617

Beyaz Dizi

Bir Yıldız Adayı

Frances Roding

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS

Frances Roding
Bir Yıldız Adayı
617

Beyaz Dizi

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS

Lucilla annesi gibi ünlü bir yazar olmak için ruhunu bile satardı.

Ma[illegible]n yükselmek istiyordu, [illegible] kurallarına göre oynamalıya[illegible]si kadar güzeldi, onun kadar yetene[illegible] olduğuna da inanıyordu. [illegible]e var ki, [illegible]üz önemli bir rol kapmay[illegible]ıştı. Yirmi sekizindeydi, ama kü[illegible] film hilesiyle on altısında görünebilirdi pekâlâ. Bu durumda, şu ortalığı ayağa kaldıran dizide başrol oynamaması için hiçbir neden yoktu. Tek yapması gereken, verilecek partiye gidip dizinin ünlü yönetmeniyle tanışmaktı. Gerisi cazibelerine ve özel becerilerine kalıyordu.

Gelişim Yayınları

1800 TL. (KDV dahil)
15 Şubat 1990

Genç kadın derin bir nefes aldıktan sonra kararlı bir şekilde yatak odasına girdi.

Kapı arkasından gürültüyle kapanınca hızla döndü. Aniden yanan ışığın etkisiyle gözleri bir an körleşmişti.
"Örümcek sineğe, 'odama gir,' dedi..."

Ser_reS

Bir Yıldız Adayı

Frances Roding

S

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Otelin balo salonunun duvarları Versailles Sarayı'nın en debdebeli günlerini hatırlatan yaldızlı çerçeveli aynalarla kaplıydı. Birkaç kadın salona girdiklerinde bu aynalara fark ettirmeden göz atarlarken, Lucilla hiç çekinmeden aynanın önünde durarak görüntüsünü inceledi.

Elbette her zamanki gibi mükemmel görünüyordu. Yüzünü çevreleyen altın sarısı saçları, zarif kemik yapısını ortaya çıkartan usta makyajı, ince vücudunun tüm hatlarını gözler önüne seren beyaz ipek tuvaletiyle ideal bir hali vardı. Her haliyle mükemmelliğin canlı bir örneğiydi.

Aslında, bunu aynaya bakmadan önce de biliyordu.

Dünyada tek istediğinin sevgili annesinin izinden gidip tanınmış bir aktris olmak olduğunu fark ettiği günden beri dış görünüşün ve kendini tanıtmanın ne kadar büyük önem taşıdığını anlamıştı.

Bu gece, her haliyle ünlü bir TV yıldızına benziyordu ve zaten yaratmak istediği etki de buydu. John Cassavar'a yeni çekeceği televizyon dizisinin baş kadın oyuncu rolü için ne kadar uygun olduklarını ispatlamak amacıyla buraya gelen diğerleri sonunda hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Bu rol onundu... Öyle olmak zorundaydı... Genç kadının safiri andıran koyu mavi gözleri parladı. Zarif bir tavırla salonda ilerlerken aynadaki görüntüsü gözüne ilişince kaşlarını çattı. Heyecanı kolayca fark ediliyordu... Sonuçtan şüpheli görünmeyi bir türlü başaramıyordu. Başarı başarıyı doğururdu ve bütün hayatı boyunca annesinin kazandığı başarıyı devam ettireceğine dair kendi kendine söz vermişti.

Bu isteğinin gerçekleşmesine kim engel olabilirdi ki?

Şimdi Elliot ile evli olan üvey kız kardeşi Beatrice mi? Yoksa Mirry mi?

Mirry ile son karşılaşmalarını hatırlayınca genç kadının kaşları tekrar çatıldı. Geçen Noel'deydi... Beatrice ile Elliot'ın Cotswold'daki evlerine zoraki bir ziyarete gitmişti. Tiyatro kostüm tasarımında kendisini ispatlamış olan Mirry dış görünüşüne, ailesine, başarı kazanma hırsına rağmen hâlâ kendisinden küçük ikizleri kadar iyi bir rol alamadığını söyleyerek genç kadınla alay etmişti.

Lucilla başını sallayarak ailesini aklından uzaklaştırdı. Ben ve Seb önemsiz rollerle yetiniyorlardı. Genç kadın için böyle roller sadece zaman kaybıydılar.

O şöhret ve övgü istiyordu. Bunun için doğmuştu ve John Cassavar'ın yeni filmindeki Tabitha rolünün bütün istediklerini vereceğini biliyordu.

Ve bu rolü alacaktı... Buna mecburdu.

Bu özel partide misafirleri ağırlamak üzere düzenlenen balo salonunda ilerlerken parti için davetiye bulmasını istediğinde menajerinin, dizinin başlarında Tabitha St. Alban'ın on altı yaşında olduğunu söylediğini unutmaya çalışıyordu.

Oysa kendisi yirmi sekiz yaşındaydı... Bu gece burada bulunan diğer kadınlardan en az altı yaş büyüktü. Bu düşünceyle dudakları hoşnutsuzlukla gerildi.

Bu rolü istiyordu... Buna ihtiyacı vardı.

Genç kadın hafifçe yutkundu. İçindeki heyecan tekrar belirmeye başlamıştı. Ne zamandan beri bir şeye ya da birisine ihtiyaç duyuyordu? Ve neden mükemmel fiziği, ailesi ve hırsına rağmen hâlâ tiyatro okulunu bitirdiği zaman oynadığı türden küçük rollere çıkıyordu?

Geçen on yıl süresince okuldaki arkadaşları bir kenara çekilmiş, hayatlarını başka şekilde kazanmak üzere mesleklerini bırakmışlardı. Sadece birkaç kişi hariç. Onlar da zirveye çıkmışlardı.

Lucilla da aralarında olmalıydı... Hatta başı çekmeliydi.

Genç kadın onların okuldayken kurdukları hayalleri nasıl küçümsediğini hatırladı. O zaman kendisi için

bunları gerçekleştirmenin çok kolay olacağından emindi... En azından Cressida Bellaire'in kızıydı ve üvey babası Charles ona tapıyordu. Cressida ilk evliliğini Charles ile yapmış, daha sonra ondan boşanarak Lucilla'mn babasıyla evlenmişti. O ölünce de tekrar Charles'a dönmüştü.

Lucilla bir müddet, üvey kız kardeşi Beatrice'in üvey ağabeyi Elliot ile evlenmesine yol açan karmaşık aile bağlarını düşündükten sonra bunları kafasından uzaklaştırdı. Bu, iki yıldan fazla bir zaman önce olmuştu. Oysa şimdi önemli olan tek şey içinde bulunduğu zamandı.

Genç kadın bakışlarını salonda dolaştırdı ve aradığı kişiyi görünce gözleri parladı.

John Cassavar'ı tanımamak mümkün değildi. Uzun boylu, iri yapılı genç adam etrafı yarım düzine davetli tarafından çevrilmiş bir masanın yanında duruyordu. Onları seyrederken, genç kadının dudakları küçümseyen bir ifadeyle büküldü.

Masanın çevresinde bulunan kadınların saçma sapan konuşmalarını duyabiliyordu. Kırk altı yaşındaki John Cassavar film şirketi sahibi zengin bir erkekti. İş hayatında çok başarılıydı ve şirketinin yeni bir televizyon dizisi çekmeye başlayacağı haberi bütün tiyatro dünyasının onunla tanışmak için buraya üşüşmesine yol açmıştı.

Dizi, konusu İngiltere'de Tudor Hanedanı zamanında geçen, toprak sahibi varlıklı bir ailenin daha fazla zenginleşme hırsını anlatan tarihi bir filmdi. Filmin kahramanı Tabitha St. Alban ilk bölümde on altı yaşındaydı ve dizinin sonunda seksen yaşında olacaktı. Bu, güç bir roldü ve John Cassavar bu rolü İngiliz aksanıyla konuşan bir aktristin oynamasını istediğini açıklamıştı.

Yani rol tam anlamıyla Lucilla'ya uygundu. Londra'daki her hırslı aktrist gibi o da senaryonun bir kopyasını elde etmeyi başarmıştı. Bütün benliğinin heye-

can ve ihtiyaç karışımı bir duyguyla yanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Max, onun dizi için verilen partiye katılmasın istememiş, bu role uygun olduğunu sanmadığını söylemiş, genç kadın sebebini öğrenmek için ısrar edince, "Bu rol için çok yaşlısın Lucilla" demişti.

Lucilla bu sözler üzerine çok öfkelenmiş, yeni bir menajer bulmaya yemin ederek fırtına gibi bürodan çıkmıştı. Ama Max annesinin de menajeriydi ve oldukça tanınmış bir kişiydi. Neyse ki partiye katılmamasını öğütlediğinde sekreteri Matty orada değildi ve Lucilla, bir zamanlar üvey babasına âşık olduğundan şüphelendiği zavallı kadını telefonla arayıp, Max'in davetiyeyi vermeyi unuttuğunu söylediğinde Matty parti için bir davetiye göndermeyi kabul etmişti.

Elbette Max bu duruma çok öfkelenecekti, ama bu gece orada olmayacaktı. Çünkü o şu sıra Amerika'daydı. Lucilla kıskançlıkla onun Amerika'ya gidişinin nedeninin hangi küçük yıldız adayı olduğunu merak etti. Ancak, o anda izlendiğini hissederek bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Kendisini seyreden kişinin John Cassavar olmadığını fark edince hayal kırıklığına uğradı.

O halde kimdi?

Gözlerini salonda dolaştırınca bu kişinin kim olduğunu anladı. Mermer sütunlardan birine yaslanmış, oradan başka bir yerde bulunmayı tercih edermiş gibi görünen bir erkekti. Lucilla biraz miyop olduğu için adamın gözlerinin rengini göremiyordu. Güçlü bir profili vardı. Lucilla onun aktör olmadığından emindi ama dizideki Sir Walter rolü için son derece uygun bir tipti.

Genç adam hâlâ ona bakıyordu ve miyopluğuna rağmen Lucilla içgüdüsel olarak kendisindeki bir şeyin onu eğlendirdiğini anlayabiliyordu.

Genç kadın bu tür bir tepkiye alışık değildi. Erkekler güzelliği ve babasından kalan servet yüzünden her

zaman onu arzulamışlardı. Ancak, onun hayattan beklediği şeyler evlilik ve çocuk sahibi olmak değildi. O sadece başarı kazanmak istiyordu. Bu doyurulamayan bir açlık, asla tatmin edilemeyen bir ihtiyaçtı. Kendini bildi bileli bu ümitsiz istek her zaman ön planda gelmiş, üvey kardeşlerine karşı hınç duymuştu. Ancak bir gün onlar Lucilla'nın kendilerinden daha iyi, daha yetenekli olduğunu, annelerinin kabiliyetinin sadece ona geçtiğini anlayacaklardı. Genç kadın ikizlerin başarılarını, Mirry'nin yeteneğini, William'm zekâsını kafasından uzaklaştırmaya çalıştı, ama onları düşünmek bile yumruklarının sıkılmasına, yüzünün acıyla gerilmesine yol açmıştı.

Onu seyretmekte olan genç adam sırtını soğuk sütuna iyice yasladı. Karşısında tehlikeli, kinci bir kadındı, ama bütün bu kendinden emin görünüşün altında yaralı, güvensiz bir çocuk yatıyordu.

Genç adam onun hakkında her şeyi, burada ne yaptığını, gecenin geç saatleri için planlarını biliyordu. Neden bilmeyecekti ki? Genç kadın sadece tuttuğu yolda ilerliyordu.

Genç adam Lucilla'nın balo salonunda kendisine yol açıp yemek servisi yapılmak üzereyken John Cassavar'm masasına varışını seyretti.

Lucilla masanın çevresindeki sandalyelerden birine oturduğunda genç adam kendi kendine gülümseyerek, onun yerini aldığı kişiyi düşünüp düşünmediğini merak etti.

Genç kadın bunu düşünmemişti. Her şey umduğundan çok daha kolay olmuştu ve şimdi burada, John Cassavar'm masasında oturuyor, erkeklerin hoşlandığı her türlü iltifatı yaparak onunla flört ediyordu.

Bu rolü defalarca oynamıştı... Gözleriyle ve vücuduyla vaadlerde bulunmuş, tarih boyunca karşı cinsler arasında süregelen alışverişi tekrarlamıştı.

Kendisi için söylenenleri biliyordu, ama bunlara aldırmıyordu. Zirveye çıkmak için yapımcıların yatağı-

na giren tek aktris o değildi. Ancak henüz zirveye ulaşamamıştı ve... Yüzündeki maske bir anlık kaybolunca onu seyreden genç adamın kaşları çatıldı. Bakışlarındaki acı ve korkuya neden olan şey neydi? Bu ifade, onun hakkında duyduklarına hiç uymuyordu. Genç adam saatine baktı... Acaba bu komediye daha ne kadar süreyle katlanmak zorunda kalacaktı? Eğlence yerini her şeyin bir an önce bitmesi arzusuna bırakmıştı. Yaslanmakta olduğu sütunun yanında doğruldu. Uzun boylu, kadınların bakışlarını üstünde toplayan çevik yapılı bir erkekti.

Yıllar boyu pek çok kadınla beraber olmuştu. Ancak, seçiminde daima titiz davranırdı. Hiçbir zaman sadece fiziksel arzularını ön planda tutmamıştı. Son ilişkisi kendisiyle evlenmek isteyen bir kadınla olmuş, ama evlilik için gerekli sadakat sözünü tutamayacağını hissettiğinden ayrılmışlardı ve kadın şimdi bir başkasıyla evliydi. Bütün bunlar bir sene önce olmuştu, ama bu gece Lucilla'nm tüm kozlarını oynayışını seyrederken, hakkında bildiklerine rağmen içinde büyük bir arzu uyanmıştı. Aslında genç kadın tipi değildi. O esmerleri tercih ederdi. Sarışınlar, gerçek sarışın bile olsalar, her zaman göze çok batarlardı.

Lucilla yavaş yavaş masada oturan diğerlerini konuşma dışı bıraktı. Dizinin sözünü etmeyecek kadar akıllıydı, ama o da John Cassavar da onun neden orada bulunduğunu çok iyi biliyorlardı.

İlk defa karşılaşıyorlardı, ama genç kadın daha önce John Cassavar'a bir mektup yazarak rol için kendini önermişti ve ismini söylediğinde genç adam onu tanımıştı. Aslında bu şaşılacak bir şey değildi, çünkü genç kadının ünlü bir soyadı vardı. Yasal adı olmasa da Bellaire soyadını kullanıyordu. Malcolm Chalmers'ı kim duymuştu ki?

Gerçek babasının adını meslekte bulunan hangi kişi tanırdı? Ayrıca, kendisini Bellaire olarak adlandırmaya hakkı vardı. Üvey babası onu öz çocuklarından,

özellikle de büyük kızı Beatrice'ten daha çok sevmişti. Beatrice'i kasten yere düşürdüğünde üve babasının onun yeteneksizliğine nasıl güldüğünü hatırlayınca kendi kendine gülümsedi.

Yaptıklarından dolayı hiçbir şekilde pişmanlık duymuyordu. Hayat bir savaştı ve onun istediği tek şey de bu savaşı kazanmaktı, ayrıca... Beatrice'e karşı duyduğu kıskançlığı hatırlayınca yüzündeki ifade değişti; ancak John Cassavar ona bir şey söylüyordu... partiden ayrılmakla ilgili bir şey.

Genç kadının yüreği sevinçle hopladı. Bu baştan beri beklediği şeydi. Tepkilerini kontrol altında tutmayı başarmasına rağmen avuçları terlemeye başlamıştı. Bunu ne kadar sık yaparsa yapsın, hâlâ ilk seferki korkuyu hissediyordu. Ama her şey neden yolunda gitmesindi ki?

John Cassavar oteldeki odasına gittiğinde Lucilla orada onu bekliyor olacaktı. Genç adam önce biraz direnecekti... Hep öyle olurdu, ama sonra...

Lucilla onun en savunmasız olduğu ana kadar bekleyecekti... Daha önceki tecrübelerini hatırlayınca hafifçe titredi... Bir ya da iki kez gerçekten korkmuştu, ama her seferinde kazanmıştı ve böyle de devam edecekti.

Ancak, eğer John Cassavar rolü ona vermezse, genç adamı kendisine tecavüz etmekle suçlayacaktı. Böyle bir şeyin duyulması genç adamın ününe zarar verirdi. Bu yüzden de boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Bu, daha önce işe yaramıştı, ama ilk kez böylesine büyük bir rol için oynuyordu. Geçmişte tedbirli davranmış, dikkat çekmesini sağlayacak küçük roller elde etmişti. Bunların ardından daha iyi şeylerin gelmesi gerekirdi, ama ne yazık ki istekleri gerçekleşmemişti.

Ancak, bu sefer farklı olacaktı. Bu sefer...

Yaptığı şeyden ya da hakkında söylenenlerden pişmanlık duymuyordu. İsmi gazetelerin dedikodu sütunlarında her çıkışında Beatrice'in ona ayıplarmışçasına

bakışına aldırmıyordu.

Gözleri alev alev yanıyor, düşüncelerini ele veriyordu. Eğer biri çıkıp da bu davranışlarının içindeki psikolojik bir bölünmeden kaynaklandığını söylese, kahkahalarla gülerdi. O sadece kadınların her zaman yaptıkları şeyi yapıyor, istediğini elde etmek için doğal yeteneğini, cinsi cazibesini kullanıyordu. Ayrıca bu onun hatası değildi. Asıl suçlu onun gerçek yeteneğini anlamayanlardı.

Daha şimdiden rol için yapacağı kontratı elinde hissedebiliyor, onu yeni bir yıldız olarak tanıtan gazete başlıklarını görebiliyordu. Beatrice ve diğerlerine olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bu hafta sonu Cotswold'a gidecekti.

John Cassavar saatine bakıyordu. Bu genç kadına bir işaretti. Lucilla izin isteyerek ayağa kalktı ve vedalaştı.

Salonun öbür ucundan onun zarif bir tavırla dışarı çıkışını seyreden erkek yüzünü buruşturdu.

Elindeki boş kadehi bir masanın üstüne bırakarak onun peşinden dışarı çıktı.

John Cassavar'ın oteldeki dairesinin anahtarını elde etmek zor olmamıştı. Zaten bu tür şeyleri bundan önce defalarca yapmıştı. Genç kadın iç çamaşırlarını çıkarmak için önce otelin tuvaletlerinden birine uğradı. Lucilla bu şekilde davranmanın en azından Marilyn Monroe'nun işine yaradığını düşünürken, sarışın yıldızın başarı için ödemek zorunda kaldığı bedeli hatırlamamaya çalışıyordu.

Bu noktaya geldiği her zaman, yaptığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlardı. Ama her seferinde, tecavüzle suçlandığında kaybedecek çok şeyi olan erkekleri seçerdi. Ayrıca, o basit bir yıldız adayı değildi... Arkasında kendisini koruyan bir ismi vardı. Öte yandan, sonunda zarara uğramadan kurtulmadığı zaman yoktu.

Odanın karanlık olduğunu görünce şaşırdı. Yoksa John Cassavar hemen yatmış mıydı?

Dairenin kapısını yavaşça kapadı ve kımıldamadan önce gözlerinin karanlığa iyice alışmasını bekledi. Şu anda ışık yakmak istemiyordu.

Oturma odası oldukça büyüktü ve birkaç kapısı vardı. Bunlardan biri açıktı. Genç kadın kapının ardındaki yatağı fark edince oraya doğru yürümeye başladı.

Yarı yolda durakladı. İçindeki duygu öylesine tanıdıktı ki bunun ne olduğunu kendisine sormasına gerek yoktu. Kendi kendine gerekli başarıya ulaşmak için neler yapmak zorunda olduğuna aldırmadığını söylemesine rağmen her seferinde korkuyor ve kendisinden nefret ediyordu. Aynı zamanda da bu şekilde davranması gerektiği için büyük bir öfkeye kapılıyordu. Tipiyle, yeteneğiyle tam bir Belvire'di. Öyleyse neden bunlar başarı kazanması için yeterli olmuyorlardı?

Genç kadın derin bir nefes aldıktan sonra kararlı bir şekilde yatak odasına girdi.

Kapı arkasından gürültüyle kapanınca hızla döndü. Aniden yanan ışığın etkisiyle gözleri bir an körleşmişti.

Alaycı bir erkek sesi duyuldu birden. "Örümcek sineğe, 'Odama gir,' dedi..." Lucilla balo salonunda kendisini seyreden genç adamı karşısında görünce kalbi şaşkınlığın etkisiyle hızla çarpmaya başladı.

Genç adam, yakından bakınca çok daha güçlü görünüyordu. Midesindeki ani kasılmayla kapıya koşmamak için kendisini zor tuttu.

Genç kadın tehditkâr bir tavırla, "Sen de kimsin?" diye sordu. Saldırı, her zaman savunmanın en iyi yoluydu.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." Genç adam ona tıpkı üvey ağabeyi Eiliot gibi alay ve küçümseme dolu gözlerle bakıyordu. Bu ifade Lucilla'nın öfkeyle kızarmasına yol açtı.

"Bak, burada neler döndüğünü bilmiyorum. Burası John Cassavar'm dairesi. Kendisiyle buluşmam için beni buraya davet etmişti."

Onun bu sözleri üzerine genç adam bir kahkaha attı.

"İyi bir numaraydı. Ama işe yaramayacak. John senin gibi dişi bir kurdun yanında olmaktansa bir mil öteye kaçmayı tercih eder. Görüyorsun, aklından neler geçtiğini, planlarını çok iyi biliyorum." Genç adamın sesi alay doluydu. Lucilla içgüdüsel bir hareketle yavaş yavaş ondan uzaklaşmaya başladı.

Genç adamın gözle[illegible]nkliydi ve Lucilla o gözlere bakarken sanki [illegible]anın sı[illegible]klığı aniden düşmüş gibi ürperdi.

"Öylesine temkinli da[illegible]yordun ki buna hayran kaldığımı itiraf etmeliyim. O[illegible]lü ne kadar çok istediğinden hiç bahsetm[illegible]in. Eni[illegible]min sadakat konusunda adının kötüye çıktı[illegible]yordun, öyle değil mi?"

John Cassavar onun eniştesiydi demek! Lucilla'nın gözleri köşeye sıkışmış bir kedininkiler gibi kısılarak parladı. Karşısındaki, yakışıklılığı inkâr edilemeyecek erkeğin yüzünü tırmalamak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Kendisiyle alay etme cesaretini bulduğu için genç adama zarar vermek istiyordu, ama yapabileceği bir şey yoktu. En azından genç adam böyle bir harekete izin vermezdi. John Cassavar'm evli olduğu yolunda söylediklerine gelince... Bunu öğrenmiş, en azından duymuştu, ama bu bilgiyi kulak arkası etmeyi seçmişti.

"John'm adı birçok olaya karışmıştır, özellikle de hırslı, ahlaksız genç kadınlarla. Bütün akşam seni seyrettim. Kabiliyetine hayran kaldığımı söylemeliyim. Elbette önceden ne tür davranışlarla karşılaşacağımız konusunda uyarılmıştık. Ancak, her şeye rağmen seni seyrederken çok eğlendiğimi söyleyebilirim."

Genç adamın sesi aynı eğlenceyi tekrar yaşıyormuş gibi neşeli bir ton almıştı, ama Lucilla buna aldırış et-

medi. O sırada çok daha önemli başka bir şeyi düşünmekle meşguldü.

Biri fitnelemiş olmalıydı... Genç kadın sırtından aşağıya buz gibi bir el iniyormuşcasma ürperdi. Onun ne yapmayı planladığını hiç kimse anlamamıştı şimde dek. Bunun için John Cassavar'm, genç kadının önceki kurbanlarından biri tarafından uyarılmış olması gerekliydi. Ama bu mümkün değildi. Hiçbirisi gerçeği söylemeye, genç kadının kendisiyle nasıl oynadığını itirafa cesaret edemezdi. Bu erkekleri sırayla aklından geçirdi. Hepsi de büyük bir cinsel güce sahip olmalarıyla övünen kişilerdi.

Genç kadın, "Sana kim söyledi?" diye sordu.

Erkeğin kaşları alaycı bir ifadeyle havaya kalktı.

"Sen söyledin. Benim davetiyemi çaldığın zaman."

"Senin davetiyen mi?.."

Genç kadının gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. Duyduklarına bir anlam veremiyordu.

"Zayallı Matty sana hakkın olmayan bir davetiyeyi verdiğini anlayıp, Max'in bu yüzden ona ne kadar kızacağını düşündüğünde öylesine altüst olmuştu ki ona kendi davetiyemi verdim. Max senden hiç de hoşnut değil, biliyorsun."

Lucilla, "Max'in cehenneme kadar yolu var," dedi. "O benim umurumda bile değil. Ben bu role uygunum. Böyle olduğunu biliyorum..."

Vücudu yükselme tutkusuyla alev alev yanmaya başladığında, genç kadın karşısındaki erkeğin düşmanı olduğunu unutmuştu.

O sırada genç adamın sözleri üstünde soğuk duş etkisi uyandırdı. "Hayır, bu role uygun değilsin. Öncelikle, en azından on yaş büyüksün... İkincisi, fazlasıyla çıtkırıldımsın, üçüncü olarak da..." Düşünceli bir şekilde genç kadına baktıktan sonra yavaşça, "Üçüncü olarak, yeteneğin yok," dedi.

Bir anda odayı derin bir sessizlik kapladı. Genç kadın bu sözleri daha önce defalarca duymuştu, ama hiç-

bir zaman böylesine duygudan uzak, sakin bir ses tonuyla söylenmemişti. Genç adamın sesinden, bu sözleri söylemekten hoşlandığını ya da nefret ettiğini anlaması mümkün değildi.

Bu tür sözleri ilk kez tiyatro okulundayken duymuş, ama gerçek olduğunu kabul etmek istememişti. Yeteneği vardı... Olmalıydı. Bütün hayatını annesinin yeteneğinin kendisine geçtiği inancı üstüne kurmuştu. Bu sözlerin böylesine duygusuz, sakin bir sesle söylenmesini dinlemek tıpkı ruhunun vücudundan sökülüp kopartılışını seyretmek gibiydi. O anda duyduğu acıyla hıçkıra hıçkıra ağlamak, genç adama yanıldığını, yanılmak zorunda olduğunu haykırmak istiyordu.

"Bunu kabullenmek çok zor, öyle değil mi? Ama inan bana, bu gerçeği kabul edip, şımarık bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçtiğin zaman çok daha mutlu bir insan olacaksın..."

Genç kadın bir an konuşamayacak kadar öfkelendi. Konuşma gücünü bulduğunda sesi her zamanki yumuşaklığını kaybetmiş, genizden gelir gibi boğuk bir hal almıştı.

"Psikanaliz için teşekkürler..."

Lucilla kafasından geçenleri söyleyemeden genç adam onun sözünü kesti. "Bunları ben de yaşadım. Dünyanın en büyük sanatçı ailelerinden birinde doğdun. Doğal olarak onların izinde yürüyeceğin düşüncesiyle büyüdün. Bir an için herkes böyle düşünür. Ama zamanla senin o özel parıltıya, o yeteneğe sahip olmadığını anlamaya başlarlar."

'Hayır..." Lucilla sesindeki paniği fark edebiliyordu. "Hayır, bende o yetenek var."

Genç kadın, şimdi bu küstah erkek söylüyor diye yıllarca kurduğu hayallere, yaptığı planlara elveda diyemezdi.

Peki ya daha önce onu bırakanlar ne olacaktı? Ona rol verenler... başlangıçta Cressida Bellaire'in kızına yardım etmeye heves duyup sonra ona sırt çevirenler.

Genç kadın o tanıdık duygunun büyümeye başladığını hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra nefes alamayacak, soluduğu hava yetmiyormuş gibi paniğe kapılacaktı.

Kendisini kontrol etmeye çalışarak uzun, ojeli tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Bu kriz, uzun süre önce başına gelen bir şeyin kalıntılarıydı. Şu anda bile bunu hatırlarken buz gibi terlemekten kendini alamıyordu. Ama şimdi bunu düşünmemeli, sonsuza dek orada kilitli kalacakmış korkusuna kapılmamalıydı.

Panik dalgasının arasında genç adamın bir şeyler söylediğini duydu. Öncelikle, bu sözler kulağına garip bir yankı gibi geldi, ama yavaş yavaş kelimeler anlam kazanmaya başladı.

"O rolü sana vermesi için John'ı ikna etmene imkân yok."

"Tabii bunu söylemek için mi seni buraya o yolladı, öyle mi?"

Genç kadın söylediklerine aldırış etmiyordu. O anda kâbusu uzakta tutmak için herhangi bir şey söyleyebilirdi.

"Pek sayılmaz. Aslında, yanılıyor olabilirdik... Ama yanılmadık, öyle değil mi? Ayrıca, kız kardeşimin kocasını baştan çıkarabileceğini düşünen kadını görmek istedim..." Genç kadının yüzündeki ifadeyi görünce ciddi bir tavırla, "Kız kardeşimle hiç karşılaştın mı, Lucilla?" diye sordu.

Genç kadın kısaca, "Hayır," diye cevap verdi. Ancak, John Cassavar ile evlenen meşhur Amerikalı aktristle ilgili her şeyi biliyordu. Annesi ünlü bir aktrist, babası da daha sonra Hollywood'daki film stüdyolarından birinin ortağı olan tanınmış bir yönetmendi. Anne ve babasının ailesinin de Hollywood ile ilişkileri vardı... Demek bu genç adam da onun erkek kardeşiydi.

Lucilla genç adamın gözlerindeki pırıltının alay mı yoksa kin mi olduğunu anlayamadı. O anda kendisini

çok yorgun hissediyordu. "Bir gün onunla tanışmanı ayarlamalıyım."

Genç kadın kısaca, "Hayatımda hiçbir şey ayarlamayacaksın," dedi. "Ben gidiyorum."

"Ne... Şimdiden mi? Ne kadar hayal kırıklığına uğratıcı bir şey. Çok ilgi çekici bir ünün var, biliyorsun. Oldukça etkileyici bir akıl hocası listesi."

Lucilla genç adamın kendisine bakış şeklini görünce dehşete kapıldı.

O ana kadar genç adam onu çekici buluyordu, ama yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce birdenbire başka şeyler de hissetmeye başladı. İçgüdüleri bunun tehlikeli olduğunu söylüyordu. Tanıdığı onca kadın arasında neden bu kadın onu böylesine etkilemişti? Genç kadının erkeklere karşı tutumu konusundaki ünü uydurma değildi ve bunu bilmesine rağmen hissettikleri çok saçmaydı.

Ona rol yapma yeteneği olmadığını söylerken gerçeği dile getirmişti. Genç kadının gözlerindeki korku dolu ifade Hitchcock'u bile hayran bırakırdı. Peki bu korkuya yol açan şey neydi? Kendi alayları mı?

Genç kadının onu baştan çıkarmaya kalkışması ününe daha uygun düşerdi. Aslında bunu yapmasını beklemiş, daha doğrusu ummuştu. Böylelikle genç kadına karşı duyduğu rahatsız edeci arzuyu yatıştırabilirdi.

Kendisini gerçekten çekici bulan ve onu baştan çıkarmaya çalışan kadınlara karşı değildi. Ahlak konusunda hiçbir zaman tutucu olmamıştı. Üvey büyükbabası Hollywood'un ona neler yaptığını anladığında İngiltere'deki bir okula göndermişti. Ama buna rağmen yeterince Hollywood tecrübesi vardı.

Aslında büyükbabasına çok şey borçluydu. Onun yardımları olmasaydı şimdi karşısındaki kadının durumuna düşebilirdi. Genç adam ona karşı duyduğu arzuyu bastırmaya çalışarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Lucilla içgüdüsel bir hareketle ondan uzaklaştı. Yüzünde nefret dolu bir ifade vardı. "Bana dokunma..."

"Uyardığın için teşekkürler. Bakalım... Şimdi yirmi sekiz yaşındasın... ve Max'in bana verdiği listeye bakılırsa şimdiye kadar hevesini kaybetmiş olmalısın. Zirveye çıkmak için seçtiğin yol sana riskli gelmiyor mu?"

Lucilla ona ne kadar yanıldığını, geçmişteki uzun âşık listesine rağmen, kendisinin bulunabilecek en çekingen sevgili olduğunu söylemek üzere ağzını açtı, ama aniden ne yaptığının farkına vararak vazgeçti.

Hiçbir şey söylemeden döndü ve koşarak daireden dışarı çıktı.

Bölüm İki

Öğleye doğru çalan telefon Lucilla'nm yatak odasındaki derin sessizliği yırttı.

Genç kadın bu evi iki sene önce, Beatrice ile Elliott evlendikleri zaman satın almıştı. Üvey kardeşini gölgede bırakma arzusu yüzünden Londra'nın en ünlü iki dekoratörüyle anlaşmış, evin mümkün olduğu kadar göz alıcı bir hale getirilmesini istemiş, buranın başarılı bir aktristin evi olarak tanınmasını arzuladığını söylemişti.

Bunun sonucunda ortaya çıkan canlı maviler, sıcak kırmızılar, oturma odasındaki siyah renk ve yaldızlar zaman zaman ona Cecil de Mille setini hatırlatıyordu.

Genç kadın dekoratörlerin yenilikçi fikirlerinden ve birkaç metre gösterişli kumaş alıp, buna fahiş fiyat istemeyi dekoratörlük sanatlarından bıkmıştı.

Buna karşılık Beatrice'in Cotswold'daki evi cilalı tahtaları, yumuşak emprime perdeleriyle tipik bir İngiliz kır eviydi. Lucilla kulağının dibinde ısrarla çalan telefonun sesiyle yüzünü buruşturdu. Mavi duvarlar ve kırmızı tavan baş ağrısını iyice arttırıyordu.

İsteksizce uzanarak telefonu açtı.

"Miss Bellaire, burası Howard Ajansı... Bu öğleden sonra sizinle bir deneme çekimi yapmayı planladık."

Hattın öbür ucundaki ses Matty'nin değildi, ama Lucilla bunun nedenini sormayacak kadar gergin bir haldeydi.

Belki de John Cassavar fikrini değiştirmişti. Belki de her şeye rağmen onun bir deneme çekimi yapmasına izin vermişti. Telefonu sımsıkı kavradı. Ancak, kendisine söylenen isim John Cassavar değil, West End'de hiç bilmediği bir adreste başka biriydi.

Karşı taraftaki kıza teşekkür etme lüzumu görmeden telefonu kapattı.

Deneme çekimi ne içindi? Bundan bahsedilmemişti.

Genç kadın omuz silkti. Bunun ne önemi vardı? İş işti. Bellaire adına layık olduğunu dünyaya ispatlamak için eline yeni bir fırsat geçmişti.

Bunun iyi bir rol olmasını umuyordu. Böylelikle John Cassavar'm o küstah, aptal kayınbiraderine yanıldığını gösterebilirdi. Yeteneği olmadığını söylemeye nasıl cesaret edebilmişti?

Ama madem yeteneği vardı, o halde neden yirmi sekiz yaşma gelmesine rağmen hâlâ kendisini zirveye çıkartacak bir başrol arıyordu?

Genç kadın elindeki makyaj fırçasını bıraktı. Genellikle özeleştiri yapmazdı. Başkalarının zayıf yönlerini kolaylıkla görebilmesine rağmen kendisinin zayıflıkları olmadığını düşünmeyi tercih ederdi.

Dikkatini tekrar yüzüne verdi. Yirmi sekiz yaşındaydı ve hâlâ güzel bir kadın olmasına rağmen on sekiz yaşın tazeliğinden yoksundu. Bir anda titreyerek fırsatları kaçırdığını, annesinden daha ünlü biri olma hayallerinin gerçekleşmeyeceğini düşünmemeye çalıştı.

Bir gün bu gerçekleşecekti. Gerçekleşmek zorundaydı... Sadece şanssız yıllar geçirmişti. O sırada Elliott'm Noel'de söylediklerini hatırladı.

Max'in onun için bulabildiği tek rolü dudak bükerek reddetmiş, istemeye istemeye Cotswold'a gitmişti.

Noel günü herkes hediyelerini açarken Elliott onu bir kenara çekmişti. Budala Beatrice hâlâ ailesiyle bir arada bulunmaktan hoşlanıyordu.

Elliott ona, "Bu işten vazgeç, Lulu," demişti. "Eğer kendini olmadığın biri gibi göstermeye çalışmaktan hâlâ bıkmadıysan, en azından seni seyretmekten yorulan bizlere acı. Kendine bir bak... Hayatta var olmayan, senin için var olamayacak bir şeyin peşinde koşmaktan daha iyi şeyler olmalı."

Genç kadın onu anlamamış gibi davranmış, günün kalan kısmında Elliott ile göz göze gelmemeye çalışmış, Beatrice'in ısrarlarına rağmen oradan planladığından daha erken ayrılmıştı.

Keşke Baetrice gibi yaşamaktan tatmin olabilse, Bellaire ismini taşımakla birlikte yapısının farklılığını kabullenebilseydi... Ama bunu yapamazdı, çünkü çok daha fazlasını istiyordu. Sadece mesleğinin zirvesine vardığında güçlü ve güvende olabilirdi.

Belki de o zaman kâbusları sona ererdi.

Genç kadın, kendi kendine, "Bunları düşünme," diye mırıldandı. Deneme çekimi düşüncesi sinirlerinin yeterince gerilmesine yol açmıştı.

O anda, deneme çekimine gideceği için, içinin heyecan ve mutlu bir endişeyle dolması gerekmesine rağmen aslında çok korktuğunu fark etti. Ona neler oluyordu? Başkalarının fikirlerinin kendisininkileri etkilemesine izin veriyordu. Onu hiç tanımayan yabancı bir erkek rol yapamayacağını söyledi diye böylesine altüst olmasına gerek yoktu. Elbette, eğer genç adam bu sözleriyle onun zaten bildiği bir gerçeği dile getirmediyse.

Eli öylesine titriyordu ki makyaj fırçasını bırakmak zorunda kaldı. Aynadaki gözleri kendisine korkudan donmuş gibi bakıyordu.

Genç kadın, Tanrım, bu şekilde devam edemem,' diye düşündü.

Bir taksiye binerek deneme çekiminin yapılacağı yere gitti. Önünde indiği binanın haraplığını görünce yüzünü buruşturdu.

Binadaki büroların kimlere ait olduğunu gösteren hiçbir isim yoktu. İçeri girmeden önce elindeki adresi tekrar kontrol etti.

Beceriksizce çizilmiş bir ok yukarıyı gösteriyor, yanında 'Resepsiyon' yazıyordu.

Taş merdivenlerden iki kat yukarıya çıkarak aradığı yeri buldu. Buzlu camlı kapıyı açtığında burnuna çarpan ucuz parfüm ve yemek kokusu midesini bulandırdı.

Masanın arkasında uzun siyah tırnaklı, punk saçlı kumral bir kız oturmuş, bir yandan ciklet çiğnerken bir yandan da dergi okuyordu.

Lucilla kibirli bir ifadeyle ismini söyledi. Burası birçok bakımdan daha önce çalıştığı repertuvar tiyatrolarından daha kötü değildi, ama gene de havada ürpermesine yol açan bir şeyler vardı.

Masanın üstündeki bir listeyi kontrol eden kız bıkkın bir sesle, ‘‘Girebilirsiniz,’’ dedi. ‘‘Şu kapıdan gidin, sonra sağdaki ilk odaya girin.’’

Kapı iki yanında birkaç kapı bulunan bir koridora açılıyordu. Kapıların hepsi de kapalıydı. Lucilla sağdaki ilk kapıya vurduktan sonra içeri girdi.

Odada üç erkek vardı. Bir tanesi döküntü bir masanın arkasında oturuyor, diğer ikisi de ayakta duruyorlardı.

Lucilla içeri girerken üçü de ona baktı. Gözlerinde genç kadının vücudunu satılık bir et parçası gibi değerlendirdiklerini belirten bir ifade vardı.

Masanın ardında oturan adam, ‘‘Pekâlâ, soyun... Sonra da oraya gidip uzan,’’ dedikten sonra Lucilla’nın öfkesini görmemezlikten gelerek bezgin bir tavırla arkadaşlarına döndü. ‘‘Guy’a yirmi bir yaşının üstündekileri göndermemesini söylemiştim. Filmde hiç iyi görüntü vermiyorlar. Ayrıca erkekler genç ve taze kadınlardan hoşlanıyorlar. Böyleleri onlara farklı bir heyecan veriyor...’’

Adam aniden Lucilla’nın yerinden kımıldamadığını fark ederek ona döndü. ‘‘Pekâlâ, kızım, kımılda. Fazla zamanımız yok...’’

Lucilla o anda Max’in onu bir ponro film çekimine gönderdiğini anladı. Bunu nasıl yapabilirdi? Max onun bu tür filmler için ne düşündüğünü çok iyi bilirdi... Genç kadın öfkeyle titremeye başladı. Max ona ne yapmaya çalışıyordu? Lucilla onun böyle şeylerle ilgilendiğini bilmiyordu... Aslında onun porno filmlerle uğraşmadığından emindi. Mesleğin bu bölümünün kendi özel menajerleri, uzmanları vardı.

Lucilla her zaman porno filmlerden uzak durmuştu. Vücudunu bu filmleri satın alan insanların şehvet

dolu bakışları önünde sergileme düşüncesinden nefret etmiş, sadece sekse yönelik filmlerde görünmekten iğrenmişti. Ve Max bunu çok iyi bilirdi.

Genç kadın hiçbir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı ardından hızla çarptı. Ön büroda durup masanın başında oturan kıza baktıktan sonra hızla oradan ayrıldı.

Binanın önünde taksi beklerken, daha dış görünüşünden burasının nasıl bir yer olduğunu anlaması gerektiğini düşündü. Aslında bu sektörde çok fazla para kazanıldığı için bu tür filmlerin hep lüks yerlerde çekildiğini sanırdı.

Taksi bulması on dakikasını aldı. Şoförün bakışlarından, onun o büroya hangi nedenle gittiğini anladığı belliydi. Genç kadın ilk defa ünlü biri olmadığına sevindi.

Max'in lüks bürosuna giderken kapıda bekleyen koruma görevlisinin yanından geçerken hâlâ öfkeyle köpürüyordu.

Koruma görevlisi, genç kadını iyi tanırdı, ama şimdiye kadar onu bu halde görmemişti. Genelde bir buza benzerdi; güzel bir buz, ama gene de soğuk. Oysa bugün... Bugün ilk defa ondan çok hoşlandığını fark etti.

Kendi kendine gülümseyerek, genç kadının Max'in bürosuna girdiğinde neler olacağını düşündü.

Üzeri kâğıtlarla dolu masanın arkasında oturan kişi Matty değildi. Onun yerine son moda, gayet pahalı bir bluz giymiş genç bir kız vardı.

Max'in ödediği yetersiz miktarda ücretle çalışan bir kız böylesine şık bir bluzu nasıl satın alabilirdi? Bunun sadece bir yolu vardı... Lucilla öfkeyle Makx'in odasına doğru giderken genç kıza bir göz attı. O sırada genç kızın, "Özür dilerim. Korkarım içeri giremezsiniz..." dediğini duyunca hayrete düştü.

Lucilla, hiç kimsenin onu yapmak istediği şeyden alıkoyamayacağını söylemek üzere hızla döndüğünde bü-

ronun kapısı açıldı ve o sakin, alaycı, tanıdık ses duyuldu. "Ben ilgilenirim, Charlotte."

Genç kadın hızla arkasına dönerek şaşkınlıkla, "Tanrım, sen!" diye bağırdı. "Bunu anlamalıydım. Max nerede? Ve senin burada ne işin var? Yoksa seni buraya Tabitha St. Alban rolünü oynayacak uygun aktristi bulman için enişten mi gönderdi?"

Genç adam onun öfkesine aldırış etmeyerek, "Önce hangi soruya cevap vereyim?" diye sordu. Lucilla her nasılsa kendisini Max'in bürosunun içinde bulmuştu. Kapı sıkıca kapalıydı.

"Max'i görmek istiyorum."

Genç adamın dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılınca Lucilla'nın içinden ona bir tokat atmak geldi. Genç adam çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Öyle mi? O halde sana St. Andrews'a bir uçak yolculuğu öneririm. Max şu anda orada golf oynuyor."

Lucilla içinde büyüyen öfkenin patlamak üzere olduğunu hissetti.

"O halde, o lanet olası golf oyununu bırakıp, bir an önce buraya dönse iyi olur. Onun ne dolaplar çevirdiğini anlamak istiyorum. Beni gönderdiği o deneme çekimi..." Genç kadın sözünü bitiremedi. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

Genç adam Max'in masasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "O deneme çekiminin nesi vardı?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mr. Barrington, ama gazeteciler telefonda. Ajansı Mr. Goldberg'den devraldığınız haberinin doğru olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Sekreter kızın soğuk sesi diafondan yükseliyordu. Genç adam uzanarak bir şey söyledi.

Max'in artık ajansın başında olmadığı haberiyle şaşkına dönen Lucilla onun cevabını duyamadı. Ajans, Max demekti. Bu işe annesiyle üvey babası çok gençlerken başlamıştı ve onlar Max'in ilk müşterileriydiler.

Genç kadın oturarak gözlerini Mr. Barrington'a dikti.

"Bunun şimdiye kadar yaptığın, zerafetten uzak ilk hareket olduğunu biliyor musun?" Genç adam onun buraya neden geldiğini çok iyi biliyordu. Şansını denemiş, haklı olduğunu ispatlamak istemişti. Ve haklıydı. Her şeye rağmen haklıydı... Nasıl olduğunu anlamamıştı, ama karşısında duran bu öfkeli, güzel kadın kendisine rol verecek her erkekle yatağa girebilecek biri olarak tanınmasına rağmen, seks konusunda bir azize kadar bilgisizdi. Bundan emindi.

Genç kadını çok az tanıyordu ama içinde fiziksel arzu, öfke, sabırsızlık ve nefret uyandırmıştı. Aynı zamanda da ona karşı büyük bir merhamet duyuyordu. Eğer büyükbabasının desteği olmasaydı, kendisi de tıpkı bu kadına benzeyebilirdi; öfkeli, yalnız ve asla elde edemeyeceği bir şeyin peşinde koşan biri.

Genç adam bunun Lucilla'ya annesinden kalan bir miras olduğunu düşündü. Bu, taşınması çok güç bir yüktü.

Genç kadın alnı düşünceyle kırışmış bir halde sürekli, "Barrington," diye tekrarlıyordu. O sırada hatırladı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Sen Hollywood'daki Barringtonlar'dan birisin."

"Nick Barrington."

Genç kadın, 'Tanrım, John Cassavar'm kayınbiraderi olduğunu söylediği zaman bunu anlamalıydım,' diye düşündü. Herkes John Cassavar'm Hollywood'un en ünlü ailelerinden birinin kızıyla evlendiğini biliyordu. Bu aile film dünyasının her yönünü elinde tutmuş, her nesilde aynı derecede parlak yıldızların ortaya çıkmasını sağlamıştı.

Genç adam Lucilla'nm yüzündeki ifadeyi görünce onun düşünmekte olduğunu anladı. Er ya da geç haklarındaki dedikoduları hatırlayacaktı. Bu önemli değildi, çünkü anne ve babası artık yaşamadıklarına göre bu eski dedikodu yüzünden incinecek kimse kalmamış-

tı. Annesi dünyada evlilik yeminlerine bağlı kalmayan tek kadın değildi. Ancak, delikanlılık çağında bunca dedikodunun merkezinde olmak kolay katlanabilir bir şey değildi.

"Ajansı devraldın, öyle mi?"

"Pek sayılmaz. Ben muhasebeciyim, menajer değil. Burayı Max'den devralan şirket hesabına çalışıyorum."

Genç adam o şirketin kendisine ait olduğunu söylememişti.

Lucilla yavaş yavaş ayağa kalkarak masanın kenarına tutundu. Aralarında sadece bir metre kadar bir uzaklık vardı. Genç kadının gözleri öfke ve kinle parlıyordu.

"O halde beni o deneme filmi çekimine gönderen sendin, öyle değil mi?"

Genç adam masum bir ifadeyle "Rolü almadın mı?" diye sordu. "O rolün senin tarzına uygun olacağını düşünmüştüm."

Lucilla ona bir tokat vurmalıydı, ama o ince, esmer ellerin bileğini nasıl sımsıkı yakalayabileceğini ve genç adamın o kadar yakınında bulunmanın ne kadar korkutucu olacağını biliyordu.

"Ben hiçbir zaman böyle rezil bir rolde oynamadım. Max bunu bilir..."

Aniden öfkesi kayboldu. Kendisini zayıf ve güçsüz hissediyor, ağlamak üzere olduğunu seziyordu. Oysa gözyaşları ona çok yabancı şeylerdi. Yıllar boyu hiç ağlamamıştı; özellikle de annesi ağladığı zaman çok çirkin olduğunu söylediğinden beri. O günlerde annesinin kendisini sevmediğini düşünür, bu yüzden de onun hoşuna gidecek her şeyi yapmaya çalışırdı. Ancak, sonraları Cressida'nm ondan değil, babasından hoşlanmadığını anlamıştı.

Nick Barrington, Max ile konuşup, onun John Cassavar'm peşinde koştuğunu öğrendiğine göre, porno filmler hakkında neler düşündüğünü de çok iyi biliyor olmalıydı. Genç kadın hırsla, "Sanırım bu senin inti-

kam alma tarzın, öyle değil mi?'' diye sordu.

''Eğer intikam almak istersem, bundan çok daha iyi en az yüz yol bulabilirim. Hayır, bu daha çok bir denemeydi.'' Genç adam doğrulunca, Lucilla bir an için onun kendisine dokunacağım sanarak geri çekildi. Nick onun bu haline acıma ve alay dolu bir ifadeyle bakarak, ''Lucilla, beni bir işkenceci gibi görmeni istemiyorum,'' dedi. ''Benim rolüm bu değil.''

''O halde nedir?''

Genç adam sırtını ona döndü. Lucilla onun dudaklarından 'Kurtarıcı' kelimesinin döküldüğüne yemin edebilirdi, ama bu küstahlığı nedeniyle ona meydan okumasına fırsat kalmadan Nick yüzünü çevirdi. ''Diyelim ki, ben kendisine bir neden arayan bir erkeğim ve bu neden de sen olabilirsin.''

Bu sözlerin ardındaki anlamı Lucilla'yı şaşırttı. Genç adam açıkça bir çeşit oyun oynuyordu. Bu oyunu kendi başına sürdürebilirdi, ama Lucilla'yı oyununa katamazdı. Genç kadın bugün yeterince çok şey yaşamıştı.

Lucilla dışarı çıkmaya hazırlanırken buz gibi bir sesle, ''Artık Max burada olmadığına göre kendime başka bir menajer bulacağım,'' dedi.

Genç adamın sakin bir tavırla, ''Bulabileceğini sanıyor musun?'' diye sorması onu durdurdu.

Lucilla onu müşteri listelerine katmak isteyebilecek bir sürü menajer olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama aklına gelen bir şey onu engelledi. Noel'de Seb'e Max'in devrinin artık geçtiğini ve onun menajeriyle çalışmayı düşündüğünü söylemiş, Seb ise, ''Senin yerinde olsam böyle bir şey yapmazdım,'' diye cevap vermişti. Hatta daha da ileri giderek, Max'in onu sadece anne ve üvey babasına karşı olan duygusal bağlılığı yüzünden müşteri listesinde tuttuğunu söylemişti.

''Düşüncelere mi daldın? İyi. Sanırım, senin eşsiz yeteneğinden en iyi ne şekilde yararlanabileceğimi biliyorum.''

Lucilla şüphe dolu gözlerle baktı. Genç adamın ken-

disiyle alay ettiğinden emindi, ama gene de merakına karşı koyamadı.

"Nasıl?"

"Senin gelip, burada ajansta çalışmanı istiyorum. İdareyi ele almanı..."

Lucilla şaşkın şaşkın baktı.

"Max'in yerini mi alacağım?"

"Evet. Bunu yapabilirsin. Tanıdıkların var. Bu işin nasıl yürütüldüğünü biliyorsun... Ayrıca azimlisin."

Genç kadının geri çekilmesine fırsat vermeden uzanarak yumuşak bir şekilde yüzüne dokundu. Lucilla onun bu hareketi karşısında öylesine şaşırmıştı ki kımıldayamadan olduğu yerde durdu.

"Bir aktris olarak yeteneğin olmayabilir, Lucilla, ama bence sende başkalarının yeteneklerini keşfetme becerisi var. Asla elde edemeyeceğin bir şeyin peşinde koşarak kendini harcamayı bırak ve sahip olduğun beceriyi kullan."

Bir aktris yerine menajer mi olacakt? Asla!

Genç kadın yüzünü öbür tarafa çevirerek, "Hayır," dedi. "Asla!"

Nick onun itirazlarına kulak asmayarak, "Bu konuyu düşünmen için sana bir hafta süre veriyorum," dedikten sonra cebinden bir kart çıkartıp ona uzattı.

"Burada benim özel telefonum yazılı... Seni ne çok istediğimi görüyorsun."

Genç kadın ona ters ters baktı, ama daha sonra evine vardığında kartı aldığını ve düşündüğünün aksine, yırtmayıp, adres defterinin içine yerleştirdiğini gördü.

İçinden, 'Eski alışkanlık,' diye geçirdi. Film dünyasında insan kısa sürede her şeyi ve herkesi kullanmayı öğreniyordu.

O sırada telefon çaldı. Arayanın Nick olduğunu düşünerek önce telefona cevap vermek istemedi ama sonra uzanarak açtı.

"Lucilla, benim, Bea. Gelecek hafta sonu buraya gelebilir misin? Herkes geliyor. Elliot'm doğum günü."

Genç kadın reddetmeyi düşündü, ama o anda kulağına, "Pekâlâ," diyen sesi geldi. "Elliott yaşında birinin bir yaş daha ihtiyarlayışını kutlamak istemesinin nedenini Tanrı bilir, ama geleceğim."

Bölüm Üç

Elliott'ın doğum günü partisine gitmemesi için geçerli hiçbir sebebi yoktu. Aslında o hafta Max'in onun için bir tiyatro oyununda bulmuş olduğu küçük rolün provalarına başlayacaktı. Yazarı bu oyunu gelecek sene Edinburgh Festivali'ne götürmeyi düşünüyordu. Bu, oyuncuların rollerini algılayışlarıyla gelişen bir oyundu.

Lucilla, Max'e bir yazarın eserine hiçbir şey katmaya niyeti olmadığını, bunun da oyunu yazar adına yeniden yazmak anlamına geleceğini söylemişti.

Beatrice'in davetini kabul edişinin ikinci bir nedeni daha vardı, ama bunu düşünmemeyi tercih ediyordu.

Nicholas Barrington ona, yardımcısı olarak çalışma teklifini düşünmesi için bir hafta süre tanımıştı. Bir menajerin yardımcısı olarak çalışmak... Genç adamın böyle bir şeyi aklına getirmesi bile saçmalıktı. Hafta sonunda bu konudaki kararını öğrenmek üzere onunla temas kurmaya çalıştığı zaman uzaklarda olması, bu fikir için ne düşündüğünü genç adama iyice açıklayacaktı.

Lucilla başını kibirli bir tavırla arkaya atarak aynadaki görüntüsüne baktı. Yatak odasında, kapalı perdelerin arasından içeri süzülen sabah ışığında cildi şeffaf ve bir çocuğunki kadar ince görünüyordu. Gözlerinin kenarlarında belirmeye başlayan ince kırışıklıklar göze batmıyordu. Bu ışıkta on yedi yaşında olduğu sanılabilirdi... Hemen hemen. O dizi filmin baş rolünü almaktan hâlâ vazgeçmemişti. Rolü elde etmenin bir yolu olmalıydı ve herhangi bir şekilde bunu bulacaktı.

Öğle yemeklerini Le Gavroche'ta yiyordu. Babasından kalan yüklü miktarda para hayatını lüks bir tarzda sürdürmesine imkân tanıyordu.

Bugün öğle yemeğini birlikte yiyeceği iki kadın en yakın arkadaşlarıydı. Bir tanesi bir televizyon dizisin-

de başrol oynuyordu. Diğeriyse bir yıldız olma arzusundan vazgeçmiş, zengin bir sanayiciyle evlenmişti.

Üçü yakın arkadaştılar ve hemen her perşembe günü öğle yemeği için Le Gavroche'ta buluşurlardı. Ancak, Lucilla, Nicholas Barrington ile arasında geçenleri ve kabiliyetsizliği konusunda genç adamın söylediklerini arkadaşlarına anlatmasının mümkün olmadığını biliyordu.

Geçmişte zayıflıklarını çok iyi saklayıp, kimseye belli etmeyişi yüzünden kendisiyle gururlanırdı. Ancak bugün her nedense biraz olsun Bea'ya benzemeyi, içindekileri karşısındakilere [illegible]nlata[illegible]ip, onlardan nasihat isteyebilmeyi arzuluyor[illegible]u.

Nasihat mı? Ne için na[illegible]ta ihtiyaç duyuyordu ki? Ne yapacağını zaten biliyordu. [illegible]amanını neden Nicholas Barrington'm sa[illegible]na öneri[illegible] üzerinde düşünerek harcasmdı? Geleceğinin [illegible] olduğunu biliyordu. Genç adamın bu önerisinin nedeni muhtemelen onu yatağına alabilmekti. Lucilla kendisini arzulayan erkeklere öylesine alışkındı ki bütün erkeklerin aynı şekilde düşüneceğine inanıyordu.

Ama o gece eniştesinin oteldeki dairesinde Nicholas Barrington'un, onu yatağına almak için yeterince fırsatı vardı, ancak hiçbir şey yapmamıştı. Genç kadın tuvalet masasının önündeki sandalyeden kalktı. O geceyi düşünmek istemiyordu ve düşünmeyecekti.

Lucilla öğle yemeğine gecikti. Lokantaya girerken üzerinde bacaklarının uzunluğunu ortaya çıkaran kısa, yünlü bir elbise, onun üstündeyse kolları ve yakası samur kürkle çevrili bir ceket vardı.

La Gavroche bayan müşterilerin diğer kadınların giydikleri kıyafetler tarafından etkilendikleri bir yer değildi, ama Lucilla görünüşünün orada bulunanlar üstünde yarattığı etkinin farkına vararak tatmin oldu.

Kendisini masasına götürmek için koşarak yanına gelen garsona tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

Arkadaşları gelmişlerdi bile. Sanayici kocasından bı-

kan ve ikinci doğumdan sonra iyice şişmanlayan Samantha Lewis kaşlarını çatarak, "Samur mu?" diye sordu.

Helen Masters, "Bir servetin olduğu için çok şanslısın, Lucilla," dedi. "Yoksa kazandığın parayla burada bir fincan kahve bile içemezdin. Bunu kabul etmeliyiz."

Lucilla onların kendisini kıskandıklarını hissetti. Bu, kendisinin çok özel, üstün biri olduğu inancını kuvvetlendirdi. Ancak bugün, her nedense bu durum onu üzmüştü. Az önceki sözlere herhangi bir cevap vermeyince Helen konuşmaya devam etti. "Eminim geçen gece Grosvenor'daydm. John yeni filminde sana rol teklif etti mi? Sanırım öncelikle küçük rollerin dağıtımını yapıyorlar. Kahramanın annesi... bunun gibi roller. Bu senin için çok uygun bir rol olurdu, hayatım..."

Lucilla karşılık vermedi. Aslında bu alaycı sözleri duymamıştı bile. Çünkü Helen'in John Cassavar'dan bahsettiği an kendisini Nicholas Barrington'ın bürosunda hissetmiş, genç adamın asla başarılı bir aktris olamayacağını söyleyen sesini duyar gibi olmuştu. O anda bütün vücudu ürperdi. Artık hayatında bir dönüm noktasına geldiğini biliyordu.

Samantha heyecanla, "Bakın, şu Tracy Hammond değil mi?" deyince üçü birden başlarını çevirerek kapıda duran sarışın genç kıza baktılar.

Samantha hırçın bir sesle, "On sekiz yaşında olmasına rağmen kendisine önerilen roller arasında seçim yapabiliyor," diye ekledi. "Bunu nasıl başarıyor? Görünürde hiçbir özelliği yok. Tanrım, şu an bile içimizden herhangi biri onu gölgede bırakabilir."

Bu doğruydu, ama yanmdakilerle konuşan genç aktrisin küçük yüzünü seyreden Lucilla gene de genç kızda bir şeyler olduğunu düşündü. O gülümseyişi... yay şeklindeki kaşları... yüzündeki aydınlık, karanlık gölgeler. Evet, bu genç yıldız duyguları açığa vurmak için mükemmel bir aracı olabilirdi...

Lucilla bir an titredi. Nicholas ona ne demişti?

Genç adam kendi düşüncesini söylemekle onu istediği hale getiren bir sihirbaz mıydı? Bir an için Tracy Hammond'ı kendi oynamak istediği rolde gözünün önüne getirmiş ve bu rol için genç kızın çok uygun olduğunu düşünmüştü. Elbette bu imkânsızdı. Kendisine önerilen iş teklifini kabul etse, Nicholas Barrington Tracy Hammond'm bu rol için uygun olduğuna karar verse bile imkânsızdı, çünkü Tracy Hammond gelecek sekiz ay boyunca ülke dışında bulunmasına yol açacak bir film anlaşması yapmıştı.

Ve bunu sağlayan kişi de genç aktrisin arkasında durmuş, alaycı bir ifadeyle Lucilla'ya gülümsüyordu.

Helen, Benedict'i işaret ederek, "Tanrım, Lucilla, Tracy Hammond'ın yanındaki senin erkek kardeşlerinden biri değil mi?" diye sordu.

Benedict kendisiyle Tracy'yi diğerlerinden ustalıkla ayırıp masaya doğru yaklaşırken Lucilla, "Üvey kardeşim," diye düzeltti.

"Tanrı aşkına, Lulu. Sensin. Bir an için anneme o kadar benziyordun ki, ben..."

Lucilla kendisine iltifat edildiğini düşünme hatasına düşmedi.

Benedict ile hiçbir zaman geçinememişlerdi. Genç kadın daima onun ikizi Sebastian'ı tercih etmişti. Benedict ile hep ayrı kutuplarda olmuşlar, o Beatrice'e taparken Lucilla nefret etmişti.

Bu nefretin nedeni birlikte geçirdikleri çocukluk yıllarının derinliklerinde gömülüydü. Lucilla bu konuyu hiç kimseye açmamıştı, çünkü bunu düşünmek bile içindeki canavarın kafesini açıp serbest bırakmaya benziyordu.

Lucilla hiçbir şey söylemeyince Benedict, "Buradaki ışık yüzünden olmalı," diyerek sözlerine devam etti. "Ya da kıyafetinden... İnsan yaşlandıkça siyah renk pek yakışmıyor. Tracy şimdi... siyahlar içinde çok çarpıcı görünüyor."

Genç aktris Benedict'in iltifatından hiç etkilenmeyerek kaşlarını kaldırdı ve Lucilla'ya dönerek, "Sanırım sizi geçen gece John Cassavar'm verdiği partide gördüm," dedi. "Nicholas Barrington'm çok yakınında duruyordunuz. Sizi bunun için fark ettim."

Sözlerinin onu incitmeye yönelik olmadığını anlatma amacıyla Tracy, Lucilla'ya gülümsedi.

"Özellikle size nasıl baktığını fark ettim ve bu yüzden büyük bir kıskançlık duydum. O harika bir erkek, öyle değil mi? Sanırım bir menajerlik ajansını devralmış. Bunu birileri konuşurken duydum."

Lucilla, Benedict'in kaşlarının hafifçe çatılmış olduğunu gördü.

"O da kim? Ondan bahsedildiğini şimdiye kadar hiç duymadım."

Tracy, "Duyacaksın," dedi. "Genelde menajer olarak çalışmamasına rağmen birlikte iş yapmak için mükemmel bir insan olarak tanınır. Sanırım çoğunlukla daha çok perde arkası işlerle ilgileniyor. Filmler için parasal olanaklar sağlamak gibi şeyler."

Benedict, "Mükemmel bir muhasebeci mi demek istiyorsun?" diye sordu.

Tracy öfkeyle, "Alay etme, Ben," dedi. "Para olmasa hiçbir film çekilemez, hiçbir tiyatro oyunu sahneye koyulamazdı. Nick Barrington birlikte çalıştığı kişilere karşı adil ve dürüst oluşuyla tanınır. Tam anlamıyla birlikte çalışılabilecek bir insan."

Benedict, "Bu Hollywood menajerlerini bilirim," diyerek onun sözünü kesti. "Bütün bildikleri komisyon hesapları yapmaktır."

Tracy, "Nick Barrington söz konusu olunca bu farklıdır," dedi. "O hiç de öyle biri değil."

"Hiç tanımadığın biri hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsun."

"Etrafta onun hakkında çok şeyler söyleniyor. Tek yapman gereken şey dinlemek. Bir gün sen de böyle yapmayı denemelisin, Ben." Genç kız saatine bakarak

çılgın gibi bağırdı. "Tanrım, saate bak! Gitmeliyim."

Lucilla onların uzaklaşmalarını seyretti. Bellaireler'in aksine Tracy'nin tiyatro kökeni yoktu ve tiyatro dünyasıyla ilk tanışması bir televizyon oyunuyla olmuştu. Yönetmen ondan öylesine etkilenmişti ki daha sonraki oyununda çok daha önemli bir rol teklif etmiş, böylece de genç kızın meslek hayatı başlamıştı.

Tracy ile Benedict gittikten sonra Lucilla derin düşüncelere daldı. Tracy'nin onu partide gördüğünü söylediği zamanki gerginliği, genç kız daha sonra Nick'ten bahsederken tamamen kaybolmuştu. İnsanları kullanıp daha sonra bir kenara atmayan, dürüst ve güvenilir bir erkek! Acaba genç adam bu dünyada kendi gibilerinin ne kadar az bulunduğunun farkında mıydı?

Az sonra Lucilla genç adamı küçümsemek yerine hafifçe kıskandığını anladı.

Filmler için sermaye bulmaktan menajerliğe geçiş olağan bir adım değildi, ama görünüşe bakılırsa Nick Barrington olağanın dışında işler yapmaktan hoşlanan ve bunda da başarı kazanan biriydi. O anda Lucilla hafifçe ürperdi. Eğer isterse kendisi de o başarının bir parçası olabilir, bir meslekten diğerine geçebilirdi. Tek gereken...

Lucilla tek gereken şeyin gözleri bağlı bir şekilde karanlığa dalmak ve eğer düşecek olursa Nick'in yakınında bulunacağına güvenmek olduğunu düşündü. Ama Nick bunu neden yapsındı ki? Daha önce hiç kimse ona böyle yardımcı olmamıştı. Lucilla küçük yaşlardan itibaren kendi ayaklarının üstünde durmayı öğrenmişti. Ancak Nick'in yeteneklerinden ve ününden bahsederken Tracy'nin sesinde beliren saygı ve hayranlığı inkâr etmek mümkün değildi. İnsanların saygısını kazanmak için kendisi ne yapmıştı? Genç kadın o anda buraya Nicholas Barrington'ı düşünmek için değil, arkadaşlarıyla birlikte yemek yemek için geldiğini hatırladı.

Helen hayranlık dolu bir sesle, "Şaşırtıcı derecede yakışıklı, öyle değil mi?" dedi.

Lucilla kaşlarını çatıp çevrede Nick'i ararken, "Kim?" diye sordu.

"Kardeşin, elbette... İkinizin hiç geçinememesi çok garip. İkizi nasıl biri?"

"Fiziksel olarak mı? Benedict'e çok benziyor, ama Sebastian'ın değişik bir kişiliği vardır. O daha sessizdir..." Acaba neden Helen'in Nick'ten bahsettiğini sanmıştı? GitTikçe genç adamı daha fazla düşünmeye başlıyordu.

Lucilla o anda yapmak isteyebileceği en son şeyin ailesinin diğer fertleri hakkında konuşmak olduğunu düşündü. Günü aniden tatsızlaşmıştı. Bunun nedeni ya Benedict'in ona yılların geçmekte olduğunu hatırlatması ya da hoşuna gitmese de Tracy Hammond'a baktığında Nick'in haklı olduğunu, bu genç yıldızın Tabitha rolü için uygunluğunu anlamasıydı.

İlk kez seçtiği hayatın parlaklık ve ışıltısının yavaş yavaş donuklaşmaya başladığını görüyordu.

Ona neler oluyordu?

Genç kadın üstündeki sıkıntıyı atmaya çalıştı, ama yemek boyunca aklı hep başka yerlerdeydi. Arkadaşlarının konuşmaları kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Bir anda kendisini onları inceleyip, bunca zaman bu iki kadının ahmaklıklarına nasıl katlandığını merak ederken buldu.

Lucilla çok zeki biriydi. Okuldayken Oxford ya da Cambridge'e gidecek kadar yetenekli olduğu söylenmiş, ancak o bununla ilgilenmemişti. İstediği şey bir üniversite hayatı değildi, ama içinde şimdiki hayatından çok daha anlamlı bir hayat özlemi vardı. Belki de kendisine önerilen roller yüzünden sabırsızlığa kapılıp, huzursuz olmasının nedeni buydu. Hepsi de çok önemsiz rollerdi... Gerçekte hiçbir değerleri yoktu... Mesela hafta içinde provalarına başlayacağı rol.

Uyuşturucu haplar ve fahişelik batağına saplanmış genç bir kız öğrencinin sorumluluğunu yüklenmiş bir sosyal görevliyi oynayacaktı. Rolünü birkaç kez oku-

muş ve her seferinde sözlerin hiçbir derinliği olmadığını daha fazla anlamıştı. Bu durum onu rahatsız ediyordu. Çünkü hiçbir sosyal görevlinin böylesine saçma şeyler söyleyeceğini sanmıyordu.

Eve döndüğünde rolünü tekrar okudu. Elliott'ın yatak odalarından birini oturma odası haline getirmiş, annesinin kullandığını hatırladığı büyük kanepeyi buraya koymuştu.

Cressida'nm da sadece kendisine ait bir oturma odası vardı ve bu oda, tıpkı yatak odası gibi, çocukların girmesi yasak olan özel bir yerdi. Lucilla burayı çok sever, kendisine bakan dadının elinden kaçma fırsatı bulduğu zamanlarda o odada mümkün olduğu kadar çok kalırdı.

Cressida bütün çocuklarını bir dadı yardımıyla büyütmüştü. İkizler dahil altı çocuk doğurmasına rağmen her zaman bebeklerden hiç hoşlanmadığını söylemişti. Bütün çocukları okul çağına gelinceye kadar dadıların elinde büyümüşler, Cressida ve Charles ölünceye kadar yatılı okullara gitmişlerdi. Daha sonra Beatrice yalvaran küçük kardeşlerine teslim olmuş, onların eve dönüp, gündüzlü okumalarına izin vermişti.

Beatrice onları çok şımartmış, Elliott da ona katılmıştı. Ardından, Elliott, Beatrice ile evlendikten sonra karısını Çotswold'a götüreceğini, bu yüzden bundan böyle herkesin kendi başının çaresine bakması gerektiğini söylemişti. Sadece ailenin bebeği William bunun dışındaydı.

William şimdi Oxford'da öğrenciydi. Oldukça uzun boylu, ince ve Bellaire soyunun efsaneleşmiş sarı saçlarına sahip bir gençti.

Ailesini düşünmek Lucilla'ya kendisini o hafta sonunu onlarla birlikte geçirmeye mahkûm ettiğini hatırlattı. Acaba Benedict de Tracy Hammond ile beraber mi gelecekti? Gözlerini kapatınca hayalinde onaltıncı yüzyıl kıyafetleri giymiş genç bir kız belirdi. Tracy mükemmel bir Tabitha olurdu, bundan hiç şüphesi

yoktu.

Aniden büyük bir öfkeye kapılarak gözlerini açtı. Kendisine neler oluyordu? Bu rol onundu. Ne diye Tracy Hammond'ı bu rolde hayal ediyordu?

O akşam bir partiye gidecekti, ama nedense bu fikir şu anda hiç de çekici gelmiyordu. Her zamankinin aksine, evde kalmayı tercih ettiğinin farkına vardı.

Akşama doğru seyretmekte olduğu videoyu kapattı ve kitaplığına giderek orada sakladığı fotoğraf albümlerini çıkardı.

Fotoğraflar annesine aitti. Lucilla, Charles ile Cressida'nın ölümünden sonra onlara sahip olma konusunda ısrar etmişti. Beatrice buna karşı koymuş, ancak Lucilla mücadeleyi kazanmıştı.

Genç kadın bu albüme kaç defa baktığını hatırlamaya cesaret edemiyordu. Fotoğraflar annesiyle Charles'ın bütün meslek hayatlarını oynadıkları ilk rollerden itibaren sergiliyordu. Başkalarıyla evli oldukları yıllarda bile Cressida bu albümü tutmayı sürdürmüştü.

Eleştirmenlere göre annesi dünyaya gelmiş en büyük aktrislerden biriydi. Herkes Lucilla'nın, annesine çok benzediğini söylüyordu. O halde yirmi sekiz yaşına gelmesine rağmen neden hâlâ küçük rollere çıkıyor, başarısızlığı yüzünden ümitsizliğe kapılıyordu?

Bütün bunlar Nicholas Barrington'ın hatasıydı. Kendisini saran bu uyuşukluğun tek sorumlusu da oydu.

Telefon çalmaya başlayınca uzanarak açtı. Cevap verirken, moral bozukluğunun biraz da evin dekorasyonunun gösterişliliğinden kaynaklandığına karar verdi.

"Benimle yemeğe çık."

Lucille genç adamın sesini hemen tanıdı. Hiç kimse onun gibi, sanki hayatla ilgili her şey onu çok eğlendiriyormuşçasına alaycı bir sesle konuşamazdı.

Genç kadın hattın öbür ucundaki erkeği tanımamış gibi, "Özür dilerim, kim arıyor?" diye sordu.

"Saçmalama, Lucilla, kim olduğumu gayet iyi biliyorsun."

Ne küstah bir erkekti!

Lucilla telefonu kapatmaya hazırlanırken, "Korkarım boş yere övünüyorsun," dedi. Ancak genç adamın sözleri onu telefonu kapatmaktan alıkoydu.

"Aslında seni övüyordum. Sen bir aktrissin, Lucilla. Kulağına gelen bir sesteki ton farklılıklarını ve değişiklikleri anlayabilirsin."

Genç kadın bir an için onu tanımamış gibi rol yapmayı sürdürmeyi düşündü, ama sonra gururu üstün geldi. "Seninle yemeğe çıkmak istemiyorum, Nicholas. Ben..."

"Tabitha rolünü oynaman konusunu tartışmak için olsa bile mi?"

Lucilla bir anda kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını hissetti. Bütün benliğini büyük bir heyecan sarmıştı. Telefonu sımsıkı kavrayarak, "John Cassavar' m rol için beni düşündüğünü mü söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Sadece aklım başına getirip getiremediğimi anlamak istemiştim. Görülüyor ki bunu başaramamışım. Aktrisliği unut, Lucilla. Bu iş için zerre kadar yeteneğin yok, bunu biliyorsun. Gerçekleşmesi mümkün olmayan hayallerin peşinde koşarak vaktini boşa harcamaktan vazgeç. Aksi takdirde, sonunda hüsrana uğrayacaksın. Böyle şeyleri çok gördüğüm için iyi biliyorum."

Genç adam kibar olmayı bile düşünmüyordu. Lucilla bir anda büyük bir öfkeyle doldu.

"Hayatımı ne yapacağım seni hiç ilgilendirmez, Nicholas Barrington. Bana önerdiğin iş de senin olsun."

Telefonu kapatırken içinde garip bir boşluk hissetti. Bu, öğle yemeğinde arkadaşlarının yanmdayken duyduğu yalnızlığın bir tekrarıydı.

Genç kadın birden titredi. Yalnız kalmayı kendisi isteyerek seçmişken, şimdi neden kendini böyle hissediyordu? Yıllar boyu güzelliği ve isminden etkilenen birçok erkek ona yaklaşmaya çalışmış, arkadaşlık teklif

etmişti. Ancak, Lucilla her seferinde onları reddetmiş, aralarında mesafe bırakmaya özen göstermişti.

Genç kadın içinden, 'Çünkü böyle olmasını istedim,' diye geçirdi. Hayatını paylaşmayı arzuladığı tek arkadaş başarıydı.

Lucilla, bir taksi daha durmadan yanından geçince söylendi. Provalara geç kalacaktı. Normal olarak buna aldırış etmezdi, ama bir gün önceki okuma provasında yönetmen onu azarlayıp, çok cansız olduğunu söylediği için tekrar dikkat çekmek istemiyordu.

Ve geç kalmasının sorumlusu Beatrice'ti.

Akşam telefon etmiş, Elliott'ın doğum günü için resmi bir parti verdiklerini söylemişti. Bu da Lucilla'nın çarşıya çıkıp yeni bir elbise satın alması anlamına geliyordu. İstediği gibi bir elbise bulması uzun zamanını almıştı ve şimdi şehrin öbür ucunda bulunması gereken saatte, yağan yağmur altında Knightsbridge'de takılıp kalmıştı.

Yaklaşık kırk beş dakika gecikmişti.

Provalar, oyun yazarının bir arkadaşına ait olan bir depoda yapılıyordu. Burası, içinde çok az eşya bulunan geniş bir yerdi.

Lucilla prova yerinin çok sıkıcı olduğunu düşünüyordu, ama aslında beyaz duvarların, siyah tahtaların ve deri mobilyaların etkisini inkâr edemezdi.

Genç kadın salona girip, mink mantosunu koltuklardan birinin üstüne atarken herkes derin bir sessizliğe gömüldü.

Otuz yaşlarında, kızıl saçlı, öfkelendiğinde kıpkırmızı kesilen süt beyaz tenli yönetmen ayaklarını yere vurarak, yüzünde tehditkâr bir ifadeyle genç kadına doğru yürüdü.

Lucilla'nm mink mantosunu koltuğun üstünden alarak yere attı.

"İlk atalarımızın üzerlerine hayvan postları giydiğini biliyorum hayatım. Yaşını göz önüne alırsak, senin

kürke olan eğilimini anlayışla karşılamamız gerekir. Ancak, lütfen kürkünü Gavin'in mobilyaları üstüne koyma.''

Lucilla, bu sözlere çok öfkelenmesine rağmen kendisine hâkim olmayı başardı. Rolünden nefret ediyordu, ama şu an için elindeki tek rol buydu ve onu da kaybetmek istemiyordu.

Buna benzer birçok sahne gözlerinin önünde canlandı. Daha önce de bu tür sataşmalara hedef olmuş, dilini tutmayı beceremediği için de rolünü bırakmak zorunda kalmıştı. Şimdi Julian'ın onu tahrik ederek kavga çıkartmaya çalıştığını anlayabiliyordu.

Genç kadın kürkünü yerden alarak tekrar giydi. Zaten salon yeterince soğuktu. ''Geç kaldığım için üzgünüm.''

''Evet, bundan eminim. Knightsbridge cehennem gibiydi, öyle değil mi?''

Genç adam aşağılayıcı bir ifadeyle Lucilla'nın yanında getirdiği elbise paketine baktı, ama genç kadın onun kurduğu tuzağa düşmedi.

Lucilla senaryoyu yanında getirmişti. Julian dikkatini onun gelişiyle bölünen sahneye verinceye kadar senaryoyu inceliyormuş gibi davrandı.

Belli etmemesine rağmen, yönetmenin düşmanca tavırları sinirlerini bozmuştu. On dakika sonra açılış konuşmasını yapma sırası geldiğinde bu sinir bozukluğu etkisini gösterdi ve dikkatini söyleyeceği sözlere veremedi. Julian'ın önünde durup, alaycı bir gülümsemeyle onu izlemesi bile dikkatini toplamasını sağlayamadı.

Julian, genç kadın sözlerini bitirinceye kadar bekledikten sonra ters bir tavırla, ''Oldukça berbat, hayatım,'' dedi. ''Bak, senin bizler gibi olmadığını ve geçimini sağlama mecburiyetin bulunmadığım biliyorum, ama kendini bizim yerimize koymaya çalış... Eğer bu işi şimdi bırakırsan oyuna büyük bir iyilik yapmış olursun... Aktrislik mesleğine yapacağın iyilik de cabası.''

Lucilla arkasından birinin kıs kıs güldüğünü duyunca

yüzünün alev alev yanmaya başladığını hissetti.

Genç kadının sonunda tepki gösterdiğini gören Julian'ın gözleri memnuniyetle parlıyordu.

"Kabul ediyoruz ki, hayatım, annenin ismine sığınarak oldukça iyi bir on yıl geçirdin, ama rol yapma konusunda biraz olsun kabiliyetin yok. Bu mesleği sürdürmeye çalışmakla, gerçekten yeteneği bulunan bir başkasını engellediğini biliyorsun, öyle değil mi? Jeremy bu rolü senin aldığını söylediği zaman onu uyarmıştım. Bunu başaramayacağını biliyordum. Kabul et, Lucilla, rol yapamıyorsun. Hiçbir zaman yapamadın ve yapamayacaksın."

Derin sessizliğin içi[illegible]e bir y[illegible]erde biri öksürdü. Daha sonra salonun öbü[illegible]ucundaki kapı açıldı ve Nicholas Barrington'ın tanıdı[illegible] "İçeri girmemde sakınca var mı?" diye sordu.

Lucilla dikkatini k[illegible]disinden[illegible]ick'e çeviren Julian'm yüzündeki şaşkınlık d[illegible]eyi fark etti.

Nick, "Özür dilerim, Manners," dedi. "Ama Lucilla ile konuşmak istiyordum..."

Genç adam onu buraya kadar takip etmiş olmalıydı. Acaba hiç pes etmez miydi?

Lucilla aniden anlamsız bir nedenle içinde büyük bir ağlama isteği duydu. Bakışlarını genç adama çevirdiğinde gözlerine yaşlar dolmuştu bile.

Nick, Julian'ın az önce söylediklerini duymuş olabilirdi. Aslında mutlaka duymuştu, çünkü yönetmen kapının dışında bulunan birinin her kelimeyi rahatlıkla duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu. Şüphesiz Nick, kendisinin daha önceden söylediği şeyleri bir başkasının da düşündüğünü anlamaktan büyük bir zevk almıştı.

Genç kadın, "Pekâlâ, Nick," dedi. "Sen kazandın. Teklifini kabul ediyorum."

Ne yapıyordu? Neler söylüyordu? Bütün hayatı boyunca kurduğu hayallerine bu erkeğin yardımcısı olarak çalışmak için sırt mı çeviriyordu? O anda hayal gö-

rüyor olmalıydı. Bu gerçek değildi, sadece... O sırada Nick koluna girmiş, onu kapıya doğru götürüyordu.

Kapıya geldiklerinde genç adam duraklayarak düşünceli bir ifadeyle onun kürküne dokundu.

Sadece genç kadının duyabileceği bir sesle, ''Çok güzel,'' diye mırıldandı. ''Ama sana yakışmıyor. Kürk mantolar sadece kürkü üzerlerinden çıkarıp, yere serek sevişmeye hazır olan kadınlar içindir.'' Nick genç kadının yüzündeki ifadeye muzipçe baktıktan sonra, ''Bunu bilmiyor muydun?'' diye ekledi. ''Erkeklerin kadınlara kürk almalarının nedeni budur.''

Lucilla kapıyı açıp dışarı çıkarken buz gibi bir sesle, ''Bu kürkü ben kendim aldım,'' dedi.

Genç adam gülerek, ''Biliyorum,'' diye karşılık verdi.

Nick ne söylemeye çalışıyordu? Lucilla öfke dolu gözlerle ona baktı. En zayıf olduğu, onu görmeyi hiç beklemediği bir anda içeri girerek kendisini tuzağa düşürmüş, genç kadını önerdiği işi kabul etmeye zorlamıştı. Eğer Lucilla bu teklifi kabul etmeseydi, Julian onu aşağılamayı sürdürecek, rolü bırakmaya mecbur edecekti.

Artık Max de olmadığına göre başka bir rol bulmayı nasıl başaracaktı?

O anda, birlikte çalıştığı hiçbir yönetmenin onunla ikinci kez çalışmadığının farkına vardı. Pek sevilen biri olmadığını her zaman biliyordu, ama bunun ünlü ailesi yüzünden kendisine duyulan kıskançlıktan kaynaklandığını düşünmüş, kendisi her geçen gün daha küçük rollere çıkarken aynı aileden Sebastian ile Benedict'in sevilen, başarılı aktörler olduklarını görmemeye çalışmıştı.

Lucilla üstündeki kürke rağmen bütün vücudunun buz gibi olduğunu hissetti. Sadece kolunda Nick'in tuttuğu kısım sıcaktı. Aynı zamanda içinde genç adama daha yakın olabilmek için büyük bir arzu duyuyordu. Bunu bastırabilmek amacıyla dikkatini daha önemli bir

şeye vermeye çalıştı.

Genç kadın öfke dolu bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Ne, neden?" Nick tamamiyle masum bir ifade takınmış, onun sözlerinden hiçbir şey anlamamış gibi bir havaya girmişti.

"Ne olduğunu biliyorsun. Provada ne işin vardı? Neden beni aramaya geldin?"

Genç adam aniden sokağın ortasında durarak, onu kendisine doğru döndürdü. Vücutları birbirine değecek kadar yakındı. Lucilla ellerini uzatarak onu uzakta tutmaya çalıştı, ama Nick genç kadının ellerini tuttu. Lucilla bu mücadelenin etkisiyle nefes nefese kalmıştı.

"Titriyorsun..." Nick genç kadının ellerini ceketinin içine sokarak, dondurucu rüzgârdan korumaya ve vücudunun sıcaklığıyla onları ısıtmaya çalıştı.

Lucilla üstünde kürk mantosu bulunmasına rağmen böylesine üşürken, sadece ince bir gömlek ve önü açık deri ceket giymiş genç adam nasıl böylesine sıcak ve canlı olabilirdi?

Genç kadın ümitsizce, "Beni serbest bırak," diye fısıldadı.

"Sana dokunmuyorum."

Genç adam bunu ispatlamak amacıyla ellerini havaya kaldırdı. Söyledikleri gerçekten de doğruydu. Nick onu tutmuyor, tam tersine Lucilla ellerini genç adamın göğsüne bastırıyordu.

Genç kadın sanki bu temasın etkisiyle yanmış gibi ellerini geri çekince Nick kahkahalarla gülmeye başladı.

Lucilla, "Provaya neden geldin?" diye tekrar sordu. "Yoksa bunun nedenini ben mi tahmin edeyim? Benim o şekilde aşağılandığımı görmekten büyük zevk almış olmalısın. Tanrım, eminim benim o hale düşmem çok hoşuna gitmiştir."

"Hayır, hiç de hoşuma gitmedi."

Genç adamın bu sözleri söylerken çok ciddi bir ifade takınması yüzünden Lucilla ona baktı. Nick'in bütün yüzü değişmiş, her zamankinden daha gaddar bir hal almıştı. Genç kadın bir anda onun içinde gördüğü yabancıdan korkmaya başladığını hissetti. Bu, garip bir duyguydu.

Daha önce ondan korkmamıştı. Genç adamın erkekliğinin ve gücünün farkına varmak onu şaşırtmıştı. Lucilla erkeklerin çoğunu hor görür, onların tamamiyle cinsellikleriyle hareket ettiklerini, bu nedenle de kolaylıkla güçsüz bir hale düşürülebileceklerini düşünürdü. Kadınlar erkekler üstünde büyük bir güce sahiptiler, ancak bu Nick için geçerli değildi.

Genç adam onun gözlerindeki korkuyu fark edince memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Hiçbir dostumun aşağılanmasını seyretmekten hoşlanmam, Lucilla, özellikle de aşağılamayı kendine zevk edinen biri tarafından. Tanrı aşkına, Manners gibi bir adamla nasıl olup da çalışmaya başladın? O birinci sınıf bir sadisttir..."

"Bunu ben de biliyorum. Ama küçük oyuncular genellikle kendilerini kimin yöneteceği konusunda seçim yapma şansına sahip değildirler."

"Bunda haklısın. Ama ajansların böyle bir şansı var."

"Senin yanında çalışamam. İçeride de söyledim. Ben bir aktrisim..."

Genç adam sakin bir sesle, "Hayır, sen bir aktris değilsin," dedi. "Annen bir aktristi, üvey kardeşlerin de öyle... Ama senin yeteneklerin tamamiyle başka bir alanda. Sana ait olmayan bir rüyayı kovalamayı bırak ve hayatının iyice mahvolmasına yol açmadan önce kendini olduğun gibi kabul et. Buraya seni aramaya neden geldiğimi gerçekten öğrenmek istiyor musun? Geçen gece yemek davetimi reddettiğin zaman çağrıldığım bir partiye gittim. Manners da oradaydı. Yanında bir erkek arkadaşı vardı ve konuşma sırasında senden bah-

sediliyordu. Sen alay konususun, Lucilla... Senden nefret eden ve seni aşağılamak isteyen sadist erkeklerin eğlencesisin. Her rol yapmaya çalıştığında da bunun için onların eline büyük bir fırsat veriyorsun. Hayattan beklediğin şey gerçekten de bu mu? Onca mücadeleyi bunun için mi veriyorsun?''

Genç kadın hırsla, ''Hayır!'' diye bağırdı. ''Hayır, bunun için değil... Ama aynı zamanda senin yanında çalışmak da istemiyorum.'' Lucilla, genç adam, sürekli kendisini anlamasını, gerçeği görmesini sağlamaya çalıştığı için ondan nefret ediyordu ve bu dünyada isteyebileceği en son şey, günün sekiz saatini onun yanında geçirmek, hayatının bunca yılını boşa harcadığını söyleyişini dinlemekti.

Bu dünyada hiç kimse Lucilla'yı genç adamın yanında çalışmaya zorlayamazdı... Hiç kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Bunu şimdiye kadar kimse başaramamıştı ve bundan sonra da buna izin vermeyecekti.

Ancak Nick Barrington çok özel bir erkekti. Genç kadının kendisinden uzaklaşmasına izin verirken kendi kendine alaycı bir tavırla gülümsüyordu. Sonunda kazanacaktı. Bunu biliyordu.

Ve zaferinin ödülü olarak da o boyun eğmeyen, dişi vücudu kollarının arasına alacak, verdiği zevkten sarhoş oluncaya kadar onu okşayacaktı.

Bölüm Dört

Beatrice onu her zamanki gibi bir sürü soruyla karşıladı, ama Lucilla bunları duymamazlıktan gelerek dikkatini kendisine doğru sallanarak yaklaşan siyah saçlı küçük çocuğa çevirdi.

İşte genç kadının gerçekten sevdiği ailenin tek ferdi buydu.

Hedefine ulaşıp, teyzesinin pahalı kaşmir eteğine asılan Master Dominic Elliott Chalmers'ın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

Lucilla eteğini kurtardıktan sonra küçük çocuğu kollarının arasına aldı.

"Çok büyümüş."

Beatrice saklayamadığı bir gururla, "Gerçekten de öyle," dedi. "Onun nasıl küçük bir canavar olduğuna inanamazsın. Tıpkı Elliott'a benziyor, öyle değil mi?"

Lucilla, "Ona benzememesi için bir neden mi vardı?" diye sorarken üyev kız kardeşinin yüzünün kızarışını seyretti. Neden Beatrice'i incitme arzusuna bir türlü engel olamıyordu? Bunun bir nedeni vardı ve kendisinden başka hiç kimse bunu bilmiyordu. Eğer Elliott ya da Benedict orada olsalardı, bu alaycı soruyu sorup kurtulamazdı. İki erkeğin de Beatrice'i korumak için kendilerine özgü yolları vardı.

Hayat ne kadar gaddar oluyordu; herkes hiçbir yeteneği ya da güzelliği olmayan Beatrice'e hayrandı. Bunun yanı sıra Beatrice seviliyordu... Lucilla'nm asla sevilmeyeceği bir tarzda. Beatrice'in bir de şahane bir oğlu vardı...

Lucilla kaşlarını çatarak kendisini kontrol altına almaya çalıştı. Ona neler oluyordu? O tıpkı Cressida'ya benzerdi, annelikle ilgili hiçbir şeyden hoşlanmazdı; ancak Cressida'nın aksine, çocuk sahibi olup mesleğine zarar vermeyecekti. O anda aslında annesine hiç benzemediğini anladı. Gerçekte, kollarının arasındaki kü-

çük vücudun sıcaklığından hoşlanıyordu. Yeğeni ve vaftiz oğlu olan Dominic ile arasındaki özel ilişkiyi seviyordu.

Elliott, Lucilla'yı çocuklarının vaftiz annesi olarak seçtiğinde Beatrice çok şaşırmıştı. Acaba Elliott genç kadının küçük bebeği kucağına ilk aldığı anda hissettiklerini mi anlamıştı? Bu, Dominic ile arasında olan kan bağından çok daha farklı bir şeyden kaynaklanıyordu.

Lucilla o andan itibaren bütün küçük çocukların kendisini aynı şekilde etkilediğini fark etmişti. Yeni bir hayat meydana getirmenin [illegible] bir şey olduğunu anlaması için sadece küçük bir bebeği kucağına alması yeterliydi.

Beatrice ve Elliott'ın yanında kaldığı zamanlarda Dom'un ağlamasını Beatrice'den önce duyuyordu. Bu durum aklının iyice karışmasına neden olmuş, kendi kadınlığının farkına varmasına yol açmıştı. Bu yüzden de aile ziyaretleri gittikçe seyrekleşti. Elliott'ın bu durumu anladığından emindi, ama Beatrice hiçbir şey fark edemezdi...

"İlk gelen sensin. Diğer konukların hiçbirisi henüz gelmedi. Seni her zamanki odana yerleştireceğim."

Elliott bu evi Beatrice ile evlenmeden birkaç ay önce satın almıştı, ama hâlâ yapılması gereken şeyler vardı. Kendi yatak odaları dışında özel banyosu olan sadece bir yatak odası bulunuyordu ve Lucilla her gelişinde orada kalma konusunda ısrar ederdi.

Bavulunu üst kata kendisi çıkarmak zorundaydı, çünkü Elliott görünürlerde yoktu. Oldukça başarılı bir işadamı olan Elliott eskiden ahır vazifesi gören garajın üstündeki büroda çalışıyordu.

Ahırların üst katını daire haline getirmek onların fikriydi. Böylece daha fazla adam tutabileceklerdi. Şu anda Beatrice evi, bir zamanlar Elliott'm dadısı olan Henrietta ile birlikte idare ediyordu.

Odasında iki vazo dolusu çiçek vardı. Bu çiçekler ko-

yu meşe mobilyaların arasında çok etkileyici görünüyorlardı.

Beatrice çekici ya da güzel olmayabilirdi, ama gerçek bir ev kadınıydı. Lucilla'nın odası taze lavanta kokuyordu ve banyoda da genç kadının en sevdiği sabunla yumuşak havlular vardı. Kısacası her şey kusursuzdu.

Çocukken Beatrice'e karşı, Elliott'a asla duymadığı kadar büyük hınç duymuştu. Elliott babasının, Beatrice ise annesinin çocuğuydu ve içindeki öfkenin nedeni de buydu. Kendisi sadece Cressida'nm kanını taşırken, Beatrice ve kardeşleri tam anlamıyla birer Bellaire'diler.

Böyle olmasına rağmen, Lucilla, Charles'a kendi çocuklarından daha yakındı. Üvey babasının bütün zayıf noktalarını çok çabuk öğrenmiş, onunla kolayca oynamış, istediği her şeyi yapmasını sağlamıştı.

Bir aktris olma arzusunu ilk kez Charles'a açmış, böylece özel tiyatro dersleri almaya başlamıştı. Lucilla, Charles'ı kendi ürkek ve güçsüz babasından çok daha fazla sevmişti. Charles ile Cressida'nın boşanarak kendisine oyun oynadıklarını düşünüyordu. Böylece gerçek bir Bellaire olması engellenmiş, dünyaya başka bir erkeğin çocuğu olarak gelmişti.

Eğer gerçek bir Bellaire olsaydı bir şey fark edecek miydi? Acaba Charles'tan bir aktris, peşinden koşulan bir yıldız haline gelmesini sağlayacak o özel yeteneği alabilecek miydi?

"Merhaba, Lucilla."

Elliot'm sesini duyunca döndü. Genç adam evlendiğinden beri çok değişmişti. Hâlâ inanılmaz derecede yakışıklı ve her zamanki gibi otoriterdi. Ama şimdi kendisini karısına ve çocuğuna adamış bir erkekti.

Lucilla ve Elliott birbirlerine çok yakın olmasalar bile en azından birbirlerini anlarlardı. Genç adam, "Hâlâ gerçekleşmesi mümkün olmayan hayaller mi kuruyorsun, Lu?" diye sorunca Lucilla omuz silkerek gülümsedi. Ancak, Elliott konuyu burada kapatmayarak söz-

lerini sürdürdü. "Neden vazgeçmiyorsun, Lu? Böyle hem zamanını boşa harcıyorsun hem de kendine zarar veriyorsun."

Genç kadın, "Vazgeçmem gereken şey nedir, Elliott?" diye sordu. Üvey kardeşinin bu şekilde konuşması, çok kısa bir arayla Nick Barrigton'm sözlerinin hemen hemen aynısını söylemesi onu çok sarsmıştı. Ancak, Elliott'm bunu anlamasına izin vermeyecekti.

"Kutsal bir amaç haline getirdiğin şu yıldız olma tutkusu. Bunun yerine yapabileceğin bir yığın şey var."

Lucilla, "Beatrice ile seninki gibi bir hayat mı süreyim?" derken yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. "Bu bana göre bir şey değil, Elliott. Biliyorsun ki..."

"Yıldızlık da sana göre değil. Yoksa şimdiye kadar çoktan tanınmış bir yıldız olurdun."

Lucilla, "Sadece doğru seçimler yapmadım," dedikten sonra üvey kardeşi yüzünü görmesin diye başını çevirdi.

"Boşversene. Senin bu durumunun nedeni şanssızlık değil, yeteneğinin olmaması. Sen rol yapmasını beceremiyorsun. Bu nedenle de asla istediğin yere gelemezsin."

Genç adamın bu sözleri odada yankılandı. Bu ev on altıncı yüzyılda inşa edilmişti. Lucilla o anda burada kim bilir kaç kişinin hayatının mahvolduğunu merak etti.

"Elliott!"

Kapalı kapının ardından Beatrice'in sesi duyulunca Elliott kaşlarını çatarak kapının koluna uzandı.

Genç adam çıkmadan önce, "Düşün, Lucilla," dedi. "Tanrı aşkına, kendine ne yaptığını iyice düşün. Geçen hafta sonu Benedict'in bana ne söylediğini biliyor musun? İsteyen her erkeğin basit bir rol teklif ederek seni yatağına alabileceğini söyledi."

Lucilla bu sözlerle aniden irkildi. Tepkisini belli etmek istememesine rağmen Elliott bunun farkına var-

mıştı.

"Hoşuna gitmedi mi? Duyduklarım benim de hoşuma gitmedi..."

Lucilla, "Bana bu yüzden vaaz veriyorsun, öyle mi?" dedi. "Bir fahişe olarak tanınan üvey kardeşinin o değerli gururunu incitmesini istemiyorsun. Sana bir şey söyleyeyim, Elliott. Eğer bir yıldız olabileceğime inanırsam, bunu gerçekleştirebilmek için ruhumu bile satarım."

Genç kadın bu sözleri öyle sert bir ifadeyle söylemişti ki Elliott bir an için hiçbir karşılık vermedi.

Kapının dışında Beatrice tekrar kocasına seslendi. Elliott kapının kolunu çevirirken duygusuz bir sesle, "Eğer bu söylediğin gerçekten doğruysa, senin adına çok üzgünüm, Lucilla," dedi. "Biliyor musun, bunca yıl boyunca hep sende babamdan bir şeyler olduğunu düşündüm. Cressida ile Charles'ın kafana doldurduğu onca saçmalığa rağmen, hayatın gerçeğin, günlük hayallerden daha tatmin edici ve güzel olduğu bilincine varacak kadar akla sahip olduğunu sandım. Sen hiçbir zaman yıldız olamayacaksın, Lucilla. Evet, çok güzelsin, kişilik sahibisin, ama rol yapma yeteneğin yok. Eğer bunu anlayacak kadar akıllı değilsen ve kabul edemeyeceksen hiçbir şeye sahip olamayacaksın."

Genç kadının cevap vermesine fırsat kalmadan Elliott dışarı çıktı. Kapı iç çekişe benzer bir sesle kapandı.

Bütün ev merkezi ısıtma sistemine bağlı radyatörlerle çevrilmiş olmasına rağmen, genç kadm üşüyordu . Isınmak için kollarını ovuştururken gözlerini dışarıya çevirerek dalgın dalgın baktı.

Beyninde garip, birbiriyle ilgisi olmayan düşünceler dolaşıyor, Nick ve Elliott'ın onun bir aptal olduğunu, bütün hayatını mahvettiğini söyleyen sesleri kafasının içinde durmaksızın uğulduğuyordu.

Yeteneksiz olduğunu elbette biliyordu. Yeteneksiz... Yeteneksiz.. Bu sözcük kafasının içinde defalarca dönüp dolaştı. Bir saat sonra odanın kapısını açm Willi-

am genç kadının kendisine doğru fırlattığı biblodan tam zamanında eğilerek kurtuldu.

Lucilla, "Lanet olsun sana, Nick!" diye bağırdı.

Bu olaydan sonra William Elliott'a, "Nick kim?" diye sordu.

Elliott gülümseyerek, "Bana bir ipucu daha vermelisin," dedi.

William olayı kısaca anlattıktan sonra Elliott'm gözlerindeki düşünceli ifadeyi görünce şaşkınlıkla baktı.

Elliott kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

William hiçbir zaman Lucilla'dan hoşlanmamıştı ama ablasının aksine, ondan korkmaz ya da Benedict gibi hor görmezdi. Sadece genç kadın için çok üzülüyordu çünkü Elliott gibi o da, annesiyle babasının çocuklarına zarar vermiş olduklarının farkındaydı. Ancak, kendisi onların etkisinden kurtulabilmişti çünkü onu Beatrice büyütmüştü ve Beatrice ona annesinden çok daha fazla sevgi vermişti.

Tam o sırada içeri giren Beatrice kocasının kaşlarının çatıklığım görünce endişeli bir ifadeyle, "Ne oldu?" diye sordu.

William, "Elliott'a bizi ilk davet ettiği doğum günü partisinden bahsediyordum,"dedi. "O günü hatırladın mı?"

Beatrice, "Nasıl unutabilirim?" diye sordu."O partinin tek amacı Lucilla'yı o korkunç televizyon yapımcısının elinden kurtarmaya çalışmaktı. Ama adamın adını hatırlamıyorum..."

Elliott araya girerek, "Başka bir amacı vardı," dedi.

Kız kardeşi kızarınca William bir kahkaha attı. "Ve sen Elliott'm doğum gününün kasım ayında olduğunu hatırlamadın bile."

Kocasının halinden şüphelenen Beatrice, "Gerçekten ne oldu?" diye ısrarla tekrar sordu.

"Lucilla için endişeleniyorum."

Lucilla oturma odasının kapısının önünde durakladı. Kapı hafifçe aralıktı ve Elliott'ın sesi oldukça iyi duyuluyordu. O sırada Beatrice tereddütle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü... çünkü o benim üyey kardeşim ve onun seviyorum. Bellaireler'den bir kişinin daha Charles ile Cressida'nm ünü altında ezildiğini görmek istemiyorum. Gerçi Lucilla'nın durumunda, bu yük gönüllü bir şekilde taşınıyor ve Lucilla büyük bir inatçılıkla bunu sürdürmeye çalışıyor."

"Ah, Elliott, bu konuda bir şey yapman mümkün değil mi? Onunla konuş. Fikrini değiştirmeye çalış. Ben geçen hafta o korkunç dedikodudan bahsetmeye başladığında..."

"Evet. Ben bundan epey hoşlanmışa benziyordu, öyle değil mi? Lucilla'nın bu şekilde dile düşmesi ona büyük bir zevk veriyor."

Beatrice şüphe dolu bir sesle, "Onun anlattıklarına inanıyor musun?" diye sordu.

Lucilla kendisini orada neyin tuttuğunu, midesindeki ani kasılmanın nedenini merak ederek kapının önünde kımıldamadan durdu. Bütün dikkatini içeride konuşulanlara vermişti.

"Bir yıldız olabilmek için vücudunu sattığına mı?" Kısa bir sessizlikten sonra Elliott esrarlı bir ifadeyle, "Bu mümkün değil..." dedi.

O sırada Lucilla kapıyı açarak içeri girdi ve odadakilere gülümsedi. Beatrice'in yüzü suçluluk duygusuyla kıpkırmızı olmuştu.

"Beni savunman çok asil bir davranış, Elliott. Bana bu kadar güvenmen çok dokunaklı..."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok. Aptal biri bile sahnedeki başarısızlığını gördükten sonra gerçek hayatta vamp kadın rolünü asla iyi oynyaamayacağını anlayabilir. Erkeklerden senin kadar hoşlanmayan ve nefret eden bir başka kadına rastladığımı sanmıyorum, Lu-

lu.'' Elliott bu sözlerin ardından Beatrice'e döndü ve karısının yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi görmemezlikten gelerek, "Bu gece başka konuk bekliyor muyuz?'' diye sordu. "Yoksa oturup yemeğimizi yiyebilir miyiz?''

"Şey... hayır. İkizlerle Miranda yarından önce gelmeyecekler. Oh, Mirry yanında bir arkadaşını getirmek istiyordu. Ben de getirebileceğini, bir sakıncası olmadığını söyledim...''

Lucilla onların konuştuklarını duyuyordu ama kelimeler kulağına sadece birer gürültü olarak geliyor, anlamlarını kavrayamıyordu. O anda Elliott'ın az önce söylediklerini düşünüyordu.

Genç kadın yemeğini yemedi. Beatrice, sanki küçük bir çocukmuş gibi onu azarladı. Tabakları toplamak için içeri giren Henrietta da hoşnutsuzluk dolu bir ifadeyle Lucilla'ya bakmıştı.

Lucilla sonunda dayanamayarak, "Tanrım, senin bu kadar şişmanlamana hiç şaşmadım, Beatrice,'' dedi.

Aslında üyev kardeşi hafifçe topluydu ve Lucilla ondan sadece bir beden küçük giyiyordu, ama boynunun uzunluğu nedeniyle zayıf görünüyordu. Daha sonra odasında yalnız kaldığında bu zayıf görünümünün sadece boynunun uzunluğundan kaynaklanmadığını fark etti. Bu günlerde gözlerinde kırgın ve sinirli bir ifade vardı ve bu Beatrice'in mutlulukla parlayan gözleriyle büyük bir tezat yaratıyordu.

İçindeki tatminsizlik duygusu, yüzünden belli olmaya başlamış, yüz hatları kesinleşmiş, sertleşmişti.

O anda mutluk olmadığının farkına vardı. Bu çok tedirgin edici bir düşünceydi. Acaba hayatı boyunca hiç mutlu olabilecek miydi? Bir zamanlar sadece tanınmış bir yıldız olmasının hayatına değer kazandıracağına inanırdı, ama bu inancı artık zayıflamaya başlamıştı. Sanki biri bu hedefiyle arasına bir perde çekmiş gibiydi. Bu yüzden de bu amacı gözüne eskisi kadar çekici görünmüyordu.

Ama onu sürükleyen amacı olmazsa ne yapacaktı? Bütün hayatını bu amaca göre ayarlamıştı. Bunca yıldan sonra hayatım nasıl değiştirebilirdi?

Nick'in iş teklifi vardı. Bu iş ona değişik bir gelecek sağlayacak, organizasyon yapma yeteneğini tam olarak kullanabilecek, edindiği çevrenin yardımını görecekti. Başkaları söz konusu olduğunda, onların geleceklerini tahmin etme, yeteneklerini anlama kabiliyeti mükemmeldi. Tiyatro okulundayken arkadaşlarından hangilerinin başarı kazanacaklarını tahmin etmiş, bu tahmininde de haklı çıkmıştı.

Nick'in teklifi aynı z[illegible]kendisine daha çok saygı duyacağı bir gelece[illegible]demekt[illegible]e bu nedenle de işi kabul etme arzusu gitt[illegible] büyüyordu. Başarısızlığının küllerini büyük bir başarı a[illegible] dönüştürmek, onu hor gören insanların karşısında sa[illegible]ıyla eğildiklerini görmek, bu dünyanın Ju[illegible]an Ma[illegible]ersları'mn onun fikrini almalarını sağlamak [illegible]adar tatmin edici olurdu. Hollywood'da müşterilerinden çok daha güçlü ve zengin ajanslar vardı ve Lucilla da onlardan biri olabilirdi...

Ama bütün hayatı boyunca peşinde koştuğu amaçtan bir erkeğin sözüyle vazgeçip, yıllarca uğrunda çalıştığı her şeye sırt mı çevirecekti?

Gerçekten yapmak istediği şey bu muydu; bütün hayatı mahvoluncaya kadar yararsız bir rüyanın peşinden koşmak mı? Gerçeği kabul etmektense kendisini mahvedecek kadar inatçı mıydı?

Gerçek mi? Gerçek olan şey onun hiç rol yapma yeteneğinin bulunmadığıydı. Yıllar boyu kaç kere bu kendisine söylenmiş ama anlamamazlıktan gelmişti. Yirmi sekiz yaşındaydı artık. Nick'in teklifi asla elde edemeyeceği bir şeyin peşinden koşmaktan vazgeçip, elinde bulunanı yakalamak için son şansı olabilirdi. İçgüdüleri Nicholas'ın istediği şeyi kolaylıkla başarabileceğini söylüyordu. Kendisini güçlü, aranılan bir menajer, daha doğrusu tacın arkasındaki güç olarak göre-

biliyordu. Bu güçten, insanları yönetmekten hoşlanacaktı. Ancak, hayatının onca yılını hiçe saymak... Başarısızlığa uğradığını itiraf etmek...

"Lucilla çok değişmiş görünüyor."

Beatrice en küçük kız kardeşine bakarken Mirry'nin çok güzel olduğunu düşündü. Mirry'nin bir kurdeleyle arkadan bağladığı saçlarına hayran kalmıştı. Bu saç modeli iddialı olmamakla birlikte, tıpkı Mirry gibi büyüleyiciydi.

Mirry'nin arkadaşı düşündükleri gibi erkek değil, ürkek, hoş bir kızdı. Beatrice, Benedict'in ona hayranlıkla baktığını görünce sinirlendi. Benedict zavallı kıza neler yapabileceğini anlayamıyor muydu? İki gülümseme arasında genç kız kolayca ona âşık olabilirdi ve Benedick buna aldırmazdı. Kendisi dışında bütün Bellaireler bencildi, ama Benedict'teki bencillik Beatrice'i endişelendirecek kadar tehlikeli boyutlardaydı.

Beatrice düşüncelerinden sıyrılarak dikkatini Mirry'ye çevirdi ve onun az önce söylediği söze karşılık verdi.

"Evet, değişmiş, değil mi? Birçok dedikodu duyuyorsun, Mirry. Sen..."

Mirry "Tiyatro dünyasının nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diyerek onun sözünü kesti Mirry. "Aktris olmadığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Son günlerde Lucilla'nın ümitsizce John Cassavar'm çekimine başlayacağı yeni dizinin başrolünü almaya uğraştığı söyleniyor. İpek tuvaletli kadınlar, kabadayı korsanların bulunduğu tarihi bir film.." Genç kız yüzünü buruşturdu. "Aslında bunlardan daha başka şeyler de var. Söylentilere göre Lucilla'nın peşinde koştuğu rol oldukça güçlü bir şey, ama bu rolü asla alamayacak, Bea... Bu on yedi, on sekiz yaşlarında biri için. Eğer John Cassavar başrolde Lucilla'nın yaşlarında birini isteseydi bu rolü karısına verirdi."

"Karısı mı?"

"Biliyorsun, Sophy Barrington. Hollywood'un Barringtonlar'mdan biri." Genç kız güldü. "Onları hatırlıyor olmalısın! Babam annemla kavga ettiği zamanlarda sürekli onlardan bahsederdi. Annemin buna ne kadar öfkelendiğini hatırlarsın. Babamın bir zamanlar Hollywood'dayken Helena Barrington ile aralarında bir şeyler olduğu söyleniyordu. Tanrım, bu aile zaten Hollwood demek! Büyük büyükbabaları sessiz filmlerin yıldızlarındanmış ve her nesilde bu aileden en az bir ünlü yıldız çıkmış. Sophy Barrington da kendi neslinin yıldızı."

"Ah, evet, kimden söz ettiğini şimdi anlıyorum." Beatrice yüzünü buruşturdu. "Lucilla'mn o rolü istediği konusunda ciddi misin? Onun için endişeleniyorum, Mirry. Haklısın, çok değişti. Elliott onun aktrisliği bırakmayı düşünüyor olabileceğini sanıyor..."

"Siz ikiniz kimden bahsediyorsunuz? Şu anda çok suçlu bir haliniz var."

Sebastian yanlarına geldiğinde Mirry ve Batrice irkildiler.

Mirry, "Seni ilgilendirecek birinden bahsetmiyoruz, koca kulak," diyerek ikizlerin küçüğüyle alay etti.

Elliott'ın doğum gününü kutlayacakları Stratford' daki lokantaya on dakika erken gelmişlerdi:

Beatrice'in parti için seçtiği lokanta yeni açılmıştı, ama şimdiden oldukça iyi bir üne sahipti. Lucilla son katıldığı partide, oynadıklarını oyunun sonuna gelen bir tiyatro topluluğu üyesinin buradan bahsettiğini duymuştu.

Bir zamanlar bu seçkin topluluğa katılması için kendisine teklifte bulunulmasını çok arzulamıştı, ama görünüşe bakılırsa bundan böyle o toplulukta bulunanların menajeri olarak çalışacaktı.

O anda kalbi heyecanla çarptı. Yoksa kesin kararını vermiş miydi? Ünlü bir yıldız olma hayallerinden vaz mı geçmişti?

Şef garson Beatrice ile konuşuyor, masalarının hazır olduğunu söylüyordu. Lokantanın ortasından geçerlerken Lucilla ailesinin bu habere nasıl bir tepki göstereceğini merak ediyordu.

Belki de onlara hiçbir şey söylemezdi; en azından yeni hayatına alışıp, yeni mesleğinde başarı kazanıncaya kadar.

Masalarına doğru giderlerken düşüncelerine dalmış olan Lucilla yanından geçtiği masalardan birinde ayağa kalkan erkeği fark etmedi.

Genç adam beraber olduğu kadın arkadaşından izin istedikten sonra Lucilla'nın yanına geldi. Genç kadın onu son anda, Sebastian durup geçmesi için yol verdiğinde gördü.

"İyi akşamlar, Lucilla, hayatım."

Genç adam eğilerek burnunun ucuna hafif bir öpücük kondurunca Lucilla şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı. O anda donakalmış, olduğu yerden kımıldayacak gücü kendisinde bulamamıştı.

Bu öpücük bütün ailenin duraklayıp, ilgiyle onları seyretmelerine yol açtı. Bu arada bir erkeğin Lucilla'ya küçük bir kızmış gibi davranmaya cüret etmesi hepsini eğlendirmişti.

"Oh, Nick, şey..."

Sebastian gülümser, Benedict merakla bakarken Lucilla kıpkırmızı kesildi. O anda söyleyecek kelime bulamıyordu.

Tam o sırada Beatrice yardımına koşarak, "Biz gidip, yerimize oturalım," dedi. "Lucilla hazır olduğu zaman bize katılabilir." Ancak Nicholas, Beatrice'e dönerek gülümsedi. Bu, davranışının affedileceğinden emin bir erkeğin gülümseyişiydi.

"Özür dilerim... Size engel olmak istemedim. Lucilla'nın ağabeyinin doğum gününü kutladığınızı biliyorum. Siz Beatrice olmalısınız... Ben de Nicholas Barrington'ım. Umarım Lucilla size benden söz etmiştir..."

Nick bunu nasıl yapabilirdi? Lucilla aile fertlerinin

yüzlerindeki ilgi ve merak dolu ifadeyi seyrederken öfke içindeydi.

Benedict, ‘‘Hayır... Sizden tek kelimeyle bile bahsetmedi,’’ dedikten sonra elini uzatarak kendisini tanıttı. ‘‘Bizim Lulu için bu pek doğal bir davranış değil... Genellikle son avı hakkında övünmekten çok hoşlanır.’’

Lucilla o anda Benedict’i öldürebilirdi. Beatrice bile kardeşinin bu sözleri üzerine kaşlarını çattı. O sırada Sebastian araya girerek sakin bir sesle, ‘‘Kardeşimin garip mizah anlayışı için özür dilerim,’’ dedi.

‘‘Demek ailene hâlâ bir şey söylemedin, Lucilla, öyle mi?’’

Lucilla genç adamın bilerek böyle davrandığının farkındaydı. O anda ortadan yok olmasını dileyerek genç adama öfkeyle baktı. Ama Nick hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Genç kadın soğuk bir sesle, ‘‘Ben buraya Elliott’ın doğum gününü kutlamak için geldim, Nick. Özel sorunlarımı konuşmak için değil,’’ dedi.

Benedict arkasından, ‘‘Pek de özel değil, hayatım,’’ diye atıldı. ‘‘Bunu bütün dünya ve dedikodu sütunu yazarları biliyor.’’

Lucilla bütün vücudunun alev alev yanmaya başladığını hissetti. Üvey kardeşine dönüp, bu sözünün cevabını vermek istedi, ama kendisine hâkim oldu. Çünkü Nicholas’m patlattığı bombadan sonra nelere katlanmak zorunda kalacağını zaten biliyordu.

Genç kadın, ‘Lanet olsun,’ diye düşündü. Nick bütün bunları bilerek yapmıştı. Böylece onu zor durumda bırakacak, kaçış yolunu tıkayacaktı.

‘‘Demek onlara henüz söylemedin... Özür dilerim. İşine karışmak istememiştim.’’ Genç adamın yüzünde sıcak bir gülümseme belirmişti. Lucilla onun çok iyi bir aktör olabileceğini düşündü. Kolaylıkla rol yapabiliyordu. Genç kadın tam onun yanından uzaklaşacakken büyüleci bir kadın sesi duyarak durdu.

"Nick az önce sizin, ajansın idaresini ele alacağınızı söylüyordu. Ajansı Max'den satın alacağından bahsettiğinde onun bir çılgın olduğunu düşünmüştüm... Nick muhasebecidir, menajer değil."

Nick, "Kız kardeşim, Sophy," diyerek onu tanıştırdı. Genç adamın kız kardeşine gösterdiği sıcak yakınlık Lucilla'mn içinde bir şeylerin sızlamasına yol açtı, ama bunun nedenini bir türlü anlayamadı.

John Cassavar'm karısı Sophy Barrington, Lucilla'nın isteklerinin ne kadar farklı olduğunu anladığını inkâr etmiyordu. Bu kadın bir yıldızdı... Bu, her halinden belli oluyordu. Sebastian ve Benedict içgüdüsel bir hareketle ona doğru ilerlerken, Mirry bile hayranlıkla genç kadına bakıyordu.

O sırada Elliott, "Lucilla, bu doğru mu?" diye sordu.

Lucilla omuz silkti.

"Neden olmasın? Dün gayet kibar bir şekilde ifade ettiğin gibi ben bir aktris değilim. Hayatımı düzene koymak için bir şeyler yapmalıyım, Elliott. Evime kapanıp, çocuklar büyütecek tipte bir kadın değilim. Hayattan bundan daha fazla şeyler bekliyorum."

Elliot, "Hayatta ihtiyaç duyduğun tek şey kendine saygını kazanabilmen," derken genç kadının gözlerindeki ifadeyi görmemezlikten geldi.

Lucilla iki grubun nasıl bir arada oturmaya karar verdiklerini, Nicholas'm büyükbabasının zoruyla gittiği yatılı okul anılarıyla ailesini nasıl eğlendirmeye başladığını bilmiyordu ama, genç adamın varlığı onu en azından kardeşlerinin kafalarından geçen soruları cevaplandırma mecburiyetinden kurtarmıştı.

Sabah mümkün olduğu kadar erkenden Londra'ya hareket edecekti. Böylelikle hiçbir şey açıklamak zorunda kalmazdı. Ancak, Beatrice'in onu böyle kolaylıkla kaçmasına izin vereceğini sanmıyodu.

Üvey kız kardeşinin Nicholas ve Sophy'yi ertesi gün öğle yemeğine davet ettiğini ve bu arada kendi adının

da geçtiğini duyunca düşüncelerinden sıyrıldı. "Beni saymayın.. Yarın sabah on treniyle geri döneceğim..."

Nicholas, "Buna gerek yok," dedi. "Yarın ben de erkenden geri dönmek zorundayım. Seni de götürürüm."

Bu durumda Lucilla'nın yapabileceği bir şey yoktu. İçinden öfkeyle söylenirken genç adam dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Bölüm Beş

Sonuç olarak, yola ancak ertesi gün öğle yemeğinden sonra çıktılar. Nick sabah ondan önce gelmişti, ama gece Sebastian, Mirry ve onun arkadaşıyla birlikte Stratford'da bir gece kulübüne giden Benedict uyuyakalmıştı. Saat dokuzda Benedict'in hâlâ uyumakta olduğunu fark eden Henrietta o kalkmadan önce kahvaltı hazırlamamıştı.

Lucilla'nın karnı aç değildi, ama Dominic yemek geç kaldığı için epey gürültü çıkardı. Bu yüzden Nick ile Sophy geldiklerinde Mirry onları hemen mutfağa aldı.

Kucağındaki çocuğa mama yedirmekte olan Lucilla'yı gören Nick'in yüzündeki ifadeyi fark eden Mirry gülümsemekten kendini alamadı. Çocuğun elleri ve yüzü mama içinde kalmıştı. Lucilla'nın yüzüne bile mama bulaşmıştı.

Misafirlerinin geldiğini fark eden Beatrice sandalyesinden kalkarak Elliott'a birkaç sandalye getirmesini söyledi.

Mutfak, bakımlı bir bahçeye açılan küçük, güzel bir yerdi. Parlak sabah güneşi içeri giriyor, cilalı meşe mobilyalara vuruyor, açık pencereden esen hafif meltem sarı perdelerin uçuşmasına neden oluyordu.

"Ne kadar sevimli bir çocuk! Bir çocuğun olduğunu bilmiyordum, Lucilla."

Lucilla o ana kadar Nick ile kız kardeşinin geldiklerinin farkına varmamıştı. Böylesine uygunsuz bir durumda yakalandığı için yüzü şaşkınlıktan kıpkırmızı kesildi.

Gözleri alev alev yanarken aceleyle, "Dominic benim çocuğum değil," dedi. "O Beatrice ile Elliott'ın çocuğu..."

Benedict, "Dominic'in gerçekten de Lucilla'nın çocuğu olduğunu düşünmedin, öyle değil mi?" diye sorduktan sonra ısrarla Sophy'nin yanında oturmasını is-

tedi. Lucilla göz ucuyla Mirry'nin sessiz arkadaşının yüzündeki ifadeyi fark etti. Genç kız ağlamak üzereydi. Kahve fincanını kaldırırken elleri tir tir titriyordu. Lucilla o anda genç kızı aile fertlerinin gözlerinden korumak istediğinin farkına vardı.

"O, anne olabilecek yaradılışta bir kadın değildir."

Lucilla'nın bir şey söylemesine ya da yapmasına fırsat kalmadan Henrietta'nın uzattığı kahve fincanını almakta olan Nicholas, "Ya, bilmiyordum..." dedi.

Genç adamın bu sözleri masada şok etkisi yarattı. Lucilla o anda orada bulunan herkesin durarak kendisine baktığını hissetti. Üstünde bu kadar çok dikkat toplanmasına yol açtığı için Nicholas'a karşı büyük bir öfke duyuyordu.

Dominic'i Beatrice'in kucağına veren Lucilla oturduğu yerden kalktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Genç kadın, "Sanırım bir an önce yola çıksak iyi olacak," dedi. "Ben gidip eşyalarımı alayım."

Kapıya doğru ilerlerken durakladı. Çocukluğundan tanıdığı garip bir duygu bütün benliğini kaplamış, kendisini oraya yabancı biri gibi hissetmeye başlamıştı.

Sophy neşe dolu bir halde Benedict ile konuşuyordu. Sebastian da Mirry ve arkadaşına doğru eğilmişti. Elliott, Henrietta'dan biraz daha kahve getirmesini isterken, Beatrice de Dominic ile ilgileniyordu.

Genç kadın o anda büyük bir boşluk ve yalnızlık duygusuyla doldu. Kendisini o büyülü halkanın dışında bir yabancı gibi görüyor, orada bulunanlar için hiçbir anlam taşımadığını düşünüyordu. O sırada Nicholas'ın kendisine baktığını hissedince, istememesine rağmen genç adamın bakışlarına karşılık verdi. Nick'in gözlerindeki sıcaklık içinde bir şeylerin sızlamasına neden oluyordu ve bunun farkına varmak istemiyordu.

Genç adam, "Bizim acelemiz yok," dedi. "Sophy'nin uçağı Heathrow'dan bu akşam sekizde kalkacak." Beatrice'e dönerek, "Kız kardeşim Hollywood'da kocasıyla buluşacak," diyerek açıkladı. "Orada birkaç

hafta geçirdikten sonra tekrar buraya dönecekler ve burada oldukça uzun süre kalacaklar. Eniştem John yeni bir dizi çekiyor. Belki de bundan bahsedildiğini duymuşsunuzdur....''

Beatrice, ''Şu tarihi film mi?'' diye diye sordu. ''Evet, Mirry bundan bahsediyordu...''

Benedict ile konuşmasını yarıda kesen Sophy masanın üstünden eğilerek Lucilla'ya, ''Çok heyecan verici, öyle değil mi?'' diye sordu. ''Ama baş kadın oyuncu rolünü kimin oynayacağı konuşunda endişelendiğimi söylemeliyim. Bu çok önemli bir rol ve büyük bir yaratıcılık gerektiriyor. Ancak öncelikle Nick'in evi bulması lazım. Bundan sana daha önce bahsetti mi, Lucilla?''

Lucilla başını iki yana salladı.

''Bildiğin gibi konu on altıncı yüzyılda bir İngiliz malikânesinde geçiyor. Bu yüzden dizide kullanabilmek için on altıncı yüzyıldan kalma bir ev bulmak zorundayız. Aslında burada bulunmamızın nedeni de bu ama şu ana kadar şansımız yolunda gitmedi.'' Genç kadın yüzünü buruşturdu. ''Aynı zamanda kendimiz için de kalacak bir yer bulmalıyız. John otelden nefret eder ve ben de çalışmalarım izin verdiğince onunla birlikte seyahat ederim. Stratford yakınlarında bir ev bulabileceğimizi düşündük, ama John'un yanında çalışanlarla, kızları ve dadılarını alacak kadar büyük bir yere ihtiyaç duyuyoruz. Bizim iki kızımız var ve artık yaşantılarının kesintiye uğramasından nefret edecek kadar büyüdüler, ama biz onların Hollywood yumurcakları gibi şımarık yetişmelerini istemiyoruz.''

Nick, ''Tıpkı bizim gibi,'' diyerek söze karıştı.

Sophy ona surat asarak, ''Nick aslında beni kastediyor,'' dedi. ''O benden çok daha zor bir çocukluk geçirdi.''

Nick, Lucilla'ya dönerek, ''Bu durumda korkarım sen ve ben önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu yolu defalarca gidip gelmek zorunda kalacağız,'' dedi.

Genç kadının itiraz edip onun 'sen ve ben' sözü için bir açıklama istemesine fırsat kalmadan, Beatrice araya girerek, "Yo, buna hiç gerek yok," dedi. "Siz ikiniz neden burada kalmıyorsunuz? Bu, işleri çok daha kolaylaştırır. Onları burada misafir etmekten zevk duyarız, öyle değil mi, Elliott?"

Lucilla'nın yapabileceği bir şey yoktu. Londra'ya gitmek üzere yola çıkmadan önce her şey ayarlanmıştı. Dizide kullanabilecekleri evi ararlarken Nick ile birlikte iki hafta sonunu Beatrice ve Elliott'ın yanında geçireceklerdi.

Nick'in arabasına binip hızla Londra'ya doğru ilerlerken Sophy, Lucilla'ya "Aileni çok sevdim," dedi. "Nick ile benim bir sürü akrabamız var, ama hiçbiri bize gerçekten yakın değil. Annemizle babamız öldüğünde eğer büyükbabamız olmasaydı... İkimiz de ona çok şeyler borçluyuz, öyle değil mi, Nick?"

"Evet."

Genç adamın bu kısa cevabı karşısında Lucilla kaşlarını çattı. Bu, Nick'in alaycı tavırlarından çok farklıydı. Dikiz aynasından genç adama bakınca gözlerinde acı dolu bir ifade olduğunu gördü, ama bunun nedenini anlayamadı.

Yolculuğun geri kalan kısmında Sophy meslek hayatı boyunca karşılaştığı insanlardan bahsederek onları eğlendirdi.

Genç kadın kocası ve çocukları dışında Lucilla'nm kendisi için istediği her şeye sahipti. Zamanının en çok takdir edilen aktristiydi. Lucilla onu kıskanması gerektiğini biliyordu, ama gene de Sophy'ye karşı büyük bir hayranlık duymaktan kendisini alamıyordu.

Hayatı boyunca onun kadar alçakgönüllü bir kadına rastlamamıştı. Sophy tamamiyle açıkyürekli ve candandı. Korkuları, hayal kırıklıkları, başkalarının kötü niyetlerinden korunmaya ihtiyacı yoktu. Kocasından bahsettiği zaman gözleri sevgiyle parlıyor, dostları hak-

kında konuşurken anlayış dolu sözler sarfediyordu. Lucilla hayatında ilk kez bir insanla gerçek bir dostluk kurma yolunda ciddi adımlar atıyordu.

Londra'ya vardıklarında Nick onu evinin önünde bırakırken sabah arayacağını söyledi.

Oturma odasına girdiğinde gözüne ilk çarpan şey cuma sabahı orada bıraktığı senaryoydu. Bir müddet ona baktıktan sonra eline aldı. Anlamsız, basmakalıp kelimeler gözlerinin önünde dans ediyordu. Senaryoyu küçük parçalar halinde yırtarken sanki aniden üstünden büyük bir ağırlık kalkmış gibi rahatladığını hissetti. Bu, şimdiye kadar yaşadığı en garip duyguydu. Bu yüzden uzun süre kımıldamadan durarak bu duygusunu anlamaya çalıştı.

Kendini böyle hissetmesine yol açan şeyin ne olduğunu anlaması için birkaç dakika geçmesi yetti. Avcunun içindeki kâğıt parçalarına bakarken duygularını kabul etmek istemiyordu.

Şu anda yaşadığı şey büyük bir rahatlamaydı; bir daha başka bir senaryoyu çalışmak, deneme çekimlerine katılmak, reddedilmek, ikinci bir Cressida Bellaire olmaya uğraşmak zorunda kalmayacağını bilmenin verdiği bir rahatlama duygusuydu.

O anda geçmişi düşünmeye başladı. Elliott bir keresinde Beatrice'in Bellaire efsanesinin kurbanı olduğunu, Lucilla'nın da ikinci kurban haline geldiğini söylemişti. Genç kadın o sırada çok öfkelenmişti, ama şimdi ona hak veriyordu.

Lucilla bir anda kendisini çok güçsüz hissederek oturdu. Odanın gösterişli dekorasyonun dan hiç hoşlanmıyordu artık.

Bundan sonra yapacağı işlerden ilki evi yeniden dekore ettirmek olacaktı. Ama bu sefer daha iddiasız renkler seçmeye özen gösterecek, evini sade bir hale getirecekti.

Beatrice'in sevdiği türden uçuk renklerle değil, kendi kişiliğini yansıtan canlı renklerle.

Kendi kişiliği... Şakakları zonkluyordu. Kendi kişiliği tam olarak neydi? Bunca zamandır kişiliği ünlü annesinin gölgesinin ardında öylesine gizlenmişti ki Lucilla, Charlers'm gerçekte kim olduğunu unutmuştu.

Lucilla Chalmers! Üvey babasının soyadını almış olmasına rağmen Lucilla Bellaire değil. Genç kadın oturduğu yerden kalkarak omuzlarını dikleştirdi ve yatak odasına çıktı.

Bu odanın dekorasyonu da sinirine dokunuyordu, ama fazla uzun sürmeyecekti. Yepyeni bir başlangıç yapmak için içinde büyük bir enerji hissediyordu. Çalışma masasına giderek [illegible]âğıt aldı ve oturup yazmaya başladı.

Yatak odasının soğukluğu yüzünden sonunda yazmayı bıraktı. Öyle uzun zamandan beri çalışıyordu ki merkezi ısıtma otomatik olarak sönmüştü. Genç kadın kaşlarını çatarak yazdıklarına baktı.

Yıllardan beri tanıdığı aktörlerle aktrislerin isimlerinden oluşan uzun bir liste. O anda insanların yüzlerini bir fotoğraf gibi hatırlayan bir hafızaya sahip olduğunu fark etti. Bu yüzleri gözlerinin önüne getirerek, tarihi film için uygun olanları seçmeye çalıştı.

Eve gelince... Belki de belediyeye telefon ederek aradıkları türde bir ev bulabilirlerdi.

Genç kadın telefona baktı. Nick'i aramak, fikirlerini ve planlarını onunla konuşmak istedi, ama şu an onu rahatsız etmek için çok geç bir saatti.

O gece sürekli kâbus gördü. Uzun süreden beri hiç kâbus görmemişti ve bu gece de görmeyeceğini düşünmüştü. Ancak, gece saat üçte uyandığında korku içindeydi. Yatağında sağa sola dönerek yüzünü yastığına gömdü. Bir tuzağa kıstırılmış gibi kendisini yalnız hissediyor, bu duyguyu bastırmaya çalışıyordu. Büyük bir panik içindeydi. Kontrolünü tamamiyle kaybetmiş, bastırılması mümkün olmayan bir korkuyla dolmuştu.

En çok nefret ettiği an buydu... Kalbi deli gibi çar-

pıyor, bütün vücudu sızlıyordu. O anda kendisini rahatlatacak, korkularını yok edecek birisinin yanında olması için büyük bir arzu duydu. Ancak, onun için böylesine güvenebileceği biri asla olmayacaktı. Erkekler onu arzulayabilirlerdi, ama onu sevmezlerdi. Lucilla Beatrice'e benzemiyordu. Sıcak ve yumuşak biri değil aksine katı ve tehlikeliydi. Erkekler de bu tür kadınlardan hoşlanmazlar, Beatrice gibilerini tercih ederlerdi.

Bir erkeğin sevgisi... Gerçekten de istediği şey bu muydu? Genç kadın dizlerini karnına doğru çekerek kollarını bacaklarına d[illegible]nesinin Charles'ı ne kadar çok sevdiğini söyl[illegible]işini h[illegible]rlayarak titredi. Buna rağmen Cressida koc[illegible] terk etmiş, onu aldatmıştı. Daha sonra Elliott'm bab[illegible]evlenmiş, bu evlilikten de Lucilla doğmuştu.

Ancak, annesinin g[illegible]ekten [illegible]vdiği tek erkek Charles'tı ve Lucilla'nm ba[illegible] ölümünden sonra ona dönmüş, tekrar evlenmişlerdi. Lucilla yeniden titremeye başladı. Bütün hayatı boyunca herkes onun Cressida'ya çok benzediğini söylemişti. Bu nedenle de annesinin izinden gitmesi gerektiğine inanarak büyümüştü. Oysa şimdi aniden gerçekte kim olduğunu anlamış, üstündeki ağır baskıdan birdenbire kurtulmuştu.

Genç kadın sonunda tekrar uykuya daldığında ve garip bir rüya gördü. Derin bir uçurumun kenarında duruyor, arkasında uzun bir yol uzanıyordu. O yoldan yürümüş olmalıydı, ama arkasına baktığında yolun gittikçe daraldığını ve sonunda kaybolduğunu gördü. Ancak, uçurumun öbür kenarında yol tekrar beliriyordu. O sırada aniden Nick uçurumun karşı kenarında ortaya çıkmış kollarını genç kadına uzatarak, atlamasını söylemişti, ama Lucilla çok korkuyordu.

Genç adam, "Bana güven," dedi. "Bana güven, Lucilla." Lucilla bilinmeyene doğru atlamak üzere kaslarının gerildiğini hissetti. Nick'in düşmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

"Hayır!" Genç kadın kendi korku dolu çığlığıyla uyandı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Ağzı kurumuştu.

Saatine baktı. Saat yedi buçuktu. Yüzünü buruşturarak yataktan kalkmaya karar verdi.

Saat dokuz buçukta kahvaltısını etmiş, dışarı çıkmaya hazırdı. Julian Manners'a rolü bıraktığını bildiren bir mektup yazarak zarfa koymuştu.

O sırada telefon çalınca açtı.

"Lucilla, benim, Nick."

Lucilla onun sert sesini zaten tanımıştı.

"Az sonra büroya gideceğim. Uğrayıp seni almayı düşündüm." Genç kadın hiçbir şey söylemeyince sözlerine devam etti. "Senin vazgeçmene izin vermeyeceğim, Lucilla. Benimle birlikte çalışmayı kabul ettin ve böyle de yapacaksın. On dakikaya kadar orada olacağım."

Lucilla bir şey söylemeden genç adam telefonu kapattı.

Genç kadın ani bir heyecan dalgasının bütün benliğini kapladığını hissetti. Artık tamamiyle yeni bir hayata başlamak üzereydi... Geçmişi arkasında bırakıyor, önünde yepyeni bir gelecek uzanıyordu. Hayatında ilk kez annesini taklit etmeye çalışmayacak, insanlar tarafından Cressida Bellaire'in kızı değil, Luilla Chalmers olarak tanınacaktı.

Genç kadın Nick'in zili çaldığını duyunca kapıyı açmaya gitti. Lucilla'yı giyinmiş ve evden çıkmaya hazır gören genç adam şaşırmıştı. Ancak, elindeki mektubu fark edince kaşlarını çattı. "O elindeki mektup nedir?"

"İstifa mektubum."

Lucilla genç adamın yüzündeki ifadenin aniden değiştiğini gördü.

"Lanet olsun, Lucilla, sana söylemiştim. Senin bu işten vazgeçmene izin vermeyeceğim. Sen ve ben birlikte bu ajansı Londra'nın en iyi ajansı haline getireceğiz."

Fikrini değiştirdiğini sandığı için Nick'in öfkelenmesi genç kadının garip bir duyguya kapılmasına neden oldu.

Zafer dolu bir ifadeyle gülümseyerek, "Bu doğru," dedi. "Ama öncelikle Julian'a oyundan ayrıldığımı haber vermek zorundayım. Bu mektubu onun için yazdım."

Genç adamın yüzünün rengi aniden soldu. Böylesine güçlü bir erkeğin bu kadar zayıflık göstermesi Lucilla'yı şaşırtmıştı. Bu konu genç adam için gerçekten böylesine önemli miydi?

Nick'in arabasına binerken, "Senin yanında çalışmam neden bu kadar önemli?" diye sordu.

Genç adam onun yanına oturup, arabayı çalıştırıncaya kadar hiçbir şey söylemedi. Arabayı kalabalık trafiğe çıkartırken genç kadına bakarak, "Senin tecrübene ihtiyacım var," dedi. "Buradaki film dünyasına oldukça yabancıyım. Oysa sen... Hiç kimse bu konuda senden daha iyi olamaz. Bu meslekte bulunan herkesi tanıyorsun, Lucilla. Benimkine benzer bir aileden geliyorsun. Senden bahsedildiğini ilk duyduğumda bana yardımcı olabileceğini düşündüm. Seni tanıdıktan sonra artık buna inanıyorum."

Genç adam başka bir şey söylemeyerek bütün dikkatini yola verdi. Az önce söyledikleri oldukça doğruydu, ama aynı zamanda da hayal kırıklığına uğratıcıydı. Lucilla o anda, 'Bana neler oluyor?' diye düşündü. Sonunda onu vücudundan başka bir nedenle isteyen bir erkeğe rastlamıştı ve bu erkek kendisini tavlamak için herhangi bir girişimde bulunmadığı için garip bir kırgınlık duyuyordu.

Max'in bürosu oldukça itibarlı bir semtteydi ve özel park yeri vardı. Nick'in bu park yerlerinden birini ona ayırmış olduğunu gören Lucilla şaşırdı.

Büroya çıktıklarında kendisine ait bir odası olduğunu, kapısında da isminin yazdığını görünce şaşkınlığı iyice arttı.

Genç kadın alaycı bir tavırla, "Ya işi kabul etmeseydim ne olacaktı?" diye sordu.

"Bazen işleri güvene dayandırmak faydalı oluyor."

Genç adamın cevabı Lucilla'yı şaşırttı, ama onun gözlerindeki ümitsizlik dolu ifade kadar değil. Bu güvenin kötüye kullanılmasının ne demek olduğunu bilen bir erkeğin bakışıydı. Genç kadın, "Acaba kim?" diye düşündü.Bir kadın olmalıydı... Ama hangi kadın? O kadından ne kadar nefret ettiğinin farkına varmak Lucilla'yı şaşırttı. Ancak, duygularının derinliklerine inmesinin zamanı değildi, çünkü Nick ajansta onu bekleyen işlerden bahsetmeye başlamıştı.

"Önümüzdeki birkaç ay içinde bütün piyasayı ele geçireceğiz. John yeni filmin hazırlıklarıyla benim ilgilenmemi istiyor. Bu iş için senin yardımına ihtiyacım olacak. Ayrıca ajansın günlük işleri de var. Bu işler tamamiyle senin sorumluluğun altında olacak."

Genç adam, "Başlangıçta bazı müşterilerimizi kaybedebiliriz," diyerek sözlerine devam etti. "Ama sakın ümidini kaybedip, hayal kırıklığına uğrama. 'Kraliçe'nin Kaprisi' televizyonda gösterilmeye başladıktan sonra kaybettiklerimizden çok daha fazla sayıda müşteri kazanacağımız konusunda sana garanti verebilirim."

Birkaç gün içinde Lucilla genç adamın iş konusunda ne kadar çeşitli görüşlere sahip olduğunu anladı. Nicholas Barrington son derece varlıklı ve başarılı bir erkekti. İş bağlantıları Hollywood dünyasının çok dışına yayılıyordu.

Aslında ajans genç adam için bir yan işti ve Lucilla bir telefon görüşmesi esnasında Sophy'nin ağzından kaçırdığı bazı sözlerden Nick'in 'Kraliçe'nin Kaprisi' adlı filmin çekimine başlanması için gerekli her şeyle ilgilenmeyi eniştesine yardım olsun diye üstlendiğini anlamıştı.

Görünüşe bakılırsa zamanlarının çoğunu bu filme

ayıracaklardı. Nick ile birlikte Sophy ve çocuklarının kalacağı uygun bir yerle, film çekiminde kullanabilecekleri bir ev bulmakla uğraşırlarken ajanstaki çalışmalarına bir müddet ara verdiler.

Nick genç kadının filmde kullanacakları evle ilgili olarak belediyeye müracaat etmeleri fikrini beğenmişti. Perşembe günü de Beatrice telefonla arayarak Sophy' nin kalabileceği bir ev bulabilmek için oradaki bütün komisyonculara haber verdiğini bildirdi.

Beatrice, Lucilla'ya, "Burada yapmanız gereken bir sürü şey var," dedi. "Yarın kaçta geleceksiniz? Henrietta yemek için ne hazırlayacağını bilmek istiyor. Sizin geliş saatinize göre hazırlık yapacak."

Lucilla eliyle telefonun üstünü kapatarak büronun öbür ucunda Charlotte ile konuşan Nick'e baktı. O anda sekreter kızla göz göze geldiler. İkisi de henüz birbirlerine tam olarak güvenmiyorlardı. Nick'e seslenince genç adam ona doğru geldi.

"Bea arıyor... Yarın saat kaçta orada olacağımızı öğrenmek istiyor."

"Onunla ben konuşacağım."

Genç adam telefonu almak üzere uzanınca Lucilla onun vücudunun sıcaklığını ve erkeksi kokusunu hissetti. Genç kadın donmuş gibi kımıldamadan durdu. Bütün vücudu alışık olmadığı bir duygunun etkisiyle ürperiyordu. Bir yandan ona daha yakın olabilmeyi arzuluyor, bir yandan da bu hiç beklemediği arzudan korkuya kapılarak olduğu yerde donmak istiyordu. Başını çevirse genç adamla aralarında sadece birkaç santim kalacak, nefesinin sıcaklığını alnında hissedebilecekti. Lucilla kendisini toplamaya çalışarak, dikkatini genç adamın telefonu tutan eline verdi.

Nick'in ince, uzun parmakları vardı. Parmaklarının bazı yerleri sanki bir zamanlar dışarıda çalışmış gibi nasırlanmıştı. Teni uzun süre güneşin altında kalmanın etkisiyle iyice koyulaşmıştı.

O anda Lucilla midesinde ani bir kasılma hissetti.

Sanki her yer fırıl fırıl dönüyor gibiydi. Nefes almaya çalıştı, ama bunu başaramadığını fark etti. Boğazı felç olmuş gibiydi. Kalbi dehşetle deli gibi çarpmaya başladı. Lucilla genç adamın tırnaklarına bakarak dikkatini herhangi bir şeye vermeye, böylelikle de kontrolünü kazanmaya çalıştı. Derin bir nefes aldı. Bütün gerginliğinin yavaş yavaş azalmaya başladığını hissetti.

"Evet, akşam yemeği saatinden çok önce orada olacağız. Oraya keyifli bir yolculukla gelmeyi düşünüyorum. Bir yerlerde öğle yemeği yiyip..." Lucilla genç adamın bir kahkaha attığını duydu. "Âh, ama bunu hak ediyor. Bu hafta [illegible]la çalıştı." Nick telefonu kapattığında genç kadın az önce yaşadığı duyguların etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

"Lucilla..."

Genç kadın bakışlarını ona çevirdi. Dudakları hafifçe titriyor, bakışlar geçirdiği şokun etkisiyle bulanıklaşıyordu.

Nick daha yumuşak bir sesle, "Lucilla," diyerek ismini tekrarladıktan sonra uzanıp genç kadının omzuna dokundu.

Bu dokunuşun etkisiyle Lucilla aniden nerede bulunduğunu, kendisine neler olduğunu fark etti. Genç adama acı dolu bir ifadeyle bakarak birkaç adım geri çekildi.

"Beatrice'e akşam yemeğinden önce orada olacağımızı söyledim. Bu senin için de uygun mu?"

"Evet..."

"Cuma gecesi randevun yok mu?"

"Ben kimseyle çıkmıyorum."

Bu sözleri söyler söylemez Lucilla aniden gerginleşti, ama genç adam bu sözlerin ardındaki öfkenin farkına varmamış gibi görünüyor, tüm dikkatini telefon çaldığı sırada incelediği evraklara vermişe benziyordu.

"Burada baş kadın oyuncu rolü için John'un önerileri var." Genç adam ona bir isim listesi uzattı. "Şu listeye bir bak ve bana fikrini söyle."

Lucilla listeyi almayarak, "Ne düşündüğümü zaten biliyorsun," dedi. "O listeye bakmama hiç gerek yok."

"Tracy Hammond. Evet, biliyorum. Ama bu ara onun film çalışmaları var. Bu yüzden rolü alabileceğini sanmıyorum."

"Sadece önümüzdeki birkaç ay için. John çekim programını değiştirebilir ve öncelikle Tracy'nin görünmediği sahnelerin çekimi yapılabilir. Daha sonra da Tracy çalışmaya başlar."

"Bu rol için Tracy Hammond'ın en uygun kişi olduğu konusunda emin misin?"

Lucilla başını salladıktan sonra hırçın bir sesle, "Beni bunun için yanında çalıştırıyorsun, öyle değil mi?" dedi. "Uygun rol için uygun kişiyi bulma yeteneğim..."

"Bak, seninle tartışmıyorum. Aslında seninle aynı kanıdayım. Tracy bu rol için ideal kişi. O, pırıl pırıl, yetenekli ve çok zeki kişi. Filmdeki Tabitha da kocasının yokluğunda bütün malikaneyi tek başına idare edebilen ve düşmanlarından korunabilen akıllı, cesur bir kadın.'

Lucilla, "Aynı zamanda da kraliçenin isteklerini yerine getirmek zorunda," dedi. "Bu pek kolay bir şey değil."

"Bu konuyu John ile konuşup ne düşündüğünü öğreneceğim. Ancak onun çekim programını değiştirmeye istekli olacağını sanmıyorum."

Lucilla omuz silkti. "O halde bu konuda onu razı etmek sana düşüyor, öyle değil mi? Ben kendime düşeni yaptım. Fikrimi sordun ve öğrendin. Gerisi de sana kalıyor."

Nick genç kadının bürodaki ilk gününde hazırladığı uzun isim listesine bakarak, "Gerçekten de öğrendim," dedi. Her ismin yanında onların meslek yaşamları hakkında bilgiler ve Lucilla'nın bu kişilerin belirli bir rol için uygun olduğunu düşünme nedenleri yazılıydı.

"Listede üvey kardeşlerine de yer verdiğini görüyorum."

"Onları listeye katmamın nedeni akrabalarımı kayırmak değil. Aslında Ben'e tahammül bile edemiyorum, ama onların ikisi de iyi aktörlerdir. Eğer tiyatrodaki anlaşmalarım bırakabilir ve bu rolleri oynamak isterlerse, onlardan daha iyilerini bulabileceğini sanmıyorum."

Nick, "Ve elbette filmdeki ikiz rolünün gerçek hayatta ikiz olan iki aktör tarafından canlandırılması film açısından da faydalı," dedi. "Kit rolü için Sebastian'ı seçtiğini görüyorum."

Kit bir toprak ağasının ikizlerinden daha cesur ve atak olanıydı. Film boyunca ikiziyle yer değiştiriyor, kocasının yokluğunda Tabitha'yı elde etmeye çalışıyordu.

"Sebastian'ın ikisinden en sessizi olduğunu sanıyordum. Kit rolü için onu seçmenin nedenini söyler misin?"

Lucilla, "Sebastian gerçekten de sessiz biridir," dedi. "Ama Kit'in Tabitha'ya gerçekten âşık olduğunu fark ettiği zamanki duygusal halini Ben'den çok daha iyi canlandıracaktır. Buna yürekten inanıyorum."

Nick ona öyle garip bir ifadeyle bakıyordu ki genç kadın sonunda, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sormak zorunda kaldı.

"Hiçbir şey. Sadece kendi yeteneğini anlama konusundaki beceriksizliğine şaşıyorum. Oysa başkaları hakkında son derece doğru hükümler veriyorsun..."

Nick genç kadının yüzündeki şüphe dolu ifadeyi görünce yumuşak bir sesle, "Sana iltifat ediyordum, Lucilla," diye ekledi.

Gerçekten de iltifat etmişti. Ancak, Lucilla çok sonra yalnız kalınca bu sözlerin üzerinde düşünebilmek ve gerçek anlamını kavramak imkânı buldu. Hayatında ilk kez sadece kendisine ait yeteneği karşısındaki kişi tarafından anlaşılmıştı. Yıllardan beri ilk defa kendisine ve yeteneğine güveniyordu.

Ajansta çalışmaktan ne kadar hoşlandığını, bir role

uygun kişiyi bulabildiğinde ne kadar tatmin olduğunu keşfetmek çok şaşırtıcıydı. Deneme çekimine gönderdiği kişilerin sonunda rolleri aldıklarını öğrenmenin verdiği mutluluk çok farklı bir şeydi. Bu, verdiği kararların doğruluğunu ve işini çok iyi yaptığını gösteriyordu.

Artık oldukça farklı bir hayata başlamıştı ve kişiliği yeni boyutlar kazanıyordu. Diğer insanlara karşı davranışları tamamiyle değişmiş, profesyonelce tutumu sayesinde birlikte çalıştığı kişilerden saygı görmeye başlamıştı. Bu durum onun şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir şeydi. Yıllar boyu hor görülmüş, insanların aşağılayıcı davranışlarıyla karşılaşmıştı. Ama artık bütün dünyası başkalaşmış, yaşamı farklı bir anlam kazanmıştı.

AKşam olup da eve gittiğinde kafası düşünceler ve gerçeklerle doluydu. Sürekli yaptığı ve yapması gereken işleri düşünüyordu, ama eskiden kendisini demir bir pençe gibi sıkan, uykularını kaçıran o gerginlik tamamiyle kaybolmuştu. Kendisini huzur içinde hissediyor, başarmanın verdiği mutluluğu tam manasıyla yaşıyordu.

Genç kadın şimdi eskisinden daha iyi göründüğünü fark edince şaşırdı. Bu çok garipti çünkü makyajına ve dış görünüşüne ayıracak fazla zamanı yoktu. Günün büyük kısmını çalışarak geçiriyor ve çok yoruluyordu, ama artık hayal kırıklıkları çok gerilerde kaldığı için yüzündeki o gergin ifade görünmüyor, gözleri mutlulukla parlıyordu.

Artık yeni bir enerjisi ve kararlılığı, başarı kazanma isteği olduğunun farkındaydı ve bu, bir yıldız olmak için verdiği anlamsız mücadeleden çok farklıydı.

Bu değişikliğin tek nedeni Nick'di. Genç kadını zaman zaman dikkatli gözlerle süzen, onunla alay eden, ancak ona karşı asla cinsel bir ilgi göstermeyen Nick.

Bu durum Lucilla'nın derin düşüncelere dalmasına neden oldu. Geçmişte kendisine iş vermeleri için yanlarına yaklaştığı erkeklerin hiçbirisi onun cinselliğini

inkâr etmemişti. o halde Nick neden böyle davranıyordu?

Yoksa cinsel açıdan ona ilgi duymuyor muydu? Bu, Lucilla'nın korkularının farkında olduğu anlamına gelmezdi. Neden farkına varacaktı ki? Bunu hiç kimse anlamıyordu.

Lucilla genç adamın ona gösterdiği sakin, hatta kardeşçe davranışlardan rahatlama duymalıydı, ama böyle olmuyordu.

Ve bu durum onu endişelendiriyordu.

Bölüm Altı

"Burası oldukça güzel bir yer."

Arabayı Beatrice ile Elliott'ın evlerini ve çevresini gören bir tepede park etmişlerdi. Manzara nefes kesecek kadar güzeldi.

Lucilla kuru bir sesle, "Kışın buralar karla kaplanır," dedi.

"Kır hayatını sevmiyor musun?"

Nick arabayı tekrar çalıştırdıktan sonra ana yola çıkmadan önce omzunun üstünden arkadan gelen arabalara baktı.

Lucilla, "Hoşlanmadığımı söyleyemem," dedi. Bu, doğruydu. Kır hayatı konusunda olumlu ya da olumsuz kesin bir düşüncesi yoktu. Tiyatro okulunu bitirdikten sonra bütün hayatı Londra'da geçmişti. Bir başkentte yaşamanın çekiliğinden hoşlanmıştı ama ilkbahar ya da sonbaharda buralarda yürüyüşe çıkmanın verdiği zevke yabancı değildi. Soğuktan hoşlanmazdı ve yaz tatillerini Yunanistan gibi sıcak yerlerde geçirirdi.

"Ya sen?"

Nick, "Ben severim," diye cevap verdi. "Burada yatılı okulda okuyordum ve Amerika'ya döndüğümde buraları özlediğimi anladım."

Genç adam daha önce İngiltere'de bir yatılı okulda okuduğundan bahsetmişti. Bu olağandışı bir şey değildi. Ancak, Lucilla onun okul yıllarından söz ederken yüzünün neden acıyla gerildiğini merak etti. Bunun sebebini bir türlü anlayamıyordu ve Nick de bu konuda hiçbir şey anlatmıyordu.

Genç kadın merakla, "Sophy de burada mı okudu?" diye sordu.

Nick başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Yüzündeki ifadeden onun bu konu üzerinde daha fazla durmasını istemediği açıkça belli oluyordu.

Genç adam, "Belediyenin verdiği liste yanında mı?"

diye sordu.

"Evet. Bu hafta sonu işimize en çok yarayabilecek olanları görmemiz için gerekli ayarlamaları yaptım. Evlerin çoğu amacımıza uygun ama çekim planını ayarlamak güç olabilir. Çünkü evler çoğu zaman halkın ziyaretine açık."

Aslında o listedeki evlerin hiçbirisi tam olarak aradıklarına uymuyordu. Çoğu fazla büyüktü ve sonradan bir sürü mimari ilaveler yapılmıştı. Bu nedenle bu evleri kullanıp, Kraliçe Elizabeth devrini canlandırmaları güç olacaktı. ş

Kasım ayındaydılar ve hedeflerine doğru ilerlerlerken hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

Günün erken saatlerinde yağmur yağmıştı. Şimdi de gözyüzü gri bir renkteydi. Bulutların arasından soluk bir güneş görünüyordu.

Arabayla köyün içinden geçtiler. Dükkânlarda ve evlerde ışıklar yanıyordu. Köyün tek caddesi bir cuma öğleden sonrasının gürültüsü ve kalabalığıyla doluydu.

Nick yaya geçidinde bekleyen iki çocuklu kadına yol vermek için arabayı durdurdu. Çocukların üstlerinde canlı yeşil renkte anoraklar vardı. Bir tanesi kırmızı eldivenini düşürünce genç adam sabırla çocuğun onu yerden almasını bekledi.

Çocuğun başlığı arkaya kayınca kumral bukleleri ortaya çıktı.

"Sanırım küçükken sen de böyleydin."

Lucilla genç adama baktı.

Nick aniden, "Mutlu bir çocukluk geçirdin mi, Lucilla?" diye sordu.

"Hayır. Beatrice'i çok kıskanıyordum ve annemin sürekli uzakta olmasından nefret ediyordum. Bir dadımız vardı. Ondan hiç hoşlanmıyordum. O..."

Genç kadın bu kadar çok şey anlattığı için şaşırarak sustu. Çocukluğu hakkında konuşmaktan nefret ederdi ve bu konudan çok az bahsederdi. "Ya sen," diye sordu genç adama.

Nick başını salladı. "Evet, ama çocukluğumun mutlu anıları yetişme çağımın acılarıyla kesintiye uğradı. Sanırım kardeşinin çocukları bu konuda çok şanslılar."

"Beatrice kendisini kocasına ve çocuklarına adamış bir kadın olduğu için mi böyle düşünüyorsun?"

"Hayır. Anne ve babaları, çocukları büyüklerin bencilliklerine maruz tutmanın tehlikelerini bildikleri için. Buradan mı sapacağız?"

Genç adam arabayı Beatrice'in evine doğru sürerken Lucilla sessizlik içinde oturup, onun az önce söylediklerini düşündü.

Beatrice onları karşılamak üzere kapıda bekliyordu.

Genç kadın, "Arabanın farlarını gördüm," diye açıklarken Dominic bir yaşında bir çocuğun titrek adımlarıyla geldi ve Lucilla'nın bacaklarına tutundu. Beatrice onu kucağına almaya kalkışınca küçük çocuk bağırarak buna itiraz etti. Bunun üzerine Lucilla eğilerek onu kucağına aldı. Dominic gülücükler saçarak genç kadının saçlarıyla oynamaya başlamıştı.

Lucilla arkasından Beatrice'in, "Dominic, Lucilla'ya hayran," dediği duydu. "O buradayken Dominic'i ondan uzak tutamıyorum."

"Evet, çok garip, öyle değil mi? Çocuğun çok zevksiz olduğu gayet açık."

Ben hole girip alaycı gözlerle ona bakarken Lucilla'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Üvey kardeşinin varlığı onu huzursuz ediyordu.

"Zavallı sevgilim. Hiç de senin tarzına uygun değil."

Beatrice sert bir sesle, "Ben," diyerek onu azarladı.

Genç kadın Lucilla ile Nick'e dönerek, "Sizi odalarınıza çıkartayım," dedi. "Akşam yemeğini saat sekize doğru yiyeceğiz. Elliott dışarı çıkmak zorunda kaldı, ama yakında geri dönmesi lazım. Oh, sanırım size bir ev bulabildim... Geçen gün rahibin karısıyla yemek yiyordum. Arlington Malikânesi'nin sahibinin iş için altı aylığına Amerika'ya gitmek zorunda olduğundan

ve bu yüzden adamın bir kiracı aradığından bahsetti. Buradan on kilometre kadar uzakta. Çok güzel bir yer. Fazla büyük değil, ama şahane bir bahçesi var. Her neyse, sözün kısası, eğer ilgilenirseniz evi görmeye gidebilirsiniz. Bunu ayarladım. Evle bir komisyoncu ilgileniyor ve anahtarları size vermekten memnun olacak. Aslında anahtarları aldım bile.''

Nick, ''Sanırım gidip, evi görmeye değer, öyle değil mi, Lucilla?'' dedi.

Lucilla o tanıdık öfkenin, biri onu hiçe saydığı zaman duyduğu kızgınlığın bütün benliğini sarmasını bekledi, ama onun yerine Beatrice'in sözlerinden aradıkları şartlara çok uygun olduğu anlaşılan evi bir an önce görmek için çok heyecanlandığını hissetti.

''Gerçekten de öyle. Anahtarlar Bea'da olduğuna göre diğer evlere bakmadan, öncelikle oraya gidebiliriz.''

Genç kadın Beatrice'in rahatlayarak derin bir nefes aldığını fark etti.

''İşlerinize burnumu soktuğumu düşüneceğinden korkuyordum, ama ev öylesine güzel ki...''

Nick, ''Hiç de öyle düşünmüyor,'' dedi. ''Bize yapılacak her türlü yardımı memnuniyetle karşılarız, öyle değil mi, Lucilla?''

Genç kadın, ''Evet,'' dedi. ''Özellikle de Sophy için uygun bir ev bulma konusunda. En azından özel banyoları bulunan altı yatak odası, çalışma, misafir ve yemek odasıyla yüzme havuzu olması lazım...''

Nick gülümseyerek, ''Kız kardeşimi mutlu eden basit şeyler,'' dedi. ''İngiltere'nin Hollywood olmadığını anlatmaya çalıştım, ama bunu henüz başarabildiğimi sanmıyorum.''

Lucilla, ''Aslında üç banyoyla idare edebileceğini söyledi. Dün telefonla konuştuğumuzda yüzme havuzuna gerek olmadığından da bahsetti,'' dedi.

Nick, ''Tanrım, ne soylu bir davranış,'' diye karşılık verdi

Beatrice genç adama, ''Film çekimi sırasında onlar-

la birlikte mi kalacaksın?'' diye sordu.

Nick başını iki yana salladı.

''Hayır, işin o yönüyle ilgilenmeyeceğim. Film çekimi için gerekli evi bulduktan sonra Lucilla ile ben masamızın başına geri dönüp günlük işlerimizle uğraşacağız, öyle değil mi?''

''Ama bu filme büyük para bağladın.''

Lucilla düşünceli bir tavırla Ben'e baktı. Üvey kardeşi bunu nereden biliyordu? Kendisinin bile bu durumdan haberi yoktu. Nick'in yoksul biri olmadığını biliyordu, ama bir televizyon dizisi gibi büyük bir işe para yatıracak kadar varlıklı olduğunu sanmıyordu.

Nick soğuk bir ifadeyle, 'Menfaatim olduğu sürece yatırım yaparım,'' dedi. ''Ancak ben bir muhasebeciyim, bir yönetmen ya da yapımcı değil. İşin bu kısmını uzmanlara bırakmayı tercih ederim.''

Lucilla, Nick'in Benedict'ten hiç hoşlanmadığını hissetti ve bu duruma ço[illegible]dı.

İnsanların üvey kardeşini yakışıklılığı ve yeteneği yüzünden överek göklere çıkarmalarına öylesine alışmıştı ki onun kabalığını ve kötülüğünü fark eden tek kişinin kendisi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama artık Benedict'in gerçek kişiliğini gören bir başkası daha vardı.

Elbette Benedict'in düşmanca tavırları tamamiyle nedensiz değildi. Geçmişte o ve Lucilla birbirlerine düşmanlık duymuşlar, genç kadın her zaman daha kibar olan Sebastian'ı tercih etmişti.

Dom gittikçe ağırlaşmaya başlamıştı. Genç kadın onu öbür tarafına alırken çocuk aniden saçlarını çekince acıyla yüzünü buruşturdu.

Beatrice, Nick ile birlikte merdivenlere doğru yürüyordu. Lucilla da onların peşinden giderken Ben'in yanına geldiğini görünce şaşırdı. Genç adam alaycı bir sesle, ''Onu kadınsı yeteneklerinle etkilemeye mi çalışıyorsun, hayatım?'' diye sordu. ''Senin ileri görüşlülüğünü takdir ettiğimi söylemeliyim. Artık yaşlanıyorsun,

öyle değil mi? Ve zengin bir koca her zaman için iyi bir yatırımdır. Ortalıkta dolaşan söylentilere göre, çok müşkülpesent biriymiş. Birkaç yarı ciddi ilişkisi olmuş, ama hiçbir zaman sadece gönül eğlendirmeye kalkışmamış. Herhalde annesinin yaptığı hatalardan epeyce ders almıştır. Kız kardeşine hiç benzememesi çok garip.''

Lucilla, Dom'un parmaklarını saçlarından ayırmaya uğraşmaktan vazgeçerek öfkeyle, ''Of, Tanrı aşkına Ben, sen neden bahsediyorsun?'' dedi.

''Nicholas Barrington'ın gerçek bir Barrington olmayabileceğinden.''

Lucilla göz ucuyla Nick'in merdivenlerden çıkarken durakladığını gördü. Acaba genç adam az önce Ben' in söylediği şeyleri duymuş muydu?

''Onun senden ne istediğini çok merak ediyorum, Lucilla.''

Genç kadın dikkatle, ''Neden benden bir şey istiyor olsun?'' diye sordu. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kendi kendine buna kucağında taşıdığı Dom'un ağırlığının neden olduğunu söyledi, ama bu doğru değildi. Aynı soruyu kendisine son zamanlarda kim bilir kaç kere sormuş, hiçbir cevap bulmayı başaramamıştı.

Ben alaycı bir sesle, ''Her ne istiyorsa, bunun seks olmadığından eminim,'' dedi. ''Onun Bea'ya, sana olduğundan çok daha fazla ilgiyle baktığının farkındayım.''

Lucilla aniden, ''Toplum içinde bana ilgi göstermemesi beni istemediği anlamına gelmez,'' diye parladı.

Ben yanılmadan onun en zayıf noktasını bulmuş, genç kadın da saldırıya uğrayan her insan gibi kendisini korumak için misilleme yapmıştı.

''Demek sevgilisiniz.'' Ben durumdan çok eğlenmişe benziyordu. ''Vay vay. Onun daha iyi bir beğeniye sahip olduğunu sanıyordum. Demek yanılmışım.'' Hemen hemen merdivenlerin sonuna gelmişlerdi. Beatrice ile Nick onları bekliyordu. Lucilla kendisini gü-

lümsemeye zorladı, ama sanki yüzünün kasları betonlaşmıştı. O anda büyük bir ümitsizliğe kapıldı. Ben'in onu böylesine aptalca bir yalan içinde kıstırmasına nasıl izin vermişti? Ben'in gerçeği öğrenmesi çok kolaydı. Bunun için durumu sadece Nick'e sorması yeterliydi.

Yalan söylediğini Ben'in anlaması önemli olmamalıydı, ama gene de bunu istemiyordu. Çocukluğundan beri Ben'in onu küçük düşürmeye çalıştığının farkındaydı. Aralarında her zaman güçlü bir rekabet olmuştu ve Ben'in bu yalanı ortaya çıkarmaktan büyük zevk alacağını biliyordu. Bu olayı asla unutmayacak, arkadaşlarının yanında an[illegible]nu küçük düşürecekti. Ve Lucilla'nm bu ko[illegible]da yap[illegible]ileceği hiçbir şey yoktu.

Bea endişeyle, "Lucilla, i[illegible]sin?" diye sordu. "Yüzün çok solmuş."

Genç kadın, "Oğlu[illegible]yüzünd[illegible]. Çok ağırlaşmış," dedikten sonra Dominic'i [illegible]ce'e uzattı. Çocuk olmayınca kolları boş kalmıştı. Bir anda uzanıp, onu geri almamak için kendisini zor tuttu.

Beatrice yatak odalarının kapısına geldiklerinde, "Akşam yemeği saat sekizde," diye hatırlattı. Onlara birbirlerine bağlı iki oda hazırlanmıştı. Acaba ikisinin sevgili olduklarını mı sanmıştı? Lucilla alt dudağını ısırarak kaşlarını çattı. Belki de şansı yardım ederse bu işten sıyrılabilirdi. Belki de Ben gerçeği anlamazdı...

Yemekte beş kişiydiler. Ancak güzel bir aile yemeği Lucilla için kâbusa dönüşmüş, yemek boyunca Ben'in Nick ile sevgili oluşları konusunda bir şey söyleyebileceği korkusuyla ne yapacağını bilememişti.

Henry'nin pişirdiği yemeklerden tat alıyormuş gibi görünmeye çalışırken hayatında ilk kez bir erkeğin sevgilisi olma konusunda nasıl bir tepki göstereceğini düşünerek endişelendiğini fark etti. Geçmişte hiçbir erkeğin böyle bir şeye karşı koyamayacağına inanmış, o erkeğin ilişkileri konusunda yalan söylediğini öğrenmesinden endişe duymamıştı.

Ancak, Nick farklıydı. Kendisi de farklıydı. Genç kadın birden gerginleşti. Kaşığı ağzına götüren eli aniden durmuştu.

"Lucilla, ne oldu?"

Genç kadın boş gözlerle Beatrice'e baktı. O anda herkesin kendisini izlediğinin farkına vardı.

İlk kez kendine olan hâkimiyeti tamamiyle kayboldu. Herkesin bu ani gerginliğinin nedenini açıklayacak bir şeyler söylemesini beklediğini biliyor, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Sonunda Nick onun yardımına koşarak alaycı bir sesle, "Sanırım Lucilla, Tracy Hammond'ı John'un yeni dizi filmindeki Tabitha rolünü oynaması için nasıl ikna edeceğini düşünüyor," dedi. "Lucilla, Tracy'nin bu rol için ideal kişi olduğunu sanıyor ve ben de onunla aynı kanıdayım. O mükemmel bir Tabitha olacak."

Ben kışkırtıcı bir edayla, "Duydun mu, Lucilla?" dedi. "Görünüşe bakılırsa Nick idealindeki kadını bulmuş."

Lucilla, Ben'in ne yapmaya çalıştığını çok iyi anlayarak ona baktı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Nick sakin bir sesle konuşmaya başladı. "İdealimdeki kadın Tracy değil. Tabitha rolü için ideal bir aktris, ama kadın olarak... Öncelikle erkeğin ideal biri olması lazım."

Onun bu sözleri üzerine Elliott ile Beatrice güldüler. Beatrice merakla, "Senin için ideal kadın nasıl biri, Nick?" diye sordu. Erkeklerin birçok konuda kadınlardan ne kadar farklı düşündüklerini görmek beni her zaman çok etkilemiştir."

"Şey, bir düşüneyim..."

Lucilla'nın fark etmemesine rağmen, Bea genç adamın konuşmaya başlamadan önce kız kardeşine göz attığını gördü. Lucilla tedirgin ve endişeli görünüyordu.

Genç kadın gerçekten de çok tedirgindi. O anda Nick'in idealindeki kadın hakkında söyleyeceklerini dinlemek istemiyordu, hele Benedict'e söylediklerinden

sonra. Nick ile Bea arasında oluşan teklifsizliğin ve samimiyetin farkındaydı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu.

"Elbette, güzel olmalı. Ancak bu, dış güzellikten çok içten gelmeli. Akıllı, sıcak ve bana her şeyiyle bağlı olmalı. Aynı zamanda, beni yanımda olmak için mesleğini bile bırakabilecek kadar çok sevmeli."

Genç adamın bu sözleri söyleyiş tarzı Elliott ile Bea'nın tekrar gülmelerine neden oldu. Bea, "Gerçekten de ideal," dedi. "Böyle birini buldun mu, Nick?"

Bu, neşeyle sorulmuş bir soruydu ama Nick'in yüzündeki ifade aniden değişti. Genç adam Bea'nın gözlerinin içine bakıp yavaşça, "Sanırım buldum, ama onu ikna etmek pek kolay olmayacak," derken Lucilla garip bir duygunun bütün benliğini kapladığını hissetti.

Nick, Elliott'ın burnunun dibinde Bea'ya kur yapıyordu ve Elliott da buna hiç tepki göstermiyordu. Bu durum Lucilla'yı çok şaşırttı. Elliott'ın bu derece kayıtsız davranabileceği aklına bile gelmezdi.

Gerçekten de üçü, Nick, Bea ve Elliott, aralarında Lucilla ve Benedict'i tamamiyle dışlayan sessiz bir ileşitim kurmuşlardı.

Lucilla ile aynı kanıya vardığı belli olan Benedict, "Dikkatli ol, Nick" dedi. "Elliott çok kıskanç bir kocadır..."

Lucilla'nın aksine, Elliott, Benedict'in kışkırtıcı sözlerine tepki göstermedi. Aslında olanlardan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, Bea da mutlulukla gülümsüyordu.

O sırada Elliott, Nick'e bir şey söylüyordu. Benedict de Lucilla'ya dönerek konuşmaya başladı.

"Görünüşe bakılırsa sevgilin şimdiden dikkatini başka bir yöne çeviriyor, Lucilla. İlişkilerinin bu kadar kısa ömürlü oluşu çok ilginç."

Genç kadın karşılık vermeye kalkışmadı. O anda Nick'in Bea'yı arzulaması ihtimali karşısında neler hissettiğinin farkına varması yüzünden iyice sersemlemişti.

Nick ile Bea'nın birbirlerine bakışlarında kibarlıktan öte şeyler vardı; sanki başkalarının bilmediği gizli bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi. Ancak, hiç kimse Bea'ın az önceki tanıma uyduğunu söyleyemezdi. En azından bir mesleği yoktu...

Peki kendi ne yapmaya çalışıyordu? Gözleriyle gördüğü şeylerden sonra Nick'in Bea'dan hoşlanmadığına kendisini inandırmaya mı uğraşıyordu?

Ne istemişti? Nick'in idealindeki kadın olarak onu tarif etmesini mi? Bir ihtimal. Bu gerçeğin farkına varmak genç kadının büyük bir acıyla sarsılmasına neden oldu.

Lucilla o anda Elliott ve Nick'in konuşmalarının bittiğini ve Nick'in kendisine doğru döndüğünü gördü. Şu anda genç adamla konuşmak istemiyordu. Onun Bea'yı övmesi yüzünden derinden yaralanmıştı. O sırada Bea'nın, ''Henry bu gece izinli. Masayı toplamaya başlasam iyi olacak,'' dediğini duyunca rahatladı.

Lucilla, Nick'e bakmamaya çalışarak, ''Sana yardım edeyim,'' dedi.

Kız kardeşinin her zaman bir kenara çekilip, kendisine hizmet edilmesini beklediğini hatırlayan Beatrice onun bu teklifine çok şaşırdı.

Henrietta, küçük bir çocukken Elliott'm dadısıydı ve evlendiklerinden beri Beatrice ile Elliott'm yanında kalıyordu. Yaşlı kadın ikisini de çok seviyordu. Bea ile Lucilla ellerinde boş tabaklarla mutfağa girdiklerinde kaşlarını çatarak azarlarcasına onlara baktı.

''Elindekileri sakın düşürme, Lucilla.'' Lucilla'nın itiraz etmesine fırsat kalmadan Henrietta tabakları onun elinden aldı. Bea yaşlı kadına duyurmadan Lucilla'ya, ''Benim Elliott ile Dom'a doğru dürüst bakamadığımı düşündüğünden eminim,'' dedi.

Beatrice'in ev işlerindeki becerikliliğini her zaman kıskanan Lucilla şaşkınlıkla bakınca, Beatrice güldü.

''Yemekte Ben'in söyledikleri için üzgünüm. Bazen ona neler olduğunu hiç anlamıyorum.''

Lucilla, ‘‘Bunda senin kabahatin yok,’’ dedi. Ben her zaman Bea’nın gözbebeği olmuştu ve genç adam ablasını annesinin yerine koymuştu. Bu nedenle onun Elliott ile evlenmesinden hiç hoşlanmamıştı.

Bea, ‘‘Yeni işinde mutlu olduğuna çok seviniyorum, Lucilla,’ ’dedi. ‘‘Elliott senin için çok endişeleniyordu...’’

Aniden susarak huzursuzca ona baktı. Lucilla, ‘‘Bir aktris olmak için zamanımı boşa harcadığımı kabul etmeyeceğimi düşünüyordu, öyle değil mi?’’ diye sordu. ‘‘Sanırım bu gerçeği uzun zamandan beri biliyordum, ama hiçbir şeyin başarılı bir aktris olmak kadar önem taşımayacağına inandırılarak büyümüştüm. Onun için de bunu kabullenmek pek kolay olmadı.’’

Beatrice, ‘‘İkimiz de öyle büyüdük,’’ diye karşılık verdi.

Birbirlerine anlayışla baktılar. Lucilla ilk defa üvey kardeşinin sandığı gibi bir rakip değil, gerçek bir dost olduğunu düşündü.

Beatrice yumuşak bir sesle, ‘‘Ama hayattan bundan çok daha önemli şeyler var,’’ dedi. ‘‘Bu, tıpkı aile üzerindeki bir lanet gibi, öyle değil mi? Anne babamızın izinden gitme ihtiyacı. Sanırım William kendisini bundan tamamiyle kurtardı, Mirry de bir noktaya kadar.’’

Aile üzerindeki lanet. Beatrice ile birlikte misafir odasındaki erkeklerin yanına giderlerken Lucilla bunun, durumu ifade etmenin bir yolu olduğunu düşündü.

Odada derin bir sessizlik vardı. Ben süt dökmüş kedi gibi duruyordu. Lucilla aniden ürperdiğini hissetti.

İçgüdüsel bir hareketle Nick’e baktı. Ancak genç adam bakışma karşılık vermedi. Düşünceli bir tavırla tırnaklarını inceliyordu.

O sırada Elliott, Noel’in yaklaşmasıyla ilgili bir şeyler söyledi, Beatrice de onu onaylayarak Lucilla’ya Noel’de oraya gelip gelmeyeceğini sordu. Genç kadın genellikle Noel tatilini İsviçre’de arkadaşlarıyla birlikte geçirirdi, ama bu sene Noel’i ailesinin yanında geçir-

me fikri hoşuna gitmişti. Ancak bir şey söylemesine fırsat kalmadan Ben atılarak, ''Her halde Noel'i Nick ile birlikte geçireceksin...'' dedi.

Beatrice çok şaşırmıştı.

''Ya, demek bu kadar çok işiniz var. Bunun düşünmemiştim.''

Ben, ''Ah, ne kadar safsın benim sevgili ablacığım,'' dedi. ''Üstelik de Lucilla'nm bütün hayatını bilmene rağmen. Nick, Lucilla'nm en son sevgilisi.''

Odayı huzursuz bir sessizlik kapladı. Beatrice kıpkırmızı kesilmişti.

Elliott kibar bir sesle, ''Biliyor musun, Ben, son zamanlarda sık sık bana yaramaz, küçük bir çocuğu hatırlatıyorsun,'' dedi. Ama bu artık çok geçti. Olan olmuştu ve Lucilla bir an önce yatak odasına kaçıp yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Bütün akşam endişeyle Ben'in böyle bir şey söylemesini beklemiş, sonunda korktuğu başına gelmişti. Artık orada durmak istemiyor, hemen odasına kaçıp düşünceleriyle baş başa kalmayı arzuluyordu.

Ancak, Beatrice ona anahtarı vermek ve malikâneye giden yolu tarif etmek isteyince bu arzusunu hemen gerçekleştiremedi.

Beatrice, ''Ben için üzgünüm,'' diyerek özür diledi. ''Bu gece dayanılır gibi değildi. Aslında annemle babama çok yakın olduğun için sana karşı hep böyle davranıyor. Sanırım onların en sevdikleri çocukları oluşundan hınç duyuyor.''

Gerçekten de Lucilla, Cressida ile Charles'm en sevdikleri çocuklarıydı, ama bunun bedelini çok pahalı ödemişti. Genç kadın küçük yaşlardan itibaren tamamiyle onların istediği gibi davranmış, Charles'ın oğullarına düşman olmasına yol açmıştı. Çünkü Lucilla'nın ailesinin sevgisine ihtiyacı vardı. Ya bu sevgiyi elde edebilmiş miydi? Acaba Bellaire soyundan gelenler kendilerinden başkasını sevmeyi başarabilmişler miydi? Bu ürpertici bir düşünceydi.

Genç kadın Beatrice'e iyi geceler diledikten sonra odasına çıktı. Kapıyı açarken hâlâ derin düşünceler içindeydi.

Nick onun yatağının üstünde oturuyordu. Bunu gören Lucilla ne yapacağını şaşırarak kımıldamadan durdu.

Genç adam buz gibi bir sesle, ''Kapıyı kapat,'' dedi.

Lucilla kendisine söyleneni yaparken gözlerini genç adama dikti.

''Ben'in nasıl olup da ikimizin sevgili olduğunu düşündüğünü açıklama zahmetine katlanır mısın, Lucilla?''

Genç kadın bütün vücudunun titremeye başladığını hissetti. Ama Nick'in bu halini görmesini istemiyordu. Onun için kontrolünü kazanmaya, güçsüzlüğünü bastırmaya çalıştı. Genç adam kızmakta çok haklıydı. Lucilla kendisini buna hazırlamıştı, ama bu buz gibi ifadeyle söylenen sözlere hazırlıklı değildi. Tanıdığını sandığı erkek bir anda tamamiyle yabancı biri haline gelmişti. Bir müddet ne cevap vereceğini düşündükten sonra gerçeği olduğu gibi söylemeye karar verdi.

''Ona ben söyledim. Beni kışkırtıyordu... Alay ediyordu...''

''Alay mı ediyordu?''

Lucilla birden durakladı. Ona gerçeği nasıl söyleyebilirdi?

Genç kadın omuz silkerek kaşlarını çattı. ''Bu gerçekten bu kadar önemli mi? Ben sevgili olduğumuzu sanıyordu. Ne söylersem söyleyeyim, onun bu düşüncesini değiştiremeyeceğimi biliyordum.''

''Onun bu varsayımlarından hoşlanmayabileceğim hiç aklına gelmedi mi?''

Durum Lucilla'nın umduğundan da kötüydü. Genç adamın kızacağını biliyordu, ama onun öfkesinin kendisini bu kadar inciteceğini düşünmemişti.

Nick alaycı bir sesle, ''Elbette, unutuyorum,'' dedi.

"Bu durum karşısında gururlanmam gerekir, öyle değil mi? Zaman değişiyor, Lucilla ve ben kendisine iş teklif eden etmeyen bir sürü erkekle yatağa girmesiyle tanınan bir kadının sevgilisi olarak görülmekte gururlanılacak bir şey bulamıyorum."

Genç adam onun bir şey söylemesine fırsat vermeden sözlerine devam etti. "Gerçek kadınların cinselliklerini uluorta ispatlamalarına gerek yoktur, ama sen gerçek bir kadın değilsin, Lucilla, öyle değil mi? Sen sadece güzel bir yüz ve soğuk, hesapçı bir kalpsin. Senin bu oyununa katılmayacağım. Bir dahaki sefer benim sevgilim olduğunu söylerken, bu iddianı destekleyebilecek durumda olmalısın. Ama ikimiz de böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Sen, yatağıma almayı düşünebileceğim en son kadınsın."

Lucilla kendisini savunmak istese de bunu yapacak durumda değildi. Genç adamın kendisine bakmadan kapıya doğru yürüyüşünü seyretti. Kapı kapandığında gözlerini boşluğa dikerek kımıldamadan durdu.

Nick az önce söylediği sözlerle onun bütün savunmasını yıkmış, onu yaralayarak acılar içinde bırakmıştı.

Aslında Nick'in kendisini arzulamadığını zaten biliyordu. Onu asıl etkileyen şey bu değildi. Genç adamın Ben'e söylediği yalan için kızması da önemsizdi. Lucilla dost olduklarını, genç adamın onun dış görünüşünün altında yatan gerçek kişiliğini anladığını sanmıştı. Nick'e diğer erkeklere davrandığı gibi davranmayacağını bildiğini düşünmüştü.

Genç kadın üstündekileri çıkartarak duşa girdi. O anda Nick'in geri dönerek yanıldığını söylemesini umdu, ama bu gerçekleşmedi.

Geniş yatağında kıvrılarak yattı. Kendisini her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

Bölüm Yedi

Sabah uyandığında Lucilla, Nick'in gece oradan ayrılmış olabileceğini düşündü, ama genç adamı mutfakta, Henrietta ile konuşup kahve içerken buldu. Nick onu görünce soğuk bir ifadeyle, ''Günaydın, Lucilla,'' dedi.

Lucilla kahvaltı etmek istemeyince Henrietta kaşlarını çattı. ''Yemelisin. Çok zayıfsnz ve eğer dikkat etmezsen bir deri bir kemik kalacaksın.''

Lucilla onun sözlerine aldırış etmeyerek bir fincan kahve doldurdu ve sessizce içti.

Nick, ''Hazır olduğun zaman gidelim,'' dedi. ''Önce Beatrice'in söylediği malikaneye, oradan da listedeki diğer evleri görmeye gideriz.''

Lucilla hafta içinde kendilerine bir plan yapmıştı. Deri çantasının içinde bu planla birlikte bir not defteri, kalem ve ayrıntılı bir harita vardı.

Henrietta onlara sandviç hazırlamayı önerdiyse de Nick istemedi.

''Oldukça soğuk bir gün. Bir yerde durup yemek yeriz.''

Sonuçta Henrietta bir termos dolusu sıcak kahveyle kendi pişirdiği kurabiyelerden vermişti.

Sessizlik içinde Nick'in arabasına doğru yürüdüler. Araba ana yola çıkarken Lucilla soğuk bir sesle ne tarafa gideceklerini söyledi. Genç adamla yaptıkları kavganın kendisini ne kadar etkilediğini göstermekten korkuyordu.

Nick dikkatini trafiğe verdiğinde Lucilla onun profiline bir göz attı. Genç adım kararlı ve katı görünüyordu.

Lucilla bir anda küçükken annesinin kendisine karşı ne kadar kayıtsız davrandığını hatırlayarak titredi. O zamanlar çok acı çekmişti ve şimdi de aynı şeyleri yaşıyordu. Ama Nick onun annesi değildi ve genç ada-

nın dikkatini çekmesi de zordu.

Nick, "Şimdi ne tarafa döneceğiz?" diye sorunca genç kadın bir kavşağa geldiklerinin farkına vardı.

Haritayı açmaya çalışırken yere düşürmüştü. Bunun üzerine Nick söylenerek arabayı durdurdu ve ona yardım etti.

Genç adamın vücudunun yakınlığına rağmen duygusal bakımdan uzaklığı Lucilla'nın içindeki boşluğu iyice arttırmıştı. Aniden ona bütün gerçeği anlatmak, Ben' in aralarında bir ilişki olduğunu düşünmesine izin vermesinin nedenlerini açıklamak istedi. Bu onun zayıflığını ortaya çıkaracaktı, ama en azından genç adam onun boş yere yalan söylemediğini anlayacaktı.

"Nick, dün gece hakkında söylemek istediğim bazı şeyler var..."

"Bana hiçbir şey söyleme. Daha fazla yalan dinlemek istemiyorum. O a[illegible] maskenin ardındaki kadına ulaşabileceğimi sanmıştım, ama kendimi kandırmışım, öyle değil mi, Lucilla? O maske her zaman orada... Onun ardında gerçek bir kadın yok."

Lucilla hiçbir şey söyleyemedi. Kımıldamadan oturuyor, ağlamamak için bütün gücünü kullanıyor, kendisini kontrol etmeye çalışıyordu.

Ancak bütün çabasına rağmen gözlerine yaşlar dolmasına engel olamıyordu. Bir süre sonra gözyaşlarının ardından malikâneyi gördü. Gözyaşları yüzünden ev daha çok bir hayal gibi görünüyordu.

Bea'nın söylediği gibi ev fazla büyük değildi, ama puslu bir kasım gününde bile parlaklığını yitirmeyen taşlardan inşa edilmiş güzel bir yerdi.

Eve uzanan yol, etrafı duvarlarla çevrili bir bahçeden geçip, kaldırım taşıyla döşenmiş bir avluya ulaşıyordu. Avlunun ortasında bir kuyu ve eski bir tulumba vardı. Lucilla arabanın kapısını açarken kuşların seslerini duydu.

Küçük odalardan ve koridorlardan oluşan bir labirent evin ön tarafına kadar uzanıyordu. Burada bir kü-

tüphane, misafir odası, küçük bir oturma odası ve yemek odası olarak kullanıldığı anlaşılan bir salon vardı.

Her yeri gül ve balmumu kokusu kaplamıştı. Lucilla, gözlerini kapasa Tabitha'mn içeriye girip onlara ne istediklerini sorduğunu görecekmiş gibi bir hisse kapıldı.

"Mükemmel!"

Bu uzun süredir söylenen ilk sözdü.

Nick, "Evet," dedi. "Ama üst kata da baksak iyi olur."

Senaryo gereği çekimin yapılacağı evde uzun, geniş bir koridor bulunmalıydı.

Merdivenler dar ve eskiydi, ama loş köşeleri, kuytulara gizlenmiş pencereleriyle koridor oradaydı.

Nick, "Sen şu tarafa bak, ben de öbür tarafa bakayım," dedi.

Lucilla ilk yatak odasının kapısını açtı. Burası tıpkı kütüphane gibi kaplama duvarları bulunan bir yerdi. Ön bahçeye bakan büyük pencereleri vardı. Dört direkli büyük yatak orijinal olmasa bile aslına çok benziyordu. Evin kontrolünü eline geçirdikten sonra burası Tabitha'mn yatak odası olabilirdi.

Tabitha'yı pencerenin önünde oturmuş, eve yaklaşanları izlerken çekebilirlerdi. Lucilla pencerenin yanına giderek dışarıya baktı.

Kaplama duvara yaslanarak dışarıyı daha iyi görmeye çalıştı. Tam o sırada hafif bir gürültü oldu ve kendisini büyük bir karanlığa düşerken buldu. Bir çığlık attıktan sonra, sert bir şeyin üstüne düştü. Başını çarpmış, nefes alması güçleşmişti. Bir an için bayılacak gibi oldu, ama kontrolünü kazanarak kendini topladı.

Soluğunun kesilmesi dışında yaralanmışa benzemiyordu.

Duvarın kaplaması çürümüş olmalıydı. Yaslanınca ağırlığına dayanamamış, kırılarak onun düşmesine yol açmıştı. Lucilla bakışlarını yukarıya çevirince korkuy-

la donakaldı.

Karanlık... Tamamiyle koyu bir karanlık. Buraya nasıl düştüğünü gösteren en küçük bir ışık bile yoktu. Kaplamanın kırılan kısmı da görünmüyordu.

Bu durum en korkunç kâbuslarından daha kötüydü çünkü onların aslında birer rüya olduklarını biliyordu. Şimdi içinde bulunduğu durum ise her şeyiyle gerçekti.

Uzun yıllar önce bir kere tıpkı böyle hapsolmuş, dadısı onu merdiven altına kilitlemişti. Bu olayın tek suçlusu Beatrice'ti. Lucilla'nın kurallara uymayıp annesinin odasına girdiğini dadıya o söylemişti.

Cressida dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Lucilla'nm onu rahatsız etmesine sinirlenmişti. Genç kadın o anda duyduğu mutsuzluğu hâlâ hatırlayabiliyordu. Annesini çok seviyor, onun yanında olmak istiyor, sürekli bunun hayalini görüyordu. Ancak gerçek, hayallerinden çok farklıydı. Rüyalarında Cressida hiçbir zaman öfkeli ve sabırsız değildi; ayrıca Beatrice de rüyalarında yer almıyor, annesi sadece ve sadece ona ait oluyordu.

Cressida dadıya bağırmış, o da bunun karşılığında Lucilla'yı merdivenlerin altındaki dolaba kilitlemişti.

Bu, küçük bir çocuk için çok korkunç bir olaydı ve Lucilla bunu asla unutmamış, olanlardan Beatrice'i sorumlu tutarak ondan nefret etmişti.

Dadı Lucilla'yı akşam yemeği sonrasına kadar orada kilitli tutmuştu. Genç kadın, dolaptan çıkartıldığında ağlamadığını, ama haftalar boyunca yatağına yatırılıp, odasının kapısı kapatıldığında çığlık atarak bağırdığını hatırlıyordu.

Sonunda Beatrice odasına gelir, yasak olmasına rağmen onun ışığını yakardı. Bunu şimdiye kadar hatırlamaması garipti. Oysa şu anda Bea'nın endişe ve üzüntü dolu yüzünü kolayca gözlerinin önüne getirebiliyordu. Başına gelenler yüzünden Beatrice'i suçlamış olmasına rağmen, gerçekte onun hiç kabahati yoktu. Lucil-

la hayatında ilk kez, çocuğunun yaşadığı işkenceyi anlayamayan annesinin düşüncesizliğinin farkına vardı.

Genç kadın paniğe kapılmamak için kendisini kontrol altında tutmaya çalışırken, beyninde bir sürü görüntü canlanıyordu.

Az sonra Nick gelip onu arayacaktı ve böylelikle de kurtulacaktı. Ama ya genç adam gelmezse ne yapacaktı? Ya Lucilla'nın gittiğini düşünüp, o da evden ayrılırsa? Ya?..

Bir anda saçları terden sırılsıklam kesildi. Üstünde yattığı taşın soğukluğu iliklerine kadar işliyordu.

Karanlıkta bir şeyin hareket ettiğini duyan genç kadın büyük bir korkuya kapılarak bir çığlık attı. Bir yandan da yumruklarını hapishanesinin duvarlarına vuruyordu.

Tekrar küçük bir çocuk olmuştu. Yalnızdı ve korkuyordu. Çığlıkları asırlık duvarların kalınlığında kayboluyordu.

Nick koridorun yarısına gelmişti.

Lucilla ile karşılaşmayı umarak yatak odalarından birisinin kapısını açtı. İçinde duyduğu öfkenin büyüklüğü onu şaşırtıyordu. Dün gece olanlara önceden hazırlanması gerekirdi, ama genç kadınla bir ilişki kurmaya başladığını, onun kendisine güvendiğini düşünmüştü. Hatta, Lucilla'nın mutlu olduğunu, asla bir aktris olamayacağını anladığını sanacak kadar ileri gitmişti. Ancak, Benedict, Lucilla'nın ikisinin sevgili olduklarını söylediğini açıklayarak bu inancını yıkmıştı.

Bu sözleri söylerken Benedict'in gülümseyişindeki kötü niyetin farkına varmış, alınganlığı yüzünden kendisiyle alay etmişti. Nick, Lucilla'nın ailesinin onu genç kadının hayatına giren erkekler zincirinin bir halkası olarak görmelerinden hoşlanmamıştı.

Buna rağmen, Lucilla'ya çok kızmakla birlikte, genç kadını koruma içgüdüsü onu Benedict'e gerçeği söylemekten alıkoymuştu.

Şimdi koridorda sabırsızlıkla yürürken, hem geç kalmalarına yol açtığı için Lucilla'ya kızıyor, hem de ona karşı olan duygularına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Grosvenor'daki balo salonunda durup onu seyrederken genç kadının zayıflıklarını, ne yapmayı düşündüğünü, hakkında söylenenleri çok iyi biliyordu. Ancak, bütün bunlara rağmen genç kadına bakarken onu sevdiğinin de farkındaydı.

O zamana kadar bir erkekle kadın arasında böylesine büyük bir sevginin oluşabileceğine inanmıyordu. Hayatı boyunca birkaç ciddi ilişkiye girmiş ve ilişkiler de oldukça uzun sürmüştü, ama hiçbir zaman şu an Lucilla'ya karşı hissettiklerine benzer duygular yaşamamıştı.

Eğer Max'in ajansını satın almamış, delikanlılık yıllarını geçirdiği ülkeye geri dönmemiş olsaydı, genç kadını asla tanımayacaktı.

Bu düşünceler arasında adımlarını sıklaştırdı. Sabırsızlığı yavaş yavaş endişeye dönüşüyordu.

Lucilla nerelerdeydi? Koridorun yarısına kadar gelmişti. Evin film için ideal olduğundan şüphesi yoktu, ama heyecanı bütün parlaklığını yitirmişti. Sahip olduğu onca tecrübeden sonra Lucilla'ya ulaşabileceğini düşünecek kadar aptallık etmişti.

Genç adam ümitsizlik içinde başını salladı. Otuz beş yaşındaydı ve aradığı özelliklerin hiçbirisini taşımayan bir kadına âşık olmak gibi bir aptallıkta bulunacağı yaşları çoktan geçmişti.

Nick en son yatak odasına gelmişti. Kapıyı açarak içeri baktı, ama kimse yoktu. Dudakları iyice gerildi. Eğer Lucilla aptalca oyunlar oynuyorduysa... O sırada genç kadının yanında taşıdığı deri çanta gözüne ilişti. Çanta yerdeydi ve içindekiler de etrafa saçılmıştı. Genç adam pencereye doğru bakarak kaşlarını çattı. Lucilla'nın nereye gittiğini anlayamıyordu. Tam o sırada kaplamanın arkasından inlemeye benzer bir ses duydu.

Kaplamanın arkasından! Genç adam şaşkınlıkla ba-

kakaldı.

Nick bakışlarını tekrar onun çantasına çevirerek çantanın hangi açıda düştüğünü anlamaya çalıştı. Daha sonra kaplamaya dokundu, ama hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi. Bütün vücudu terden sırıksıklam olmuştu. Bir an aşırı tepki gösterdiğini düşündü ama az önce duyduğu ses kanını dondurmuştu.

Kaplamanın kımıldadığını görmeden önce sesi duydu. Kaplama arkaya doğru sallandı ve eski haline dönmeden önce arkasındaki asırlık taşlar göründü.

Genç adam kaplamayı tekrar açtı ve araya Lucilla'nın çantasıyla kendi ceketini sıkıştırdı. Pencerelerden gelen ışık taş basamaklardan oluşan dar bir merdiveni aydınlatmıştı.

Nick merdivenlerden aşağıya inip inmemekte tereddüt ettikten sonra bunu yapmamasının daha iyi olacağına karar verdi.

Bunun üzerine yüksek sesle, "Lucilla, orada mısın?" diye seslendi.

Işık genç kadını neredeyse körleştirmişti. İçine düştüğü yer öylesine dar ve karanlıktı ki açılan yarıktan sızan ışık çok güçlü gelmişti. Karanlıktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı, ama şu anda içinde bulunduğu durum hatırladığı her şeyden daha kötüydü. Elleriyle gözlerini ovuşturduktan sonra kaşlarını çattı.

Onu dışarı çıkarmaya gelen, dadısı olmalıydı. Elliott değil. Üvey kardeşi o sırada okuldaydı.

"Lucilla!"

Elliott ona kızmıştı. Bunu sesindeki sertlikten anlayabiliyordu. Genç kadın ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. Dizlerinden biri yaralanmıştı. Eliyle dizindeki sıcak ıslaklığa dokundu. Dadısı şimdi daha çok kızacaktı.

Genç kadın tereddüt dolu bir sesle, "Artık dışarı çıkabilir miyim?" diye sordu.

Nick onun bu sessiz isteğini duyunca titredi. Tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Genç ka -

dının sesinde bir farklılık vardı: daha yumuşak, uysal ve çocuksuydu.

Bir çocuk...

"Evet, Lucilla, dışarı çıkabilirsin, ama basamaklarda dikkatli olmalısın. Yukarı çıkmayı başarabilecek misin?"

"Sanırım."

Genç kadının sesi tereddüt doluydu. Yoksa yaralanmış mıydı?

Bu çok komikti... Lucilla dolapta basamaklar bulunduğunu hatırlamıyordu; ama o anda her şey öyle belirsiz görünüyordu ki [illegible]re belli bir konuyu düşünmesi mümkün değ[illegible]ı.

Elliott'ın basamakla[illegible] başında durduğunu görebiliyordu, ama üvey kardeşin[illegible]dense bir farklılık vardı. Genç kadın tereddüt ederek [illegible]özlerini kırpıştırdı.

Nick, büyük bir ger[illegible]liğin b[illegible]ün vücudunu kaplamaya başladığını hissetti. [illegible]a sanki şimdiye kadar onu hiç görmemiş gibi bakıyordu. Genç adam buna bir türlü anlam veremedi.

Genç kadın şüphe dolu bir sesle, "Elliott," dedi.

Nick, Lucilla'nm onu üvey kardeşi sanmasının nedenini anlayamıyordu, ama o anda genç kadının altüst olmasına yol açabilecek herhangi bir şey söylememesi ya da yapmaması gerektiğini biliyordu. Tek istediği Lucilla'yı o delikten dışarı çıkarmak ve kendisine verdiği hasarı görmekti. Genç kadının bulunduğu yere girmeyi göze alamıyordu çünkü aralık kapanabilir, ikisi de orada kapalı kalabilirlerdi.

Genç adam cesaret verici bir sesle, "Elimi görebiliyor musun, Lucilla?" diye sordu. "Şimdi iyi bir kız ol ve elimi tut. Böylece dışarı çıkmana yardım edebilirim. İçeri giremiyorum, görüyorsun..."

Genç kadın yumuşak bir sesle, "Hayır, girme. Yoksa dadım seni de kilitler..." derken titriyordu. O sırada Nick'in parmakları bileğini yakaladı ve onu hızla yukarıya doğru çekti.

Lucilla'nın alnı morarmıştı. Sürekli ağlıyor, gözyaşları kirlenmiş yüzünde izler bırakıyordu. Pantolonu yırtılmış, dizlerinden biri hafifçe kanamaya başlamıştı. Ancak, bütün bunların dışında gayet iyi görünüyordu.

Nick, Lucilla'nın alnındaki morartıya bakarak onun beyin sartıntısı geçirip geçirmediğini merak etti. Bu, genç kadının kendisini Elliott ile karıştırmasını açıklayabilirdi, ama...

Lucilla titrer bir sesle, "Burada olduğuna sevindim, Elliott," dedi. "Dadımın beni tekrar dolaba kilitlemesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Nick düşünceli bir şekilde ona baktı. Genç kadının gözleri korku ve geçirdiği şokun etkisiyle irileşmişti. Şu anda geçmişin neresindeyse o günkü olayları tekrar yaşıyor olmalıydı, çünkü bu halde rol yapıyora benzemiyordu. Genç adam aceleyle düşünerek bir karara vardı. Şu anda yapabileceği tek şey kendisinin Elliott olduğuna inanmasına izin vermekti. Böylece, şansı yaver giderse onu arabaya bindirebilir ve daha başka şeyler olmadan geri götürebilirdi.

Genç adam, "Hayır. Hayır, izin vermeyeceğim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Pencerenin pervazında oturuyorlardı. O sırada Lucilla ona doğru sokularak vücudunu genç adama yasladı. Şiddetle titriyordu. Nick kollarını dolayarak, kendi sıcaklığıyla onu rahatlatmaya çalıştı.

"Söz ver... Buna izin vermeyeceğine dair bana söz ver."

Genç adam derin bir nefes alarak boğuk bir sesle, "Söz veriyorum, Lucilla," dedi. "Seni oraya kapatmasına asla izin vermeyeceğim."

Lucilla bu sözlerle sakinleşmişe benziyordu, çünkü titremesi azalmıştı. Tam o sırada genç kadın, "Bana çok kızmıştı," dedi.

"Kim? Dadın mı?"

Genç kadın başını iki yana salladı.

"Hayır, Cressida..." Bakışlarını Nick'e dikince genç

adam onun gözlerinde küçük bir çocuğun perişanlığını ve üzüntüsünü gördü. Sözlerine devam ederken Lucilla'nm dudakları titriyordu. "Benim bir başbelası olduğumu, beni asla dünyaya getirmemiş olmayı dilediğini söyledi. Annem beni sevmiyor."

Genç kadınııı gözlerine dolan yaşlar bir anda yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. Nick'in onu kollarının arasına alıp yavaşça sallamaktan ve saçlarını okşamaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Beyninin bir kısmı orada oturup ona sarılmanın zamanı olmadığını, genç kadının alnının morarmasına yol açan şeyin beyin sarsıntısına neden olabileceğini, onu bir an önce tıbbi kontrolden geçebileceği bir yere götürmesini söylerken, diğer kısım da hayatlarında hiçbir şeyin şu an olanlardan daha fazla önem taşımayacağını fısıldıyordu.

Lucilla az önce yaşadığı sarsıntının etkisiyle iç dünyasının en bilinmeyen yönlerini ortaya seriyordu ve normal şartarda bunu asla yapmazdı.

Genç adam Lucilla'nm aklı karışmış bir çocuk olarak yaşadığı yalnızlığa ağlayabilirdi. Aynı korku ve güvensizlik duygusunu, sevilmeyen bir çocuk olduğu inancını kendisi de yaşamıştı. Buna rağmen, genç kadın kardeşlerinin gözünde ailenin en çok sevilen çocuğuydu.

"Dadımın beni tekrar oraya kapatmasına izin verme, olur mu, Elliott?"

Nick, genç kadının bayılıp, onu seslenememesi halinde neler olabileceğini düşününce titredi. Bu düşüncenin etkisiyle, evin güzelliğine rağmen, bir an önce oradan uzaklaşmak istedi.

Lucilla onun gömleğini sımsıkı kavrayarak, "Bana söz ver," diye ısrar etti.

Genç adam, "Söz veriyorum," dedikten sonra onu kucağına almak üzere eğildi.

"Nereye gidiyoruz?"

Genç kadın oldukça şaşkın ve bitkin görünüyordu. "Emniyette olabileceğin ve ısınabileceğin güzel bir

yere. Burası çok soğuk, öyle değil mi?"

Lucilla başını sallayarak onun sözlerini onaylayınca genç adam rahatladığını hissetti.

Genç kadını arabaya taşırken gözlerinin kapandığını ve nefes alışlarının düzenli bir hale geldiğini fark etti.

O anda, bir yerde beyin sarsıntısı geçiren kişilerin uyumalarına izin verilmemesi gerektiğini okuduğunu hatırladı. Bu yüzden onu arabaya yerleştirirken şiddetle sarstı. Lucilla gözlerini açarak ona baktı.

"Nick... Buraya nasıl geldim?"

Nick, genç kadının neler olduğunu anlamaya çalışırken geçirdiği şaşkınlığı yüzündeki ifadeden görebiliyordu. "Endişelenme, Lucilla. Küçük bir kaza geçirdin. Seni eve götürüyorum."

"Bir kaza... Ama nasıl? Nerede? Nick, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Genç adam ikna edici bir ses tonüyla, "Hatırlayacaksın," dedi. "Şimdi rahatlamaya çalış. Her şey yoluna girecek."

Genç adam sürücü koltuğuna oturarak kontak anahtarını çevirdi.

Nick daha sonra, yol boyunca hiçir trafik polisine rastlamadığı için çok şanslı olduğuna karar verdi. Çünkü Lucilla'yı bir an önce eve götürme arzusu yüzünden Jaguar marka arabası İngiltere yollarının keskin viraj ve dönüşlerine uygunluğunu gayet iyi ispatlamıştı.

Genç adam zaman kaybetmemek amacıyla arabayı durdurduktan sonra, itirazlarına rağmen Lucilla'yı kucağına aldı.

Eve döndükleri fark edilmişti. Kapıya vardıklarında William kapıyı açtı. Beatrice de telaşla yanlarına koştu.

Genç kadın endişe dolu bir sesle, "Nick, ne oldu?" diye sordu.

"Daha sonra açıklarım. Lucilla'nın bir doktora ih-

tiyacı var. Hafif bir şok geçiriyor.''

Bir saatten daha kısa bir süre sonra Beatrice'in doktoru Lucilla'nm odasından çıkarak, endişe dolu yüzlerle dışarda bekleyenlere güven verici bir tavırla gülümsedi.

Doktor, Nick'e, ''Haklıydınız,'' dedi. ''Hafif bir beyin sarsıntısı. Kafatasında herhangi bir çatlak yok, ama Lucilla büyük bir şok geçiren kişilerin bütün belirtilerini gösteriyor.''

Nick, ''Evet... Evet, öyle,'' dedi. ''Şu anda kendimi oldukça güçsüz hissettiğimi itiraf etmeliyim.''

Beatrice, ''Bakın, hepimiz aşağıya inip birer fincan çay içelim,'' dedi. ''Ondan sonra da olanları bize anlatırsın.''

Sabah beklenmedik bir şekilde oraya gelen William, diğerleri doktorla birlikte giderken Lucilla'nm yanında kalmak istedi ama doktor genç kadına yatıştırıcı bir ilaç verdiğini, tek başına kalmasında bir sakınca olmadığını söyledi. Bunun üzerine hep birlikte aşağıya inmeye karar verdiler.

Beatrice'in küçük oturma odasına giderlerken doktor, ''Şimdiye kadar uyumuştur,'' dedi.

Bu oda Beatrice ile Elliott'm yalnız oldukları zamanlarda oturdukları yerdi. Pembe ve beyaz renklerle döşenmiş şirin bir odaydı.

Şömimenin iki tarafına kitap rafları yerleştirilmiş, kanepenin.üstüne perdelerle uyum sağlayan pamuklu bir örtü örtülmüştü:

Toprak rengi halı Dom'un biberonundan damlayan mama lekelerini göstermiyordu. Elliott bu odanın karısının kişiliğinin sıcaklığını diğer odalardan çok daha fazla yansıttığını düşünürdü.

William kahve yapmak üzere yanlarından ayrıldığında Nick olanları anlatmaya başladı.

Lucilla'nın ortadan kaybolması yüzünden ne kadar sinirlendiğini, onun kaplamanın arkasında bir yere kısıldığını anladığında şaşkınlığını anlattı.

Genç kadının çantasını ve kaplamanın açılmasını sağlayan mekanizmayı nasıl bulduğunu açıklarken William içeri girerek bilgiç bir tavırla, "Orası bir rahibin sığınağı olmalı," dedi. "Evin yaşı bunun için uygun. Herhalde oradan evin dışına çıkan gizli bir geçit vardı."

William, Nick'in konuşmasına fırsat vermeden, "Yatak odaları rahiplerin sığınakları için en uygun yerlerdi, ama genellikle bunları şöminenin arkasına koyarlardı," diyerek sözlerine devam etti. "Sanırım, evin kaplamalarını takarlarken biri gizli oda yapmanın kolaylığını anlamış olmalı. Zavallı Lucilla. Oraya sıkışıp kalmak hiç de güzel bir şey değil."

Nick ağır ağır, "Korkudan donakalmıştı" dedi. Odada bulunanların yüzlerine bakınca, kendisini bir işkenceci gibi gördü, ama hepsi gerçeği bilmek zorundaydı. En azından doktor, olanları öğrenmek isteyecekti. Genç adam o anda Lucilla'nın geçirdiği beyin sarsıntısının şiddeti hakkında endişelendiğini fark etti.

"Onu dışarı çıkarmak için odaya giremedim. Çünkü kapı kapanabilir, ikimiz de orada kilitli kalabilirdik. Benim sen olduğumu sandı, Elliott." Genç adam odanın öbür ucuna bakınca Elliott'ın endişeli gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Çocukluk günlerine dönmüştü. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum... Dört ya da beş... Belki daha da küçük. Dadısı tarafından bir yere kilitlenmiş..."

Beatrice hafif bir ses çıkardı.

"Henüz dört yaşındaydı... Ah, Elliott, hatırlıyor musun? O korkunç kadını? Lulu'yu merdiven altına kilitleyerek cezalandırmıştı."

Elliott sert bir sesle, "Evet," dedi. "Lucilla'nın ondan korktuğunu biliyordum, ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Beatrice, "Ben bunu bir tesadüf eseri öğrendim," diye itiraf etti. "Annemizin odasına girmemizin yasak olduğunu hatırlıyor musun? Bir gün onun odaya girdi-

ğini gördüm ve ona bir şey söylemek istedim. Şimdi bunun ne olduğunu hatırlamıyorum. Kapı açıktı ve Lulu içeride duruyordu. Miss Graham kolundan yakalamış, onu dışarı sürüklemeye çalışıyor, Lulu da tekmeler atıp bağırıyordu. Annem Miss Graham'a çok kızmıştı."

Genç kadın derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü. "Ben üst kata çıktım, ama Miss Graham, Lulu'yu oraya getirmedi. Daha sonra annemin dışarı çıkıp, arabasına bindiğini gördüm ve Lulu'yu aramak için aşağıya indim. Miss Graham'a onun nerede olduğunu sordum, o da yaramaz bir çocuk olduğu için cezalandırıldığını söyledi. Eğer yaramazlık yaparsam, beni de dolâba kilitleyeceğini ekledi..."

Beatrice titredi. "Tanrım... Biliyor musunuz? Bütün bunları unutmuştum. Ah, Elliott, bunların başına gelmesine nasıl izin verebildik?"

Elliott, "Olanları engelleyemezdin," dedi. "O zamanlar sen sadece altı yaşındaydın. Ben de okuldaydım..." Genç adam kaşlarını çattı. "Babam Miss Graham'ı evden koymadı mı?"

"Evet, sanırım kovdu. Annemin bunun üzerine çok öfkelendiğini hatırlıyorum. Babama iyi bir dadı bulmanın hiç de kolay olmadığını söylüyordu." Beatrice doktora bakarak sıkıntılı bir tavırla, "Annem bir aktristi," dedi. "Mesleği onun için her şeyden önemliydi."

Doktor, "Böyle şeylere sandığınız gibi nadir rastlanmaz," dedikten sonra ayağa kalktı. "Kardeşiniz günün kalan kısmında uyuyacaktır. Yarın kendisini biraz halsiz hissedecek. Başkaca tıbbi müdahaleye ihtiyacı yok, ama eğer endişe duyduğunuz bir şey olursa bana telefon edin."

Nick gergin bir sesle, "En azından geceyi hastanede geçirmesi gerekmez mi?" diye sordu.

"Hayır. Geçirdiği sarsıntı çok hafifti ve bunun daha ciddi bir şeye yol açacağını hiç sanmıyorum."

Doktor gittikten sonra hep birlikte oturma odasına

döndüler. Beatrice solgun ve sarsılmış görünüyordu.

"Onun bu olaydan bu kadar çok etkilendiğini bilmiyordum. Nelere katlanmak zorunda kaldığım düşündükçe... Annem bunu nasıl yapabildi?"

Genç kadın susunca Elliott ciddi bir ifadeyle, "Gayet kolaylıkla," dedi. "Annemin o zamanlar çok mutsuz bir kadın olduğunu hatırlasana Bea. Hâlâ babanı seviyordu ve benim babamla evliydi. Bu yüzden de çok hırçın bir hale gelmişti."

"Ama annem babanı severdi. Onunla birlikte mutluydu."

Elliott, "Bir dereceye kadar," diye onayladı. "Ama sanırım Lucilla babanın kızı olduğu için ondan nefret ediyordu. Bu yüzden de sana karşı bu kadar kötü davranıyordu."

Beatrice, "Ama Lucilla her zaman annemin gözbebeğiydi," diye itiraz etti. "Onu hepimizden çok severdi."

Elliott kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi? O, Charles'ın gözbebeğiydi..."

O sırada kısa bir sessizlik oldu ve ardından William, "Yemek zamanı gelmedi mi?" diye sorarak havadaki gergin havayı dağıttı. "Açlıktan neredeyse öleceğim."

Bunun üzerine Beatrice oğlunun da uykudan uyanmış olabileceğini hatırlayarak oturduğu yerden kalktı.

Nick, Elliott'a dönerek, "Sizce bir sakıncası yoksa yukarı çıkıp Lucilla'nın yanında oturmak istiyorum," dedi. "Belki bir şeye ihtiyacı olabilir. Birinin yanında bulunması lazım."

Beatrice düşünceli gözlerle onu bakarak, "Elbette gidebilirsin," dedi. "Ben Henrietta ile sana bir tepsi gönderirim."

Lucilla öğleden sonra geç saatlerde uyandı. Başı korkunç bir şekilde ağrıyor, kâbuslarının gerçeğe döndüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

Hava kararmaya başlamıştı. Perdelerin arasından

Cotswold Tepeleri görünüyordu.

Elbette Bea'nın evindeydi. Minnettar bir ifadeyle gözlerini kapadı. Artık güvende olduğunu biliyordu. Sonra aniden yatağının yanında oturan erkeğin farkına vararak gözlerini açtı.

"Nick..."

Genç adam yatak örtülerinin üstünden uzanarak onun ellerini tuttu. Lucilla onun hafifçe titrediğini fark edince şaşırdı ve buna hiçbir anlam veremedi.

Nick'in önüddeki masanın üstünde bir sürü kâğıt yayılıydı. Lucilla, onun odasında ne yaptığını ya da kendisinin günün o saatinde neden yatakta olduğunu anlayamıyordu. Sadece hafızasının derinliklerinde bir şeylerin ortaya çıkmaya başladığını hissediyor, ancak bunu hatırlamak istemiyordu. Genç kadın bir an titredikten sonra, "Burada ne işin var, Nick?" diye sordu.

Genç adam yavaşça, "Bir kaza geçirdin... düştün. Hatırlıyor musun?" dedi.

O anda Lucilla bütün olanları hatırlamaya başladı. Gözünün önünde bazı sahneler beliriyordu. Kaplamalı yatak odası. Nick ile tartışması. Düşüşü ve sonra da kendisini kopkoyu bir karanlığın içinde kısılmış sanmanın verdiği korku.

Birdenbire genç kadın titremeye başladı. Bir anda geçirdiği o dehşet dolu dakikaları tekrar yaşıyormuş gibi bir hisse kapılmış, aynı korkuyu yeniden duymuştu. Nick'in davranışı da onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Hâlâ genç adamın avuçları arasında olan elini geri çekmeye çalıştı.

Yatak odasının kapısının açılması üzerine ikisi de irkildi.

Bea içeri girdi. Lucilla'nm uyanık olduğunu gören genç kadının yüzü birden aydınlanmıştı.

Nick bir kenara çekilerek Bea'nın kız kardeşinin arkasına yastıklar yerleştirmesine izin verdi. Lucilla, "Tanrı aşkına, Bea, bu kadar telaşlanmana gerek yok," dedi.

Genç kadın bu sözleri üzerine Nick'in kaşlarının çatıldığını fark etti. Bea'nm içeri girerek onun yanından uzaklaşmasına yol açmasına ne kadar kızdığını bilseydi acaba genç adam ne derdi?

Bölüm Sekiz

Lucilla akşam yemeğinde aşağıya inip, diğerlerine katılma konusunda ısrar etti.

Bea'ya, doktor beyin sarsıntısı geçirmediğini belirttiğine göre bunu yapmaması için hiçbir neden olmadığını söylerken Bea da yatakta kalmasının daha akıllıca bir hareket olacağında ısrar etti. Ancak, Lucilla onun bu sözlerini dinlemedi.

Dikkatle makyaj yapıp, Londra'nın en lüks restoranlarında giyilebilecek türde bir elbise giydikten sonra saat yedi buçukta aşağıya indi. Yüzü her zamankinden daha solgundu. Dıştan tamamiyle kendine hâkim görünmesine rağmen, uyandığı andan itibaren kendisini korkutan hatıralarının etkisiyle içinin taşlaşmıştı. Çığlığını, karanlığı, korkusunu, bir anda geçmişe dönüp tekrar bir çocuk olduğunu, hayatının kontrolünün elinden çıktığını hatırlıyordu.

Yatak odasında yalnız kalmaktansa kalkıp aşağıya inmeyi tercih etmesinin nedeni, çocukluğunda yaşadığı olaydan kalan dehşet ve panikti. Odada tek başına kalmayı göze alamamış, aynı korkuyu tekrar yaşamak istememişti.

Misafir odasına girdiğinde Elliott içki servisi yapıyordu. Genç kadının siyah elbisesinin şıklığını görünce kaşlarını çattı, ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. "Sana alkollü hiçbir şey ikram etmeyeceğim, Lucilla. Aldığın ilaçlardan sonra bunun doğru olacağını sanmıyorum. Biraz maden suyu var..."

Lucilla bir an için bir kadeh şeri istemeyi düşündü, ama sonra bundan vazgeçti. Daha önceleri de Elliott'ın isteklerine karşı çıkmaya niyetlendiği zamanlar olmuş, ancak her seferinde hüsrana uğramıştı.

Zaman zaman ağabeyinden hoşlanmadığı olurdu, ama ona karşı daima saygı duyardı.

Elliott ona bardağını uzatırken, "Aferin," diye mı-

rıldandı. Lucilla ona ters ters baktıktan sonra ani bir gerginlik hissetti. Elliott hayatında ilk kez ona, normalde sadece karısı ve oğluna gösterdiği sevgi ve ilgi dolu gözlerle bakıyordu.

Bu durum bir anda genç kadının altüst olmasına yol açtı. Kafası karışmış, oda aniden bulanıklaşmıştı. Daha sonra görüşünü engelleyen şeyin gözlerinde biriken yaşlar olduğunu anladı.

Gözyaşları mı? Duygularını dışarı vurarak kendisini ailesinin önünde küçük düşüreceğini düşünen Lucilla'nın bütün vücudu buz kesildi. Kendisine bir kaçış yolu bulma amacıyla etrafına bakınırken Nick yanına geldi ve koluna girip onu diğerlerinden uzaklaştırırken bir yandan da konuşmaya başladı.

Lucilla'nm kontrolünü tekrar kazanarak dikkatini genç adamın söylediklerine vermesi birkaç saniye sürdü. Nick onu penceresinin yanına götürmüştü ve görmeye gittikleri ev hakkında bir şeyler söylüyordu.

Evi aklına getirince Lucilla bir an korkuyla titredi, ama orasının film için ideal bir yer olduğunu inkâr etmesi mümkün değildi. Bu konuda Nick de onunla aynı fikirdeydi. Genç kadın konuşurken yüzünü sürekli öbür yana çevirmeye çalışıyor, bir yandan da kontrol edemediği birkaç damla gözyaşının makyajını bozmamış olması için ümitsizce dua ediyordu.

"Al."

Kısık sesle söylenen bu söz genç kadının dikkatini toplamasını sağladı.

"Tamam, kimse bakmıyor."

Lucilla bir müddet genç adamın kendisine uzattığı beyaz mendile inanamayarak baktıktan sonra başını kaldırarak onun gözlerinin içine baktı.

Nick onun ne durumda olduğunu baştan beri biliyordu. Genç kadını diğerlerinin yanından uzaklaştırması sadece bir tesadüf değildi.

Lucilla, hayatında ilk kez kendisinden başka güvenebileceği birinin varlığını bilmenin verdiği garip duy-

gularla mendili aldı ve gözyaşlarından ıslanmış yüzünü dikkatle sildi.

Nick sakin bir sesle, ‘‘Bütün bunlar geçirdiğin şoktan kaynaklanıyor,’’ dedi. ‘‘Kendini toplamaya çalış.’’

Şok! Genç kadın titredi. Nick haklıydı. Gerçekten de bir şok geçiriyordu, ama bu, genç adamın düşündüğü nedenden kaynaklanmıyordu. Nick’in gözlerinin içine baktığı anda, onun kendisini korumak istediğini anlamış, genç adamın kollarının arasına atılıp orada kalmak, güvenlik ve mutluluk içinde olmak için büyük bir arzu duymuştu. Bütün bunlar çağdaş bir kadının bir erkekten asla beklemeyeceği ya da istemeyeceği şeylerdi. Üstelik de erkeklerden nefret eden Lucilla’ya göre erkekler bu tür şeyler vermezlerdi.

Elbette bunun bazı istisnaları vardı... Elliott gibi.

‘‘Geri dönmeye hazır mısın?’’

Lucilla kontrolünü kazanıp kendisini toplamaya çalıştı.

‘‘Elbette. Kirpiklerime sürdüğüm rimel için bu kadar telaş yeter.’’

Ancak, genç kadın ona bakamıyordu. Yemek boyunca Nick’in kollarının arasında olmayı arzuladığı anda farkına vardığı gerçeğin verdiği korkuyla tedirgin olmuş, bakışlarını tabağından ayırmamıştı.

Yemek süresince konuşmalara çok az katıldı. Nick’in kız kardeşinden bahsettiğini duyunca dikkatini düşüncelerinden ayırarak söylenenleri dinlemeye çalıştı.

Nick, ‘‘Elbette Sophy ile benim aile geleneklerini sürdürme konusunda üstümüze düşeni yapmamız bekleniyordu,’’ diyordu. ‘‘İkimiz de birkaç filmde çocuk rollerinde göründük. Delikanlılık çağıma geldiğimde teklif edilen roller gitgide azalmaya başladı. Sonunda ailemin izinden gitmek zorunda olmadığımı anladım.’’

Bea üzüntülü bir ifadeyle, ‘‘Senin için epey güç zamanlar olmalı,’’ dedi.

‘‘Evet, öyleydi ve Sophy’nin doğuştan yetenekli olduğu gerçeği de bunu kolaylaştırmadı. Annem ve ba-

bam benim yüzümden hayal kırıklığına uğramışlardı ama neyse ki bana yardımcı olacak bir büyükbabam vardı. Daha doğrusu üvey büyükbabam. Onunla babam hiçbir zaman anlaşamazlardı. Büyükbabam bir işadamıydı ve Hollywood'un bir parçası değildi. Sanırım babam annesinin ikinci kez evlenmesini hiçbir zaman kabullenememişti. Büyükannem ben iki ya da üç yaşındayken ölmüş. Bu yüzden onu doğru dürüst hatırlamıyorum. Büyükbabamlar bize sık sık uğrarlardı. Zaten annemle babam çoğu zaman evde olmazlardı. Bu yüzden büyüme çağımızda bildiğimiz tek aile onlardı. Büyükbabama çok şey borçluyum. İhtiyaç duyduğum sırada bana çok destek oldu.

Elliott, "Aile geleneklerini sürdürmeye çalışmak hiçbir zaman kolay değildir," dedi. "Bu ailede aynı şeyleri biz de yaşadık ve payımıza düşeni aldık."

Lucilla aniden gerginleşerek ona baktı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Nick konuşmasını sürdürdü. "Duyduğuma göre Cressida ile Charles çok ünlü kişilermiş."

Elliott, "Öyle söylenebilir," dedi. "Ama bence onların bencillikleri sadece kendilerinin gerçekte ne olduklarını anlayacak kadar olgunlaşmamalarından kaynaklanıyor. Bu..."

Beatrice bir anda huzursuzlanarak onu susturmak amacıyla Elliott'm koluna dokundu. Ancak, Lucilla, Cressida'yı savunmak için herhangi bir arzu duymadığını fark edince şaşırdı. Ona neler oluyordu? Neden böylesine değişiyordu? Değişiyor muydu, yoksa annesinin gölgesinin arkasından mı çıkıyordu? Bu, çok şaşırtıcı bir düşünceydi.

Dokuz buçukta Nick saatine baktı ve bü hareketiyle gitme zamanının geldiğini belirtti.

Lucilla, "Gidip eşyalarımı alayım," dedi. Böylesine basit bir hareketin onda bu kadar güçlü etkiler yaratması garipti. Kasların bu kısa süreli hareketi, yanık tenle beyaz kumaşın arasındaki zıtlık onu öylesine et-

kilemişti ki gayri ihtiyari az önceki sözleri söylemiş, Bea'nın itirazlarına hazırlıksız yakalanmıştı.

Bea telaşla, "Lucilla Londra'ya geri dönemez, Elliott," dedi. "Orada ona bakacak hiç kimse yok. Burada kalmalı..."

Lucilla, Nick ile Elliott'ın bakışmalarının farkına varmadı. O anda Bea'nm önerisi üzerine Nick'in onu yanma almadan gidebileceğini düşünerek paniğe kapılmış, nedense genç adamdan ayrılmak istemediğini anlamıştı.

Ancak Nick'in sakin bir ifadeyle, "Lucilla iyi olacak," dediğini duyunca rahatladı. "Doktor bundan sonra herhangi bir etki görülmeyeceğini söylemişti, Bea. Unuttun mu?"

Lucilla, genç adamın bu sözleriyle Beatrice'in daha fazla ısrar etmesini önlediği için rahatlamıştı, ama gene de Nick'in kendisi adına daha çok endişelenmemesinden dolayı garip bi[illegible]k duyuyordu.

Bir saat kadar sonra oradan ayrıldılar. Ana yola vardıklarında Lucilla hâlâ Nick'in ayrılırken Bea'yı öpüşünü düşünüyordu.

O anda aniden üvey kardeşini kıskandığının farkına vardı. Onu her zaman kıskanmıştı. Bea'yı kıskanmak! Daima Charles'ın alaylarına hedef olan aptal, sade Bea. Efsaneleşmiş Bellaire yeteneklerinin hiçbirine sahip olmayan Bea.

Lucilla'nın aklı öyle karışmıştı ki ellerini şakaklarına bastırarak kafasının içinde dolaşan düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. Bir anda bütün dünyası değişmiş, her şey ona yabancı gelmeye başlamıştı. Genç kadın kararsızlıktan hiç hoşlanmaz, hayatını kontrol altında tutmak isterdi. Oysa artık her şey kontrolünden çıkmıştı.

Nick onun ellerini şakaklarına bastırdığını görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kadın, "Hiçbir şey," dedikten sonra derin bir sessizliğe gömüldü. Elbette Bea'yı, Nick onu öptü di-

ye kıskanmıyordu, öyle değil mi? Bu Bea'nm kocasnın gözleri önünde verilen dostça bir öpücüktü. Ancak, Nick, Bea'ya karşı, şimdiye kadar ona hiç göstermediği bir sıcaklıkla davranıyordu. Bu akşam gözyaşlarını fark edip, mendilini uzattığı zaman bile bu davranışında sıcaklık yoktu. O sırada onun Bea ile ilk karşılaşmasının kendisiyle karşılaşmasından çok farklı olduğunu düşündü. Bea onun eniştesini baştan çıkarmaya çalışmıyordu.

Aniden, "Sanırım, sen de tıpkı Elliott gibi Bea'nın bir kadında bulunması gereken her türlü özelliğe sahip olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

Başını çevirmemesine rağmen Nick'in kendisine baktığını hissedebiliyordu.

Genç adam sakin bir ses tonuyla, "Onun çok dişi ve sevilebilir bir kadın olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Evinde oturduğu ve kafasında Elliott ile Dominic' den başka bir düşüncesi olmadığı için mi? Elbette bu erkeklerin hoşuna gider."

"Hiç de öyle değil. Evde oturmayı seçen bir kadın insanın üstünde yük olabilir. İnsanların duygularını asla gözardı edemezsin, Lucilla. Mesela kız kardeşime bak. O ve John evlendiklerinde hiç kimse evliliklerinin süreceğine inanmıyordu. Sophy tıpkı anneme benzer. Bu yüzden Hollywood dünyasının John'un kötü bir seçim yaptığını düşündüğünden eminim." Lucilla genç adamın söylediklerine bir anlam veremeyerek ona baktı.

"Annem babama sürekli ihanet ederdi. Bu davranışını bir türlü engelleyemez, kendisini kontrol edemezdi. En azından onun bu konuda öne sürdüğü mazeret buydu. Genellikle ilişkileri uzun sürmezdi, ama ölümlerinden kısa bir süre önce babama kendisinden boşanmak istediğini söylemişti. Uçak düştüğünde onu babam kullanıyordu. Sık sık merak ettiğim..."

Genç adam aniden sessizliğe gömüldü. Arabamn için-

deki sıcak havaya rağmen Lucilla ürperdiğini hissetti.

"Yani annenden boşanmamak için onu ve kendisini öldürdüğünü mü söylemek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim şey onun çok gururlu bir erkek olduğu. Babam annemin kendisini aldattığını ilk öğrendiği zaman çok kötü olmuştu. Ama yıllar boyu gözlerini bu sadakatsizliğe kapadı. Buna rağmen annemi kaybetmek... Bu, belki de katlanabileceğinden daha ağır bir yüktü."

Lucilla tekrar titredi. Arabanın içinde acı dolu bir hava oluşmuştu.

"Baban anneni çok sevmiş olmalı."

"Hayır, sevdiğini sanmıyorum. Ama ailesinin ve arkadaşlarının karşı koymalarına rağmen onunla evlenmişti ve yaptığı bu hatayı itiraf etmeyecek kadar gururlu bir erkekti. Bu yüzden gerekeni yapıp, bu evliliği sona erdirmek yerine hayatının geri kalan yıllarını gözlerini gerçeklere kapatarak geçirdi ve bu şekilde sadece kendisini değil, annemi de cezalandırdı. Bu arada Sophy ile ben de payımıza düşeni aldık. Aslında onlarla yakınlığı olan herkes cezalandırılmış sayılır. Babam mutlu biri değildi. Ayrıca, onunla birlikte yaşamak da zordu."

"Onu sevmiyor muydun?"

"Çok fazla değil. Ancak, bunu suçluluk duygusuna kapılmadan söyleyebilmem kolay olmadı. Normalde anne babayla çocukları bir arada tutan şey sevgidir. Sevginin bulunmadığı bir ortam çocuk için çok zordur. Yıllarca babamın istediği gibi olabilmek için uğraştım. Yaptığım hiçbir şeyin onu memnun etmemesinin nedenini anlayamıyordum. Onu seviyordum..."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından Lucilla boğuk bir sesle, "Bazen... bazen ben de Cressida için aynı şeyleri hissederdim. Yo, beni sevdiğini biliyorum. Onun gözbebeğiydim. Ama her zaman öylesine meşguldü ki..."

Nick'e baktığında, gözlerinde gördüğü acıma dolu ifade genç kadını öylesine şaşırttı ki sözlerine devam

edemedi.

"Bana neden öyle bakıyorsun? O beni gerçekten severdi..." Lucilla birdenbire bu sözleri bağırarak söylediğini fark etti. Ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı.

Bir keresinde aynen şeyleri Benedict'e söylemişti. Lucilla'nm Bea'ya söylediği bir şey yüzünden kavga ediyorlardı. O sırada Ben on, kendisi de on altı yaşındaydı. Şimdi bile Benedict'in gözlerindeki ifadeyi hatırlayabiliyordu.

Ben ona, "Cressida seni sevmiyor," demişti. "Nasıl sevebilir? Sen gerçek bir Bellaire değilsin."

Lucilla o zaman ondan daha fazla Bellaire olduğunu ispatlayacağına yemin etmiş, ancak bunu başaramamıştı. Benedict haklı çıkmıştı. O gerçek bir Bellaire değildi.

Genç kadın, "Bazen ondan nefret ederdim," diyerek sözlerini sürdürdü. "Beni fark etmesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama o her zaman çok meşguldü... Ya da başka bir şeyle ilgileniyordu. Onun herhangi birimizi gerçekten sevdiğini hiç sanmıyorum."

Lucilla bunları söylediğine inanamıyordu. Kelimeler arabanın içindeki sessizlikte havada asılı kalmış gibiydiler. Ancak suçluluk duygusu yerine aniden ağır bir yükten kurtulmuş gibi rahatladığını hissetti.

Kelimeler dudaklarından döküldüğü anda onları yıllardır içinde zehirli bir ok gibi taşıdığını anlamıştı.

"Şaşırtıcı derecede kolay, öyle değil mi, Lucilla?"

Genç kadın bu sözlerden bir anlam çıkaramayarak Nick'e baktı.

"Ne?"

Genç adam garip bir ifadeyle gülümseyerek, "Büyüyorsun," dedi. "Yetişkinler dünyasına hoş geldin, Lucilla Chalmers."

"Saçmalama. Ben yirmi sekiz yaşındayım ve en az on yıldan beri yetişkin bir insanım."

"Kanunen öyle, ama duygusal açıdan öyle olduğunu sanmıyorum."

Genç kadın aniden kendisini bu konuşmayı sürdüremeyecek kadar bitkin hissetti. Nick’in bu garip şeyleri söylemesinin nedeni neydi? Birkaç hafta içinde genç adam bütün hayatını altüst etmişti. Lucilla koltuğunda arkasına yaslanarak gözlerini kapadı ve araba şehrin içine girinceye kadar da açmadı.

Bir ara oturduğu yerde doğrularak uykulu bir sesle, “O halde evin film için uygun olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Bir anda iş ilişkilerini tekrar oluşturmak ve kişisel problemlerinden uzaklaşmak onun için çok önemli bir hale gelmişti.

“Evet, orası ideal olacak.” Genç adam ona baktı. “Bu olanlardan sonra orada çalışabilecek misin, Lucilla?”

Lucilla’nm kalbi hızla çarpmaya başladı. Genç adam onu gerçekten de düşünüyordu. Ancak daha sonra onun bu düşünceli tutumunun kişisel değil, kendisinin evde çalışmayı istememesi ihtimalinin verdiği endişeden kaynaklandığını anladı.

Genç kadın buz gibi bir sesle, “Önemli değil,” dedi. “Ayrıca, aynı hatayı ikinci kere tekrarlayacak kadar aptal biri değilim.”

Lucilla, Nick’in, “Ya, öyle mi?” diye homurdandığını duydu, ama karşılık vermesine fırsat kalmadan genç adam arabayı ana yoldan Chelsea’nm seçkin semtlerinden birine giden yola döndürdü. Bu yol sadece Thames Nehri’ne bakan şahane villalardan birine sahip olacak kadar şanslı insanların girebileceği bir yerdi.

Genç kadının itiraz etmesine fırsat vermeden, “Bu gece burada kalmanın iyi olacağını düşündüm. Bea’ya sana gözkulak olacağıma dair söz verdim,” dedi. Lucilla oturduğu yerde donmuştu. “Korkacak hiçbir şey yok, Lucilla. Ben isteksiz kadınlardan seksi davranışlar isteyecek tipte bir erkek değilim.”

Lucilla soğuk bir sesle, “Saçmalama,” dedi. “Kork-

muyorum." Bunu ispatlamak amacıyla arabadan hızla indi. En azından tecrübeli bir kadındı ve geceyi tanımadığı bir erkekle geçirmekten çekinmemesi gerekirdi.

Nick genç kadını eve sokarken, "Haftada bir gün ev işlerimi yapmaya gelen Mrs. Evans yedek yatağı her zaman hazır tutar," dedi.

Genç adamın 'yedek yatak' sözleri üzerine Lucilla onun başka bir niyeti olduğunu sanmakla aptallık ettiğini düşündü. Zaten eğer Nick onunla sevişmek isteseydi, bunu ilk karşılaştıkları gün de yapabilirdi.

Ancak genç adam o zaman onu tanımıyordu. Ama aradan geçen zaman Lucilla hakkındaki düşüncelerini, ona karşı duyduğu isteksizliği değiştirmemişti.

Lucilla reddedilmenin ne demek olduğunu hayatında ilk kez gerçekten anlıyordu.

"Lucilla, iyi misin?"

Nick dar antrede geri dönüp ona baktıktan sonra genç kadının engel olmasına fırsat kalmadan bileğini tutarak nabzının atışlarına baktı.

Genç adam kendi kendine, "Doktor sonradan herhangi bir şey olmayacağını söylemişti," diye homurdandıktan sonra onun solgun yüzüne baktı. "Tanrım, belki de seni Bea ile Elliott'ın yanında bıraksaydım daha iyi olurdu."

Lucilla, "Hayır, hayır... Ben iyiyim," dedi. "Sadece biraz yorgunum. Nick... Ben kendi evime gitmeyi tercih ederim. Bana bir şey olmaz..."

Genç adam kararlı bir tavırla, "Bu kesinlikle mümkün değil," diye karşılık verdi. "Burada kalıyorsun. Haydi gel. Seni odana çıkartayım. Hemen yatsan iyi olacak."

"Ama senin yapman gereken işler vardır."

"Yarın sabaha kadar bekleyemeyecek hiçbir işim yok."

Teslim olup, idareyi genç adama bırakmak garip bir şekilde rahatlatıcı gelmişti. Lucilla onun peşinden sarı

ve beyaz renklerin hâkim olduğu küçük misafir odasına girdi. Nick ona hemen yatağa yatmasını, kendisinin de içecek sıcak bir şeyler getireceğini söyleyerek dışarı çıktı.

Lucilla her zaman yalnız yaşamaktan zevk aldığını düşünmesine rağmen, yatağa yatmaya hazırlanırken, Nick'in alt kattan gelen ayak seslerini duymaktan büyük bir rahatlama hissediyordu. Bulunduğu oda mutfağın üstünde olmalıydı. Genç adam geri döndüğünde Lucilla yataktaydı. Nick kapıda bir müddet durakladı. Yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı. Lucilla içgüdüsel bir hareketle yüzüne dokununca, her zamankinin aksine makyajsız olduğunu hatırladı. O ana kadar Nick'in kendisini koruyucu maskesi bulunmadan gördüğünün farkına varmamıştı. Aslında genç adam onu bu doğal haliyle gören ailesi dışındaki ilk erkekti.

Nick'in kalp atışları garip bir şekilde hızlanırken, Lucilla da kendisini yetişme çağındaki bir genç kız gibi heyecanlı hissetti.

Genç kadın sonunda, "Tanrı aşkına, gözlerini bana dikmekten vazgeç," dedi. "Yatakta gördüğün ilk kadın ben değilim herhalde!"

Bu oldukça güçsüz bir denemeydi, ama işe yaradı. Nick yatağın yanına gelerek, getirdiği çay tepsisini yerleştirdi.

"Ben Bea'ya telefon edip, senin birkaç gün burada kalacağını haber vereceğim. Böylelikle seni merak etmekten kurtulur."

Kapı genç adamın arkasından yavaşça kapandığında Lucilla derin düşüncelere dalmıştı.

O anda kendisini büyük bir boşlukta hissediyor, ona, geri dönüp yanında kalmasını söylemek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Bea'ya telefon etmeyi düşünemediği için ne kadar bencil olduğunun farkına varmış, aynı zamanda da üvey kardeşini kıskanmaya başlamıştı. Nick'in onunla ilgilenmesinin ardında Bea'ya karşı hissettikleri ya-

tıyor olabilirdi. Büyük bir ihtimalle, Bea'yı korumak ve ona yardım etmek amacıyla Lucilla'nın orada kalmasını istemişti.

Nick, Bea'ya âşık mıydı? Elbette bu mümkün değildi. Yoksa öyle miydi?

Lucilla genç adamın getirdiği fincanı eline aldı. Bu kendi modern porselen fincanlarından çok farklıydı, ama gene de güzeldi. Çayın sıcaklığı ellerini ısıtıyordu.

Genç kadın çayı içtikten sonra tekrar yatağa yerleşti. Birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı.

Alt katta telefonu kapatan Nick yavaşça yukarıya çıktı. Lucilla uyuyordu. Siyah kirpikleri solgun yanaklarının üstüne kapanmıştı. Bu haliyle çok güçsüz ve kolaylıkla kırılabilecekmiş gibi görünüyordu. Genç kadının gözlerinin buz gibi bir ifadeyle bakıp kıvılcımlar saçabileceğini, o yumuşak dudaklarının nasıl zehirleyici olabileceğini hayal etmek mümkün değildi.

Nick uzanarak genç kadının yüzüne düşen bir tutam saçı dikkatle geriye itti. Hafta sonu onu çok yormuştu, ama gene de halinden memnundu. ilk kez, Lucilla'ya ulaşabildiğini, genç kadının geçmişi ve ailesi hakkındaki düşüncelerinin yanlışlığını anlamasını sağlayabildiğini hissediyordu. Sevgiye duyduğu ihtiyaç yüzünden Lucilla hayalinde farklı bir Cressida ile Charles yaratmış, bu hayale sımsıkı yapışmıştı.

Ama artık yavaş yavaş gerçeği anlamaya başlıyordu. Nick düşünceli bir ifadeyle, uyumakta olan genç kadına baktı. O anda onu uyandırıp kollarının arasına almak, birbirlerine ne kadar uygun olduklarını anlamaya zorlamak için dayanılmaz bir arzuya kapıldı. Onunla sevişmek, genç kadının koruyucu zırhının ardında yatan gerçek kadını uyandırmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Bu hem Lucilla'ya, hem de kendisine karşı haksızlık olurdu. Hayır. Genç kadın ona, gerçekten severek, isteyerek gelmeliydi. Sabır... Sabır her şeyin anahtarıydı. Ama genç adam bazen beyninin

emirlerine karşı gelip, sadece vücudunun isteklerini yerine getirmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Eğilerek Lucilla'nın alnından hafifçe öpünce genç kadın uykusunda gülümsedi.

O anda genç adam bütün vücuduna garip bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Onunla sevişmek için karşı koyulmaz bir isteğe kapılmıştı.

Aniden kararlı bir tavırla doğrularak odadan çıktı.

Bölüm Dokuz

"Ama ben kahvaltı etmem ki Nick."

"O halde şimdi edeceksin."

Mutfağın hemen yanındaki küçük, şirin yemek odasında oturuyorlardı.

Genç adam bir saat kadar önce elinde bir fincan çayla Lucilla'nın yattığı odaya girmiş, onun uyanık olduğunu ve kalkmak istediğini görünce şaşırmıştı. Önce genç kadını bütün günü yatakta geçirmesi için ikna etmeye çalışmıştı, ama Lucilla Tracy Hammond ile bir öğle yemeği ayarlamıştı ve bunu kaçırmaya niyeti yoktu.

Genç kadın, "Ben iyiyim," diye ısrar etmişti. Aslında bu bir anlamda doğruydu. Ama kendisini ruhen altüst olmuş hissediyordu. Nick'e karşı eskisi gibi hırçın ve saldırgan davranamayacağının, duygularını kontrol altına almasının zor olacağının farkındaydı.

Bu sabah, genç adamın misafir yatağında yatarken ilk defa bütün hayatı boyunca rol yaptığını düşünmüştü. Şimdiyse gerçek benliğini bulmak için ilk araştırmalarını yapıyordu. Bu, sanki aynadaki hayaline bakmaya ve sonra da bu görüntünün gerçek olduğunu keşfetmeye benziyordu. Lucilla bir anda yumuşak, rahat kişiliğine geçmesinin ne kadar kolay olduğunu fark ederek şaşırdı.

Ancak gene de eski Lucilla'nın bazı özelliklerini taşıyordu. Bunlardan biri de saat on ikiden önce bir şeyler yemeye karşı duyduğu nefretti. Ama Nick müsamahasızdı. Onun kahvaltı etmeme konusundaki itirazlarına kulak asmamış, karnını doyurmak zorunda olduğunu söylemişti. Bu nedenle, genç kadın Nick'in zorla verdiği yağlı ekmeği güçlükle yutmaya çalışıyordu.

Aslında bu ekmeği yemekten memnundu, çünkü böylelikle dikkatini Nick'in beyaz bornozuyla tezat teşkil eden bronz göğsünden başka bir şeye verebiliyordu.

Genç adam azar dolu bir sesle, "Ye onu," dedi. "Kahvaltı etmezsen öğle yemeği de yok."

Lucilla ona ters ters baktı. Kendisine bu şekilde davranılmasına dayanamıyordu.

"Ben çocuk değilim, Nick."

"O halde çocuk gibi davranmaktan vazgeç. Bir şeyler yemelisin, Lucilla. Çok zayıfsın. Bu şekilde devam edersen güçsüz düşersin."

Genç kadın itiraz etmek üzere ağzını açtı, ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Nick onu çekerek oturduğu sandalyeden kaldırdı ve kazağını yukarıya sıvayıp, elleriyle belini tuttu.

Genç adamın parmaklarının sıcaklığı Lucilla'nm iyice gerilmesine neden oldu. Bir anda paniğe kapılarak kendisini Nick'in ellerinden kurtarmaya çalıştı. Genç adamın ellerini çıplak teninin üstünde hissetmek onda garip duygular uyandırıyor, bu durumda daha fazla kalmak istemiyordu.

Nick yavaşça, "Ne oldu, Lucilla?" diye sordu. Genç kadının gerginliğinin farkına varmıştı.

Birbirlerine öylesine yakındılar ki, Lucilla ona bakmak için başını geriye atmak zorunda kalıyordu.

"Üşüdüm."

Genç adamın parmaklarının değdiği yerlerde tüylerinin ürpermesi bu söylediğinin gerçeği yansıttığı izlenimini veriyordu. Bu yüzden, Nick onu serbest bırakarak kazağını aşağıya çekti. Lucilla hafifçe titreyerek oturdu ve kahve fincanına uzandı. O anda tüylerinin ürpermesinin genç adamın parmaklarının temasının verdiği garip etkiden kaynaklandığını Nick'in anlamaması için dua ediyordu.

"Üstüne bir şeyler giysen iyi olmaz mı?"

Lucilla bu sözleri ona bakmadan söylemişti. Kelimeler ağzından döküldüğü anda da büyük bir pişmanlık duydu. Acaba Nick yarı çıplaklığının genç kadını ne kadar rahatsız ettiğinin farkında mıydı? Bornoz genç adamın boğazından dizlerine kadar uzanıyordu, ama

Lucilla onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bornozun altına hiçbir şey giymemiş olmalıydı.

Nick yüzünü buruşturarak, "Sanırım haklısın," dediğinde Lucilla rahatladı. Genç adam kapıya doğru giderken, "Ekmeğini bitir," diye ekledi. "Yakında masanın altından besleyebilmek için bir köpek isteyeceksin."

Genç kadın az sonra tabağına baktı ve ekmeğini bitirmiş olduğunu gördü. Üstelik de çok hoşuna gitmişti. Bir dilim ekmek daha alarak üstüne ince bir tabaka yağ sürdü.

O sırada Nick üst kattan seslendi. "Biraz taze kahve pişirir misin? Sabahları en az yarım düzine fincan kahve içmeden çalışmaya başlayabileceğimi sanmıyorum."

Lucilla bir saat sonra büroya gitmek için hazırlanırken genç adamın bu sözlerinin abartma olmadığını anladı. Nick fincanlar dolusu kahve içmiş, ancak ondan sonra evden çıkmaya hazır olduğunu söylemişti.

Genç adam gitmeden önce kahvaltı masasını toplayıp, bulaşıkları yıkama konusunda ısrar ederken, temizlik işlerini gören Mrs. Evans'm haftada bir kere geldiğini ve işlerini onun bulunmadığı zamanlarda kendi başına yapmayı tercih ettiğini söyledi.

Az sonra Lucilla kendisini çocukluk günlerinden beri ilk defa bulaşıkları kurularken buluverdi. Ev işlerine yardım etmekten zevk aldığının farkına varmak onu şaşırtmıştı.

Nick'in arabasında giderlerken genç kadın birden bire kendi evine dönmeyi arzulamadığını anladı. Ancak, buna rağmen evine gitmeliydi. Nick arabayı park ederken bu konuyu genç adama açtı.

Nick kesin bir tavırla, "Henüz olmaz," dedi. "Bir kaza geçirip düştün, Lucilla. Benimle birlikte kalman çok daha mantıklı. Aslında bunun için ısrar edeceğim. Önümüzdeki birkaç hafta, yapacak bir yığın işimiz var ve bu süre boyunca benim yanımda kalman işlerin yo-

lunda gitmesi açısından fayda sağlayacak.''

Lucilla ona karşı koymalı, evine gitmekte diretmeliydi. Ancak, şu anda bu fikir ona hiç de çekici gelmiyordu. İtiraf etmekten kaçınsa bile, Nick'in yanında kalmak hoşuna gidiyordu. Daha sonra genç adam birkaç elbisesini almak üzere evine uğramayı teklif etti.

Lucilla çalan telefonlara cevap vererek oldukça yoğun bir sabah geçirmişti. Gazetelerde yeni çekilecek diziyle ilgili yazılar çıkmış, bu yazılarda Nick'in adı rol dağıtımını yapan menajer olarak geçmişti. Birkaç gazetede onun John Cas[illegible] ile akrabalığından bahsediliyordu.

Lucilla'nın Tracy Hammond ile yiyeceği öğle yemeği genç yıldızın menajeri tarafından ayarlanmıştı. Lucilla menajerle önceki hafta konuşmuş, adam Tracy'nin çok meşgul olduğunu söylemekle birlikte, öğle yemeğini ayarlamaktan kaçınmamıştı.

Menajer Lucilla'ya, ''Tracy ciddi bir aktrisdir,'' demişti. ''Bu tür dizilerde rol almak istemez.''

Genç kadın da, ''Bu diğerlerinden çok farklı,'' diye karşılık vermişti. Tracy'ye söylemeyi düşündüğü şey de buydu. Rolü ona vermeye kararlıydı, çünkü genç yıldızın bu rol için ideal kişi olduğundan emindi.

Yeni mesleğinden ne kadar büyük bir zevk aldığını fark etmek Lucilla'yı şaşırtıyordu. Bu, önceki mesleğinde duyduğu mutluluktan çok daha fazlaydı.

Tracy Hammond ile buluşacağı lokanta oldukça tanınmış bir yerdi.

Lucilla lokantadan içeriye girdi. Tracy'nin masasına doğru ilerlerken masada birkaç kişinin daha bulunduğunu gördü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Tracy ile yalnız başına konuşacağını ummuş, onu ikna edebileceğini düşünmüştü.

Benedict'in de orada olduğunu görünce heyecanı iyice arttı. Ama neyse ki Sebastian da yanındaydı. Sebastian'ın, ikizi üzerinde yatıştırıcı, sakinleştirici bir etki-

si vardı. Genç adamın burada bulunuşu belki de onu Kit Weston rolünü oynama konusunda ikna etmek için iyi bir fırsat olacaktı.

Lucilla kendisini Tracy'ye tanıttıktan sonra Sebastian'ın yanına oturdu. Genç yıldız masada bulunanlardan biriyle konuşuyordu. Lucilla konuya girmeden önce onun bütün dikkatini kendisine vermesini bekledi.

Genç kadın kendisini Sebastian'ın yanında, ailesinin diğer fertlerinin yanındakine oranla daha rahat hissediyordu. Sebastian'da diğerlerinde bulunmayan bir kibarlık vardı ve nitekim Lucilla'ya yeni işinin nasıl gittiğini sorarak bu kibarlığını göstermişti.

Genç kadın, "İşimi seviyorum," dedikten sonra Tracy'nin konuşmasının bittiğini fark ederek Sebastian'dan izin istedi ve genç yıldızın yanına oturdu.

Yarım saat sonra Tracy'den sinema çekimine katılacağına dair söz almıştı. Genç kadın, bu dizi filmin ne kadar ciddi olduğunu anladığı zaman Tracy'nin rol hakkındaki tüm şüphelerinin dağılacağından emindi.

Yaptığı işten memnun kalan Lucilla tekrar Sebastian'ın yanına döndü.

Genç adam, "Başardın mı?" diye sordu.

"Öyle olduğunu umarım. Tracy, Tabitha rolü için ideal kişi. Aklıma bir şey geldi... Filmde sana çok uygun bir rol var. Acaba o rolde oynamayı düşün müydün?"

Genç kadın aceleyle rolün ana hatlarını çizmeye başladı.

Sebastian kaşlarını çattı.

"Ama bana kalırsa Kit rolünü Ben çok daha iyi oynayabilir."

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Kit karakteri büyük bir derinlik gerektiriyor, Sebastian. Dış görünüşte çekici, beceriksiz ve biraz da korkusuz biri, ama gerçekte... Bu rolün, bütün bu özellikleri hakkıyla canlandırabilecek biri tarafından oynanması lazım. Ben Kit'in ancak dış görünüşünü canlandırabilir."

"Vay vay, bizim başarısız aktristimiz karakter analizinde, diğer şeylerde olduğu gibi uzman haline gelmiş."

Lucilla'nın sinirleri aniden gerildi, ama dönüp Benedict'e bakmadı. Üvey kardeşi acaba ne zamandan beri arkasında durup, onu dinliyordu? Bunun ne önemi vardı? Sadece gerçek olduğuna inandığı şeyleri söylemişti. Bu yüzden de çekinecek bir şeyi yoktu. Benedict ile küçüklüklerinden beri anlaşamazlardı ve Lucilla onun sadece kolay rollerin aktörü olduğunu bilirdi. Bu nedenle de Onun Kit rolü için uygun olmadığına inanıyordu.

"Zavallı Lucilla, çok perişan bir halde olmalısın. Bütün gün... ve bütün gece çalışıyorsun. Eminim bu seni çok yoruyordur."

Bu sözler çevredeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylenmişti.

Sebastian kaşlarını çattı.

"Ben..."

"Aman, haydi. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki, Lucilla'nın kendisine iş verilmesini sağlamasının tek yolu yatağa girip..."

Lucilla aniden kontrolünü kaybederek onu tokatladı. Bu hareketi Benedict'i olduğu kadar, kendisini de şaşırtmıştı.

Benedict öfke dolu bir sesle, "Sen her zaman zehirli bir fahişeydin," dedi. "Hepimizi kıskanıyorsun çünkü sen gerçek bir Bellaire değilsin. Bu gerçeği kabullenmek sana zor geldiği için hepimize düşman kesildin."

Sebastian, "Ben, buna bir son ver!" diyerek araya girdi, ama ikizi onun bu sözlerine aldırış etmeyerek konuşmasını sürdürdü.

"Sen ve Barrington çok iyi bir çift oluşturuyorsunuz. Söylenenlere bakılırsa, tıpkı senin gibi, onun da Barrington adını taşımaya çok az hakkı var."

Sebastian atılarak, "Ben, bu doğru değil," dedi. "Şu

anda sadece Hollywood dedikodularım tekrar ediyorsun."

Benedict, "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz" diye karşılık verdi. "Annesinin bir zamanlar yaptıklarını bütün Hollywood biliyor. Hollywood'da ilişkiye girmediği erkek kalmamış. Bu yüzden de Nick'in doğduğu gün Silas Barrington onun yüzünü görmek bile istememiş, hatta onu vasiyetnamesinden çıkarmış. Bütün bunlara rağmen senin sevgilin hâlâ Barrington adını taşımakta ısrar ediyor, tıpkı senin Bellaire ismini taşımakta ısrar ettiğin gibi."

Olanların etkisiyle bütün masa derin bir sessizliğe gömülmüştü. Herkes büyük bir dikkatle onların konuşmalarını dinliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sebastian son derecede huzursuz ve mahçup görünüyordu. Ancak, Lucilla diğer insanların tepkilerini fark edebilecek durumda değildi. Üvey kardeşinin saldırgan sözleri onu altüst etmiş, kendisini kontrol altında tutması gittikçe zorlaşmaya başlamıştı.

Genç kadın ayağa kalkarken bütün dikkatini Benedict'e vermişti. "Nick hangi ismi seçerse seçsin, mutlaka başarı kazanacak. Çünkü o böyle bir erkek. Babasının kim olduğu benim için hiç önemli değil. Biliyor musun, Ben? Haklıydın, sizleri kıskanıyordum... Ama artık bu kıskançlığım tamamiyle yok oldu."

Lucilla, "Bellaire ismi ve onun getirdiği her şey senin olsun. Ama bu yüzden sana acıyorum," dedikten sonra Tracy Hammond'a döndü. "Deneme çekimleri için arayacağım." Daha sonra Ben'e baktı ve yavaşça, "Umarım bir gün biri çıkar ve gerçeği görebilmen için gözlerini açar, tıpkı bana yapıldığı gibi," dedi. "Bir Bellaire olmanın hiçbir anlamı yok. Ben geç de olsa bu gerçeğin farkına vardım ve hayatımı mahvetmekten vazgeçtim. Belki bir gün sen de bunu anlarsın."

Benedict, "Şimdi böyle düşünüyorsun," dedi. "Nick seni başından atıncaya kadar bekle. O zaman başka telden çalacaksın."

Lucilla onun bu saldırgan sözlerini daha fazla dinlemek istemiyordu. Sebastian'a gülümsedikten sonra başını dikleştirdi ve lokantadan dışarı çıktı.

Genç kadın büroya dönmek yerine, bir taksiye bindi ve evine gitti.

Eve girince doğru üst kattaki yatak odasına çıktı ve gardrobunun kapaklarını açtı. Dolabın içinde bir yığın elbise vardı. Bunların büyük kısmı ünlü bir yıldız olmasına yardım edeceğini düşündüğü türden, dikkat çekici elbiselerdi.

Bir saat sonra Bea'ya telefon ederek, "Elbiselerimi gözden geçiriyordum," dedi. "Aralarında kurtulmak istediğim bir yığın şey var. Bunları ne yapabilecğime dair bir önerin var mı?"

Beatrice onun eşyalarının toplanması için gerekli ayarlamaları hemen yapmıştı. Lucilla alıcıyı yerine bıraktıktan sonra başka bir görüşme yapmak üzere numaraları çevirmeye başladı.

Bazen varlıklı bir kadın olmak çok güzeldi. Babasından kalan para bir aktris olarak başarı kazanmasını sağlayamamıştı, ama başka türlü yararları vardı.

Telefon ettiği dekoratör genç kadının ödeyebileceğini söylediği miktarı duyunca çok şaşırmıştı, ama Lucilla bunu anlamamazlıktan geldi. Bir an önce evindeki dekorasyonun değişmesini, gözlerini rahatsız eden iddialı renklerin yerini daha sade renklerin almasını istiyordu.

Telefonu kapadıktan sonra halinden memnun bir ifadeyle bakışlarını odada dolaştırdı. Yakında burası içinde bulunmaktan huzur duyacağı bir yer haline gelecekti.

Şimdi tek yapması gereken şey çarşıya çıkıp, yeni elbiseler satın almaktı. Böylece değişimini tamamlamış olacaktı.

Gittiği mağazalarda ona kasım sonunun sonbaharla giyilecek türde elbiseler satın almak için uygun zanan olmadığı söylenmesine rağmen Lucilla yaptığı alış-

verişden çok memnundu.

Yumuşak kaşmir kumaşlar, onu seksi değil, kadınsı gösteren elbiseler, bilek kemiklerinin zarifliğini ortaya çıkaran yüksek topuklu ayakkabılar ve yeni tarzını tamamlayan hafif bir makyaj.

Saat dört buçukta Harvey Nichols'dan ayrıldığında baştan aşağı yeni bir kıyafete bürünmüş, yeni bir makyaj yapmıştı. Elinde bir sürü paket vardı.

Taksi onu büronun önünde bıraktı. Genç kadın bürolarının bulunduğu kata vardığında değişme çabalarının etkilerini hissetmeye başladı.

Danışmadaki memur elindeki paketlere şaşkınlıkla bakınca Lucilla ona dönerek tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

Genç kadın büroya dans edermişcesine girdi. Kendisini üstünden ağır bir yük kalkmış gibi hafif hissediyordu.

Tam mantosunu çıkartırken kapı açıldı ve Nick içeri girdi.

"Lucilla, ne cehennemde..." Genç adam onun yeni görünüşünün farkına varınca şaşırarak sözlerinin arkasını getiremedi.

Lucilla ciddi bir ifadeyle elini ona doğru uzatırken, "Merhaba," dedi. "Ben Lucilla Chalmers."

Nick'in öfkesi yatışmamıştı. Hatta şimdi eskisinden çok daha fazla kızgın görünüyordu. Genç kadın onun bu haline hiçbir anlam veremiyordu. Nick alev saçan gözlerle bakıyor, patlamaya hazır olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Tanrı aşkına, Lucilla! Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı? Hiçbir şey söylemeden, bana haber vermeden üç saatten fazla bir süre ortadan kayboldun... İşte sen böylesin, öyle değil mi? Bencil... Düşüncesiz... Kendinden başka hiç kimseyi düşünmezsin..."

Genç adam ona ikinci kez bu kadar öfkeleniyordu. Onun bu sözleri karşısında Lucilla'nın kendine güveni

bir anda kayboldu ve kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak omuz silkti. "Sen benim gardiyanım değilsin, Nick. Yoksa yanında çalışıyorum diye bana sahiplenebileceğini, üzerimde her türlü hakka sahip olduğunu mu sanıyorsun?"

Nick küçümseyen bir ifadeyle ona bakarak, "Hangi erkek böyle bir şeyi düşünebilir?" dedikten sonra dışarı çıktı.

Lucilla o anda masasına oturup, başını kollarının arasına gömerek ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Ancak bu kontrollü davranışı yüzünden büyük bir memnuniyet duydu, çünkü birkaç dakika sonra Nick geriye döndü. Elinde ağır bir evrak çantası taşıyordu.

Genç adam, "Haydi. Eve gidiyoruz," dedi.

Eve gitmek mi? Az önce birbirlerine söyledikleri şeylerden sonra mı?

Eğer biraz gururu olsaydı genç kadın o anda onu orada bırakıp dışarı çıkardı. Ancak yavaş yavaş, Nick söz konusu olduğunda gururunun hiçbir önem taşımadığını anlamaya başlamıştı. Lucilla sürekli onun yanında kalmak, hayatının bir parçası haline gelmek istiyordu ve bu duyguları şimdiye kadar hiç yaşamamıştı.

Aniden genç adama âşık olduğunu anlayarak büyük bir şaşkınlığa kapıldı. Keşfettiği bu gerçek onu çok sarsmış, bütün dengesini altüst atmişti. Gözlerini masasına dikti. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Nick'e ne zaman âşık olmuştu?

Genç kadın paketlerini almak üzere odanın öbür tarafına yürürken titremeye başladığını fark etti.

"Tanrım, böyle bir şeyin olacağım biliyordum. Lanet olası doktor! Seni en azından gözetim için hastaneye yatırması gerekirdi."

Nick onu bir kenara çekerek paketlerini yerden aldı.

"Sen de biraz mantıklı davranmalıydın. Bunu nasıl yapabildin? Zaten yeterince çok elbisen yok mu, Lucilla? Tekrar bunları almana ne gerek vardı?"

Lucilla yavaşça, "Hayır," dedi. "Evimde bulunan elbiselerin hepsi Lucilla Bellaire'e ait."

Genç kadın bu sözleriyle sonunda onun ilgisini çekmeyi başarmıştı. Nick bakışlarını Lucilla'ya çevirdi. Şimdi kaşmir elbisesinin kadınsı havasını ve vücuduna nasıl oturduğunu, hafif makyajını, gözlerindeki ürkek ifadeyi görebiliyordu. Bütün bunlar tanıdığı Lucilla' dan çok farklı bir kişiye ait özelliklerdi. Bir anda kızgınlığı kaybolarak, yerini büyük bir şaşkınlığa bıraktı.

Genç adam taşımakta olduğu paketleri ve evrak çantasını elinden düşürdü.

"Tanrım, Lucilla..."

Az sonra Nick'in kolları arasındaydı. Onun kalp atışlarını hissedebiliyordu. Lucilla mutlulukla titreyerek kollarını genç adamın boynuna doladı. Bu anın tadını doyasıya çıkarmak istiyordu.

Nick ellerini onun ipeksi yumuşaklıktaki saçlarında dolaştırırken dudakları genç kadının alnına dokundurdu. Lucilla arzuyla titremeye başlamıştı. Hayatında ilk kez bir erkeğin kendisiyle sevişmesini istiyordu. Şimdiye kadar birçok erkekle sevişmişti, ama hiçbirisinde şu an yaşadığı mutluluğu tatmamıştı. Bir anda hissetiklerini nasıl göstereceğini bilemeyerek vücudunu genç adama iyice yasladı. Onun dudaklarını kendisininkiler üstünde hissetmek için büyük bir arzu duyuyor, ancak bu öpüşmeyi başlatmak için başını geriye doğru kaldırma gücünü kendisinde bulamıyordu. Bir erkeğin karşısında kendisini ilk defa böylesine çaresiz hissediyor, ilk adımı atma cesaretini bulamıyordu.

Ancak, daha sonra genç adamın kendisinden uzaklaştığını fark edince büyük bir ümitsizliğe kapılarak parmaklarının üstünde yükseldi ve yumuşak bir ses tonuyla, "Üzgünüm. Seni endişelendirmek istememiştim," dedikten sonra genç adamın dudaklarına küçük bir barış öpücüğü kondurdu.

Böyle bir şeyi hiç beklemeyen Nick onun bu hareketi üzerine donakaldı. Genç kadını ilk gördüğü geceden

beri onu öpmek için büyük bir arzuyla yanıyordu. Vücutlarının birbirine değmesi aklını başından alıyor, hareketlerini kontrol etmesi güçleşiyordu. Ancak, büyük bir çaba harcayarak arzularına yenik düşmekten kurtulmayı başardı.

Lucilla genç adama baktı. Gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade vardı. O anda kendisini küçük düşmüş gibi hissediyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkek onun cinsi cazibesine karşı koymayı başaramamış, her zaman genç kadının istediği olmuştu. Ancak Nick hepsinden farklı davranarak onu arzulamadığını açıkça belli etmişti. Lucilla birkaç adım geri çekilerek derin bir iç çekti. Uğradığı hayal kırıklığı her halinden belli oluyordu.

Nick buna dayanamazdı işte. Bir an için genç kadının gözlerindeki yaralı ifadede gerçek Lucilla'yı görmüştü. Âşık olduğu Lucilla'yı. Genç adam boğuk bir sesle. "Ben de üzgünüm," dedi.

Ve Lucilla'yı öpmeye başladı. Bir an için arzularını bastırmayı başarabilmişti, ama artık kendisini daha fazla kontrol etmesi mümkün değildi. Genç kadının gözlerinde gördüğü yaralı ifade bütün direncini yıkmış, onu başından beri istediği şeyi yapmaya itmişti.

Lucilla'nm çenesini tutarak başparmağıyla alt dudağını okşamaya başladı. Genç kadın bu hafif temasın etkisiyle sersemlemiş, büyük bir mutluluk denizinde yüzmeye başlamıştı. Güçlükle nefes alabiliyor, havayı içine çekebilmek için ağzını açmak zorunda kalıyordu. Nick'in de kendisi gibi düzensiz soluduğunu fark edince başını kaldırarak gözlerini ona dikti.

"Beni tekrar öp, Nick."

Genç kadın bu sözleri söylediğinde bu davetin kendisinden geldiğine inanamadı.

Ancak, bu gerçekti. Nick de onun isteğine uyarak eğildi. Nefesi genç kadının yüzünü yalıyordu. "Nasıl? Böyle mi?"

Genç adam dudaklarıyla oyun oynuyor, küçük öpü-

cüklerle ona işkence ediyordu.

Lucilla buna daha fazla dayanamayacağını hissetti. O anda tek istediği Nick'in dudaklarının kendisininkiler üstüne kapanması ve hiç ayrılmamasıydı. Genç adamın kollarının arasında titriyor, ona duyduğu ihtiyacı anlatabilmek için başını iki yana sallıyordu.

Nick sonunda onun ne istediğini anlamış olmalıydı. İşkence yapmayı bırakarak yumuşak bir sesle, "Böyle değil mi?" diye sordu. "O halde nasıl? Bana göster."

Bu sözler Lucilla'yı çok şaşırttı. Nick'in böyle bir şey isteyeceğini hiç düşünmemişti. Dehşet içinde genç adama baktı. Ardından bakışlarını onun dudaklarına çevirince duyduğu ihtiyacın etkisiyle titredi. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Nick'in kımıldamadan beklediğini fark edince yavaşça uzanarak dudaklarını genç adamınkilere dokundurdu. Ancak, bu sefer kendisini kontrol altında tutma gereği duymuyordu. Bütün benliğini büyük bir açlık sarmış, kalbi genç adama böylesine yakın olmanın verdiği heyecanla deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kendisine neler olduğunu bir türlü anlayamıyor, daha önce hiçbir erkeğe karşı böylesine büyük bir arzu duyduğunu hatırlamıyordu.

Sonunda içinde büyüyen arzunun davetine uyarak genç adamı öpmeye başladı. Bütün kontrolünü kaybetmiş, kendisini bu mutlu anın büyüsüne bırakmıştı.

Genç kadının yumuşak dudakları Nick'in direncinin tamamiyle kırılmasına yol açtı. O ana kadar Lucilla'ya karşı duyduğu arzuyu bastırmaya çalışmış, kendisini frenlemek için büyük çaba harcamıştı. Ancak artık yapabileceği bir şey yoktu. Vücudunun isteklerine boyun eğerek ellerini kollarının arasında tuttuğu kadının vücudunda dolaştırmaya başladı. Bu hareketi Lucilla'yı iyice baştan çıkarmıştı. Genç kadın tamamiyle kendinden geçmişti. Arzuyla inliyor, bu mutluluğu doya doya yaşamaya çalışıyordu. Artık kendisini frenleme zorunluluğu duymuyor, sevdiği erkeğin kollarında olmaktan başka bir şey istemiyordu.

O sırada dışarıda açılan bir kapının sesi duyuldu. Büroya gibi gelmiş olmalıydı.

Nick bu sesi fark edince hemen kendisini topladı ve genç kadını serbest bırakarak geri çekildi. Hâlâ az önceki öpüşmelerinin etkisi altındaydı. Eğilerek Lucilla'nın yerdeki paketlerini ve evrak çantasını aldı.

"Nick..."

"Şimdi olmaz, Lucilla. Önce eve gidelim. Orada baş başa özel olarak konuşabiliriz."

Genç kadının kalbi büyük bir heyecanla çarptı. Onun için tek ev Nick'in yanında bulunabileceği yerdi.

Böyle bir şeyi düşünmesi ve kabullenmesi çok garipti. Her zaman bağımsız olmak istemiş, hiç kimseye bağlanmaya niyetlenmemişti. Yalnız yaşamaktan mutluluk duyduğunu sanıyordu. Ama birdenbire her şey değişmiş, Nick'in yanında tattığı heyecan onu bambaşka biri yapmıştı.

Genç kadın üstünü düzelttikten sonra kalbi mutlulukla çarparak bürodan çıktı.

Bölüm On

Nick'in Chelsea'deki evine giderken Lucilla'nın mutluluğu kaybolmuştu. Acaba bunun nedeni genç adamın yol boyunca hiç konuşmaması, sessiz kalması mıydı? Bu, kendisini öptüğü zamanki tutumuyla büyük bir tezat yaratıyordu.

Lucilla evden içeri girdikleri anda, onu öpme aptallığında bulunduğu için pişmanlık duyacağını biliyor, genç adamın öpüşmeleri ve onun görünüşündeki değişiklik hakkında söyleyeceği acı sözleri düşünerek gerginleşiyordu. Ama Nick bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sadece kayıtsız bir ifadeyle, "Amerika'ya telefon etmeliyim," dedi. "Sophie burada işlerin nasıl gittiğini, onun oturabileceği tarzda bir ev bulup bulmadığımızı merak ediyordur."

Hafta sonunda görmeyi kararlaştırdıkları birkaç ev vardı. Ancak, Nick'in sözlerini duyunca Lucilla şaşkına döndü. "Sanırım o evlere bakmaya tek başına gitsen iyi olacak, Lucilla. Benim yapmam gereken bir yığın iş var. Eğer John, Tracy Hammond'ın çalışma programına uyabilmek için film çekim planını değiştirmeyi kabul ederse, her şeyin halledilmiş olması gerekir. Böylelikle de çekimlere hemen başlanılır."

Lucilla düşünmeden, "Ama evler için tek başıma karar veremem, Nick," diye itiraz etti.

"O halde Bea ile konuş. Sana yardımcı olmaktan büyük zevk duyacağından eminim."

Bea elbette yardımcı olurdu. Ama Lucilla, Nick'in, yeteneklerini üvey kız kardeşiyle kıyaslamasından nefret ediyordu. Duyduğu kıskançlığın etkisiyle, "Benim daha iyi bir fikrim var," dedi. "Neden her şeyle Bea'nın ilgilenmesini istemiyorsun? Benden çok daha iyi bir yardımcı olabileceğini ispatlayacağından eminim."

Nick sert bir sesle, "Muhtemelen," dedi. "En azından bir tek şeyden eminim; Bea senin kadar baş belası

olmadığını ispatlayabilir."

Genç adam bu sözleri çok alçak sesle söylemişti, ama Lucilla bunları duydu ve Nick'in, ona iş verdiği için büyük pişmanlık duyduğu sonucuna vardı.

Büroda onu öpen erkeğe ne olmuştu? Neden onun bir an önce hayatından çıkıp gitmesini istiyormuş gibi davranıyordu? Kendisine karşı takındığı bu kayıtsız, soğuk tavrın sebebi neydi?

Lucilla aptal biri değildi. Hayatlarındaki kadınlardan kurtulmaya çalışan bir sürü erkek görmüştü. Nick onu öptüğü için pişmanlık duyuyor, onunla ilişkiye girmek istemiyordu ve bunu doğrudan söylemek yerine, davranışlarıyla anlatmaya çalışıyordu. Lucilla böyle şeylerle daha önce çok karşılaşmıştı, ama Nick'in bu şekilde davranabileceği aklına hiç gelmemişti.

Eğer genç adam onu istemiyorsa, tek yapması gereken şey bunu açık açık söylemeliydi. Dürüst davranacak kadar saygısı yok muydu ona?

Genç kadın kızmak, onu diğer erkeklere yaptığı gibi aşağılamak istiyordu, ama bunu yapması mümkün değildi. O anda kalbi büyük bir acıyla sızlıyor, katılırcasına ağlama isteği duyuyordu. Daha çok kısa bir süre önce genç adamın kollarının arasında olmanın mutluluğunu yaşadıktan sonra onun bu soğuk davranışlarıyla karşılaşmanın verdiği hayal kırıklığına katlanması hiç de kolay bir şey değildi.

Nick'i seviyordu. O zamana kadar böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti. Genç adama karşı duyduğu aşkı keşfettiği anda, bu sevgisinin karşılık görmediğini anlamanın verdiği acılarla da tanışmıştı. Ama en azından genç adama yalvarmayacak kadar gururu kalmıştı. Nick az önceki davranışlarıyla, onu istemediğini açıkça belli etmişti. Bu durumda Lucilla'nın yapabileceği tek şey reddedilişini kabullenmekti.

"Eğer senin yapacak işlerin varsa, ben de odama çıkıp şunları bırakayım."

Genç kadın paketlerini yerden alarak arkasını dön-

dü. O anda çok kayıtsız davrandığını sanmıştı, ama bir yerde açık vermiş olmalıydı ki Nick'in arkasından büyük bir öfkeyle seslendiğini duydu. "Allah kahretsin! Lucilla. Bak..."

Tam o sırada telefon çalmaya başlayınca genç adam sözlerinin arkasını getiremedi ve söylenerek telefonu açtı.

Lucilla paketlerini toplamaya devam etti. Açık kapıdan hole çıkarken genç adamın, "Sophy, merhaba!" dediğini duydu. "Hayır, üzgünüm, henüz çocuklarla senin kalabileceğin bir ev bulamadık. Ama Lucilla'nın bu hafta sonu bakmaya gideceği birkaç ev var. Belki onlardan biri sizin için uygundur."

Genç kadın yukarıya çıkarak küçük, şirin odasına gitti. Artık ne düşüneceğini bilemiyor, kendisini perişan hissediyordu. Sonunda bir karara vardı ve paketlerini açmak yerine d[illegible]larını toplamaya başladı.

Birbiriyle bağlantısız garip düşünceler kafasının içinde dolanıyordu. Tabitha rolü için Tracy'yi ikna etmeyi başarıp başaramadığım asla öğrenemeyecekti. Sophy'ye bir ev bulmak için aracı da olmayacaktı. Kısacası bundan böyle filmle hiçbir bağlantısı kalmayacaktı. Nick ile de...

Hayatını sürdürebilmek için çalışmak zorunda olmayışı büyük şanstı. Onun gibi, bir erkeği doğanın emrettiğinden çok daha farklı bir şekilde itmekten başka yeteneği bulunmayan başarısız aktris-menajer karışımına kim iş verebilirdi?

Artık geleceği ile ilgili düşleri, hayalleri yoktu. Menajerlik işinde başarı kazanabilirdi; bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Nick'in yanında hayatının uyumsuz parçalarını dengelemeyi öğrenebilir, mutluluğu bulabilirdi. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti... Kabullenmesi güç bile olsa, Nick ne düşündüğünü gayet açıkça ifade etmişti.

Genç adam hâlâ telefonla konuşurken Lucilla ses-

sizce evden ayrıldı.

Sokağın sonunda bulduğu taksi şoförü onun solgun yüzünü ve elindeki bavulları görünce hiçbir şey söylemedi. Bu günlerde, biten ilişkiler dikkat çekmeyecek kadar olağan hale gelmişti.

Evi çok soğuk ve boştu. Dekorasyonun parlak renkleri sinirlerinin iyice gerilmesine yol açtı. En kısa zamanda geçici olarak kalabileceği bir yer bulması gerekliydi çünkü dekoratörle işçileri pazartesi günü çalışmaya başlayacaklardı. Belki Elliott ve Bea...

Genç kadın bir anda, işlerinin yolunda gitmediği her seferde üvey kız kardeşinin evine koşmasının garip olduğunu düşündü.

Lucilla saatine baktı. Şimdiye kadar Nick onun evden ayrıldığını fark etmiş olmalıydı. Herhalde Lucilla'nın gerçeği kabullenip istenmediği bir yerde kalmama kararını bu kadar çabuk verişinden büyük bir rahatlama duymuştu. Başka bir kadın yalvarmak, ya da tartışmak için kalır, ondan arzu dolu öpüşünün hemen arkasından takındığı kayıtsız tavrın nedenini açıklamasını isterdi. Ancak, Lucilla kadınların büyük çoğunluğu gibi aptal ve gururusuz biri değildi.

Genç kadın iyi bir aktris değildi, ama karşısındaki insanın hareketleriyle ne anlatmaya çalıştığını çok iyi fark edebilecek kadar yetenekli biriydi. Nick de az önceki tutumuyla onu öptüğü için ne kadar büyük bir pişmanlık duyduğunu açıkça belli etmişti.

Hepsi bir öpücüktü, ama gene de gözlerinin açılmasını sağlamıştı. En azından Nick'e karşı duyduğu sevgi su yüzüne çıkmıştı. Ama ne yazık ki bu büyük sevgisi karşılıksız kalmaya mahkûmdu.

Lucilla öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki evinin önünde duran arabanın sesini, ön kapının açıldığını duymadı. Evinde artık yalnız olmadığını ancak Nick arkasından, "Sen nasıl bir oyun oynuyorsun?" diye bağırdığında fark etti.

Genç kadın hızla arkasına döndü. Tepkisini sakla-

yamayacak kadar şaşırmıştı. Nick'i karşısında görmeyi hiç beklemiyordu.

"İçeriye nasıl girdin?"

Genç adam bir deste anahtarı ona doğru salladı. "Bunları kapının üstünde bırakmışsın. Tanrı aşkına, Lucilla, sen aklını mı kaçırdın? Londra'da suç işleme oranının ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? Irza geçme olayları da ayrı."

"Buraya kadar peşimden gelmenin nedenini bilmiyorum, Nick, ama senin hemen buradan gitmeni istiyorum. Tıpkı senin gibi, benim de bu akşam için bazı planlarım var. Tabii benim planlarım seninkilerden oldukça farklı." Genç kadın bu sözleri söyledikten sonra bir kahkaha attı. Nick'i karşısında bulmanın kendisini ne kadar heyecanlandırdığını belli etmek istemiyor, bu nedenle de kayıtsız bir ifade takınmaya çalışıyor, alaycı sözlerle genç adamı yaralamaya uğraşıyordu.

Ancak, Nick onun bu tutumundan etkilenmişe benzemiyordu. "Öyle mi sanıyorsun? O halde bu akşam için yaptığın planları unutabilirsin. Çünkü benimle birlikte geri dönüyorsun."

Lucilla aniden büyük bir öfkeye kapılarak, "Neden?" diye sordu. "Sen işlerinle ilgilenirken beni odama kapatabilesin diye mi?"

Onun bu sözleri üzerine Nick'in dudakları gerilerek bir çizgi halini aldı.

Genç adam sert bir sesle, "İstediğini söyleyebilirsin, Lucilla," dedi. "Ama kararımı değiştiremezsin. Hemen eşyalarını toplayıp, benimle birlikte geleceksin."

Lucilla ona meydan okuyarak, "O halde beni bunu yapmaya mecbur et," dedi. "Ancak zor kullanarak beni götürebilirsin."

"Tabii yaparım... Hem de büyük bir zevkle!"

Genç kadın Nick'in böyle bir şeyi gerçekten de yapabileceğini biliyordu. Bereket sokakta onun, itirazlarına kulak asmayarak kendisini kucaklayıp evden çıkarışını ve zorla arabaya bindirilişini görecek hiç kim-

se yoktu. Lucilla genç adamın bu davranışıyla büyük bir utanca kapılarak, sokağın ıssızlığının kendisi için şans olduğunu düşündü.

Nick, genç kadının henüz açılmamış valizini almak ve evin kapısını kapatmak üzere geri dönerken onu arabaya kilitledi.

Genç adam arabaya binip, kapıyı gürültüyle çarparken, "Evinin dekorasyonu ne kadar korkunç," dedi.

Lucilla, "Benim hoşuma gidiyor," diyerek yalan söyledi.

"Ya, öyle mi?" Genç adam başını çevirerek alay dolu gözlerle ona baktı. "Yeni görüntüne ne oldu? Yumuşak, kadınsı görüntüne! Değişmekten vaz mı geçtin?".

Genç kadının içinde büyük bir sızı vardı, ama bunu saklamayı başardı. Nick'in sözünü ettiği şey sadece basit bir görüntü değil, içinde var olduğunu sandığı gerçek kadına ulaşmak için beceriksizce attığı bir adımdı. Genç adam ihtiyaç duyduğu sevgiyi verse, ona yardım edebilmek için yeterince sabırlı davransaydı, bu kadına ulaşabilirdi, ama Nick bu sevgiyi ve sabrı göstermemişti. Lucilla omuz silkerek alaycı bir ses tonuyla, "Bu, sadece seni kandırdı," dedi.

Uzun bir süre öfke ve düşmanlık dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

Sonunda Nick sert bir sesle, "Sadece çok kısa bir zaman," dedi. "Beni uzun süre kandırman mümkün değildi."

Bu sözlerden sonra ikisi de hiç konuşmadılar. Lucilla, Nick'in ısrarla kendisini eve götürmek isteyişinin nedenini anlayamıyordu. O ana kadar genç adamın ondan kurtulmak istediğini, bir an önce yolundan çekilmesinden memnunluk duyacağını düşünmüştü.

Lucilla'nın genç adamla hemen konuşması, işten ayrılmasının nedenlerini, onun çatısı altında bir gece daha geçirmeye niyeti olmadığını söylemesi gerekirdi, ama duyguları yüzünden hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun ve perişandı.

Nick arabayı durdurunca genç kadının kolunu sımsıkı yakaladı ve onu zorla, adeta sürükleyerek eve götürdü.

Oturma odası etrafa saçılmış kâğıtlarla doluydu. Bu, genç adamın Lucilla'yı bulmak için evden telaşla ayrıldığının bir deliliydi. Bu odaya bakan bir yabancı, bu dağınıklıkta âşık bir insanın sabırsızlığını gördüğünü sanabilirdi, ama bunda yanılırdı.

Lucilla kibirli bir tavırla, "Karnım aç," dedi. Ne kadar sevimsiz ve hırçın davranırsa, Nick'in onun sorumluluğunu üstlenmekten vazgeçmesini o derece kolaylaştırabilirdi. Ama genç adam onun sözlerindeki meydan okumayı anlamamazlıktan gelerek, "Benimki de öyle," dedi. "Eşyalarımı yukarıya çıkartayım. Ondan sonra da yiyecek bir şeyler hazırlarım."

Lucilla kendi kendine, ona yardım etmeyeceğini söylemesine rağmen genç adam yemek hazırlarken mutfağa giderek, onu seyretmeye başladı. Nick pirzola pişiriyordu. Buzdolabından bir tabak dolusu salata çıkarmıştı.

Lucilla salatayı dikkatle inceledi. Hiç de iştah açıcı görünmüyordu. Dolapları açtı ve sonunda salatayı canlandırmak için aradığı şeyi bulmayı başardı.

O sırada Nick'in yaptığı işi bırakarak kendisini seyretmekte olduğunun farkına vardı.

Genç adam, "Ev kadınlığının sana bu kadar çok yakışması garip," dedi. "Sen tıpkı bir bukalemun gibisin, öyle değil mi, Lucilla? Sürekli kılık değiştiriyorsun."

Nick'in bu alaycı sözleri genç kadını incitti. Bir anda bütün hevesi kaybolmuştu. Salata tabağım hızla tezgâhın üstüne bırakarak mutfaktan çıktı. Artık Nick'in alaylarına dayanamıyordu.

Odasına vardığında bütün vücudu tir tir titriyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Banyoya girerek kapıyı kilitledi. Su sesinin hıçkırıklarım bastırmasını sağlamak amacıyla muslukları ve duşu sonuna kadar açtı.

Kısa bir süre sonra Nick banyo kapısını yumruklamakta, kapıyı açmasını söylemekteydi. Ancak genç kadın onun bu isteğini duymamazlıktan geldi.

O anda ölmek, gözlerini kapatıp birden yok olmak istiyordu. Bu hale nasıl geldiğini bir türlü anlayamıyordu. Eski Lucilla asla acı çekmezdi, acı çekme yeteneği yoktu. Ama yeni Lucilla bunu fazlasıyla başarıyordu. Bu haliyle çok zayıf, güçsüz ve âşıktı.

Sonunda ağlaması kesildiğinde aynaya baktı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Aynadaki görüntüsü öylesine yabancıydı ki bir an kendi yüzüne baktığına inanamadı.

Gözlerinin şişliğini soğuk su ve pamuk yardımıyla indirmesi yarım saatten fazla zamanını aldı.

Yüzünü kurulayıp, yatak odasına girdiğinde içerisi karanlıktı. O sırada tuvalet masasının üstünde duran tepsiyi fark etti.

Genç kadın lambayı yaktı.

Tepside kendi hazırladığı salatayla bir termos sıcak kahve vardı. Genç kadın bir fincana kahve doldururken Nick'in yukarıya çıkıp çıkmayacağını merak etti. Kahvesini yudumlarken, salataya dokunmadı. Aç değildi.

Sağduyusu aşağıya inip Nick ile konuşmasını, sakin ve kararlı bir şekilde kendi evine dönmesinin en mantıklı hareket olacağını açıklamasını söylüyordu. Ama bunu gözyaşlarına boğulmadan ya da kendisini genç adamın kollarına atmadan yapabileceğinden emin değildi. Bu yüzden de korkaklık diye nitelendirdiği yolu seçti ve duş aldıktan sonra yatağa girdi.

Uyuyabileceğini sanmıyordu; beyni düşüncelerinin etkisiyle karmakarışıktı, ama gene de huzursuz bir uykuya daldı. Bir ara bilinmeyen bir korkudan kurtulmaya çalıştığı hissiyle uyandı, ama yarı uyanık bir halde bunun bir kâbus olduğunu anladı. Ardından tekrar uyudu. Gene korkunç bir kâbus onu karanlık derinliklerine çekmeye başlamıştı. Rüyasında bir dolaba ki-

litlendiğini görüyordu. Bu kâbusun verdiği dehşetle genç kadın yattığı yerde kımıldanarak korku dolu bir çığlık attı.

Nick merdivenleri üçer üçer çıkarak hızla odanın kapısını açtı ve Lucilla kendi attığı çığlığa uyanırken yatağının yanma geldi.

"Geçti, Lucilla, geçti..."

Genç kadın, "Dolaba kilitlenmiştim," diye fısıldarken hâlâ gördüğü rüyanın etkisinden kurtulamamıştı.

"Evet, biliyorum."

Lucilla genç adamın yüzüne baktı ve onun bunu gerçekten de bildiğini anlayınca şaşkınlıkla donakaldı.

"Nasıl bilebilirsin? Hiç kimse bilmiyor..."

Genç adam, "Hayır, Lucilla," dedi. "Ben biliyorum. Elliott ile Bea da biliyor. Kaplamanın arkasına düştüğün zaman kapana kısılmıştın. Hatırlamıyor musun?"

Lucilla aniden yaşadığı o korkunç olayı hatırlayarak titredi.

"Seni oradan dışarı çıkardığımda benim Elliott olduğumu sandın. Dadından ve onun seni dolaba kilitleyerek cezalandırışından bahsettin."

Nick genç kadının ne kadar gergin ve kasılmış olduğunu fark ederek yumuşak bir sesle, "Her şey yolunda, Lucilla," dedi. "Şimdi güvenliktesin."

Lucilla genç adama bakmadan acı dolu bir sesle, "Şimdi öyle," dedi. O anda hâlâ geçmişte yaşıyordu. "Ama o zaman değildim. Anneme söyledim, ancak bana inanmadı. Daha doğrusu inanmak istemedi, tıpkı benimle ilgilenmek istemeyişi gibi. Ben bir baş belasıyım... Sevmediği bir erkekten doğurduğu istenmeyen bir çocuk."

Genç kadın öylesine kasılmıştı ki Nick onu kollarının arasına alıp, kendisine yaslarken kemiklerinin katılığını hissedebiliyordu.

"Her şey yolunda, Lucilla. Artık geçti..."

"Asla geçmeyecek... Asla!"

"Çünkü sen buna izin vermeyeceksin. Ailesi tarafm-

dan istenmeyen tek çocuğun sen olduğunu mu sanıyorsun?''

Nick bu sözleriyle Lucilla'mn dikkatini çekmeyi başarabilmişti. Genç kadın bakışlarını ona çevirdi. Gözlerindeki anlamsız ifade gittikçe kayboluyordu. Nick onun tekrar geçmişe dönmesini engellemek için sürekli konuşmak zorunda olduğunu biliyordu.

''Benim istenmeyişim seninkiyle aynı değildi ama gene de böyle bir şey vardı. Sophy her zaman babamın en sevdiği çocuğuydu. Bunun farkında olarak büyüdüm ve bu gerçeği kabullendim. Ama bir gün ennemin arkadaşlarının dedikodularını duydum ve ondan sonra da Sophy ile benim aynı babanın çocukları olmamamız ihtimalinin bulunduğunu anladım. Bu bende büyük bir yıkıntıya yol açmıştı.

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti. ''O zamanlar on üç yaşındaydım. Böyle bir şeyi keşfetmek için çok kötü bir yaşta.''

Onu dinlerken Lucilla kendi kâbusunun verdiği dehşeti unuttu. Bu, Nick'in yeni bir yönüydü ve genç kadın içgüdüsel olarak onun bu olayları herkese anlatmadığını biliyordu. Lucilla o anda uzanıp, ona dokunmak için dayanılmaz bir arzu duydu, ama bu hareketi sonucunda Nick'in onu kollarının arasında tuttuğunu anlayıp, uzaklaştırmasından korkarak bu isteğini gerçekleştirmeye cesaret edemedi. Bir yandan da aptalca davrandığını düşünüyordu. Ancak duygularını kontrol altına alması mümkün değildi. Şu kısa, duygusal ve fiziksel yakınlık gelecekte çekebileceği acılara değerdi. Ne olursa olsun o anın tadını çıkarmaya kararlıydı.

''Duyduklarım beni tamamiyle altüst etmişti. Bu durum kafamdaki birçok sorunun da cevabını veriyordu. O zamana kadar hep babamın beni neden Sophy'yi sevdiği gibi sevmediğini merak eder, buna bir anlam veremezdim. Ama artık bu sorumun cevabını almıştım. Bu konuyu uzun uzun düşündüm... Ondan sonra da çılgın gibi kaçtım ve başımı her türlü belaya soktum.

Ehliyetim olmadığı halde babamın arabasını aldım ve deli gibi sürmeye başladım. Sonunda da polis tarafından durduruldum... İçki ve uyuşturucu alışkanlığı olan insanlarla birlikte dolaştım. Bütün bu davranışlarımın tek nedeni biraz olsun dikkat çekmek, aileme, 'Bana bakın, acı çekiyorum...' demekti."

Genç adam başını iki yana salladı. "Ama ne yazık ki bütün bu yaptıklarımın hiçbir faydası olmadı. Benim bu sözlerimi duyamadan ikisi de öldüler. Bu olay nedeniyle kendimi suçladım... Davranışlarım yüzünden ölümlerine sebep olduğumu düşündüm. Gazeteler onların ölüm haberleriyle doluydu. Bazılarında babamın uçağı bilerek düşürdüğünü, kendilerini isteyerek öldürdüğü bile yazıyordu. Bütün bunlar suçluluk duygumu daha da arttırdı."

Nick bir an sustu. Bakışları dalgınlaşmıştı. Yüzünde sanki o olayları tekrar yaşıyormuş gibi acı dolu bir ifade vardı. "Onların ölümünden sonra büyükbabam duruma el koyup, bizi sahiplenmeseydi ne olacağını Tanrı bilir. Onu severdim, ama bir gün beni İngiltere'deki bir yatılı okula göndereceğini söyleyince sevgimin aniden nefrete dönüştüğünü düşündüm. Beni göndermesine engel olmak için bütün gücümle karşı koydum, mücadele ettim, ama büyükbabam bu düşüncesini uygulamakta kesin kararlıydı. Bu yüzden de ne yaptımsa fikrini değiştiremedim ve onun sözünü dinlemek zorunda kaldım."

Genç adam konuşmasına bir müddet ara vererek Lucilla'ya baktı. Onun hâlâ kendisini ilgiyle dinlediğini anlayınca sözlerini sürdürdü.

"Büyükbabam öncelikle kendimle gurur duymamı, olduğum gibi görünmemi söyledi. Onun bu sözlerini harfi harfine uyguladım. Gün gelip de babamın kimliğinin hiçbir önem taşımadığını, sadece kendi kişiliğim için değerli olduğumu anladığımda büyükbabam benim bir Barrington olduğumu söyledi. Annem ben beş yaşındayken kan testleri yaptırmıştı çünkü o da babamın

beni dışlamasına, bana karşı ilgisiz davranmasına üzülüyordu. Babamla ben nadir bulunan aynı kan grubuna sahiptik, ama bu gerçeği öğrenmekte çok geç kalmıştık. Artık annemle babam hayatta olmadıklarına göre bu bilginin hiçbir önemi yoktu. Bunun üzerine, sadece kendi becerilerim sayesinde bir isim yapmaya karar verdim.''

Nick bir müddet sustu. Geçmişindeki bu acı olayları tekrar hatırlamak onu garip bir şekilde etkiliyordu. Ama Lucilla'ya yardım edebilmek için dünyada ailesi yüzünden acı çeken tek çocuğun o olmadığını anlatmalıydı. ''Rol yapamadığımı, Barringtonlar'ın yeteneklerinden hiçbirisine sahip olmadığımı biliyordum. Ama şansım yolunda gitti ve büyükbabamın muhasebe konusundaki derin bilgisinin bir kısmını kapma fırsatım oldu. Bana verdikleri için büyükbabama her zaman minnet duydum... Bana sağladığı parasal olanaklar yüzünden değil, Barrington adını taşısam da taşımasam da değerli bir insan olduğumu gösterdiği, bunu anlamamı sağladığı için. Babamın kendi problemleri bulunduğunu, onunla annemin ölümlerinde hiçbir sorumluluğumun olmadığını kabullenmem için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ama sonunda bu gerçeği görebilecek kadar aklım başıma gelmişti.''

Lucilla, genç adamın geçmişini kendisiyle paylaşmasının verdiği mutlulukla derin düşüncelere dalmıştı.

Nick'in hikâyesi ilerledikçe birçok bakımdan genç adamın geçmişinin kendisininkine ne kadar benzediğini fark etmek onu çok şaşırtmıştı. Nick genç kadını, çocukluğunda yaşadığı olayların benzeri bir tuzağın kurbanı olarak görmüş, bu nedenle de ona yardım elini uzatmıştı. Acaba bunu Nick kendisi mi istemişti, yoksa bu duruma Lucilla mı neden olmuştu?

Genç kadın o sırada Nick'in iş teklifi yaptığı gün söylediklerini hatırladı.

Bir anda kendisini çok kötü hissetmeye başlamıştı. İnsan olarak Nick için bir önem taşıdığını sanmakla ne

büyük bir aptallık yapmıştı. Genç adamın gözünde hiçbir değeri olmadığını anlaması gerekirdi. Oysa kendisini saçma bir düşünceye inandırmaya çalışmıştı.

"Lucilla, ne oldu?"

Nick genç kadının yüzündeki ifadenin değiştiğini, hâlâ kollarının arasında bulunmasına rağmen onun kendisinden uzaklaştığını fark etmişti. Genç kadının göğüsleri koluna değiyor, bu temas içinde büyük bir arzunun uyanmasına neden oluyordu.

Nick, Lucilla ile sevişmek istiyor, aralarındaki ilişkiyi çok daha samimi bir yöne çevirmeyi arzuluyordu. Ama şu anda düşünmesi gereken çok fazla şey vardı. Onun sadece sevgilisi olmak istemiyordu. Ancak, genç kadının şimdilik ona ya da bir başka erkeğe bağlılık sözü vermekten korkacağını da biliyordu.

"Gitmeni istiyorum."

Genç kadının sesindeki [illegible] öfkesini gizlemekten uzaktı.

Nick şaşırmıştı.

"Gitmek mi?"

Lucilla öfkeyle, "Evet, git. Defol, beni yalnız bırak..." diye bağırdı. "Bunu söylemenin başka bir yolu var mı? Kendine düşeni fazlasıyla yerine getirdin, Nick... Suçunun ya da seni harekete geçiren her neyse onun bedelini ödedin. Sayende gerçeği gördüm, tuttuğum yolun ne kadar hatalı olduğunu anladım. Annemin yeteneklerinin gerçek mirasçısı olamayacağımı kabullendim."

"Lucilla..."

"Bana dokunma..."

Genç adamın elleri iki yanına düştü. Bir anda kontrol edilemeyecek kadar büyük bir öfkeyle dolmuştu.

"Bu öğleden sonra büromda söylediğin şey bu değildi."

Bu sözler dudaklarından döküldüğü anda Nick büyük bir pişmanlık duydu. Lucilla'mn yüzü bembeyaz olmuştu. Genç kadının ne kadar kolaylıkla kırıldığını

biliyor, onu incitmeyi asla istemiyordu. Ama Lucilla onun bütün yakınlaşma çabalarını karşılıksız bırakmış, onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışmıştı.

Genç kadın sesindeki öfkeyi bastırmayı başaramayarak, ‘‘Bir öpücüğü paylaştıksa ne olmuş?’’ dedi. Duygularını belli etmekten korktuğu için gözlerini ısrarla Nick’den kaçırmaya uğraşıyordu.

Lucilla, ‘‘Bunun benim için hiçbir anlamı yok,’’ diyerek sözlerine devam etti. ‘‘Tanrı aşkına, Nick, beni çok iyi tanıyorsun. Karşılaştığımız ilk gece, dizi filmdeki başrolü bana vermesini sağlamak için enişteni baştan çıkarmak amacıyla oradaydım. Ve o, aynı amaçla baştan çıkartmaya çalıştığım ilk erkek değildi. Ondan önce defalarca küçük bir rol alabilmek için bir sürü erkeğin yatağına girdim. Sen beni tanıdığını sanıyorsun, Nick, ama yanılıyorsun.’’

Lucilla derin bir nefes aldı. Kendisini kontrol altına almak istemesine rağmen bunu bir türlü yapamıyordu. O anda yaşadığı hayal kırıklığı ve ümitsizlik yüzünden tek dilediği şey genç adamı elinden geldiğince incitmek, bu arada da kendi güçsüzlüğünü saklamaktı. Bunu ancak öfkeyle konuşmayı sürdürerek sağlayabileceğine inanıyordu.

Bu düşüncelerin etkisiyle, ‘‘Sürekli bana acımandan da bıktım,’’ dedi. ‘‘Gerçeği kabul edelim, burada bulunmamın tek nedeni Bea’ya bana gözkulak olacağına dair söz vermen. Bea herkesin hayalindeki ideal kadın, öyle değil mi, Nick? Ama bilmen gereken bir şey var. Zamanını boşa harcıyorsun... Elliott karısını çok sever ve onun kendisinden uzaklaşmasına asla izin vermez.’’

Genç kadının bu sözlerini dinlerken birkaç şey Nick’in dikkatini çekti. Öncelikle, hiçbir kadın ilgi duymadığı bir erkeğe kendisini yanlış tanıtmak için böylesine ümitsizce mücadele etmezdi.

Nick’in yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Gözlerini ellerine dikmiş, düşünceli bir halde kı-

mıldamadan duruyordu.

Lucilla şimdiden genç adamın kollarının sıcaklığını özlemeye başlamıştı. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Kendi kendine bunun alışılması gereken bir kayıp olduğunu söyledi.

Ancak genç adamın düşünceli tavırlarına hiçbir anlam veremiyordu. Neden böyle ellerini kenetlemiş, kaşlarını çatmıştı? Acaba o anda aklından neler geçiyordu?

Aslında Nick ellerine bakmıyordu. Sadece göze alacağı tehlikenin boyutlarını ölçmeye çalışıyordu. Bunu anlamak kolay değildi, ama böyle bir fırsat bir daha eline geçmeyebilirdi. Lucilla şimdiden kendisinden uzaklaşmaya başlamış, karşılaştıkları ilk günkü gibi kayıtsız bir tavır takınmıştı. Bu nedenle elini çabuk tutması, bir an önce aklından geçenleri ona söylemesi gerekiyordu.

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var, Lucilla. Öncelikle, burada bulunuşunun Bea ile ya da ona verdiğim sözle hiçbir ilgisi yok. Bunun tek nedeni seni gözümün önünden ayırmaya tahammül edemeyişim."

Nick bir an durakladı. Lucilla'nın kendisini şaşkınlık dolu bir ifadeyle dinlediğinin farkındaydı. "Üvey kardeşin çekici ve sevimli bir kadın olabilir, ama benim için senin üvey kardeşin oluşundan başka hiçbir anlam taşımıyor ve ben seni delilik derecesine varacak kadar çok seviyorum."

Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Az önce hiçbir önem taşımadığını söylediğin öğleden sonraki öpüşmemiz şimdiye kadar sevgili olmamıza yol açabilirdi. Bunun gerçekleşmemesinin iki önemli nedeni var. Birincisi, ne şimdi ne de gelecek bir zamanda seninle büromda sevişmeyi düşünmüyorum."

Lucilla öfkeyle, "Biri içeri girer de seni görür diye mi?" dedi. Hâlâ savunma kalkanını aralamaya, genç

adama güvenmeye cesaret edemiyor, bu yüzden de saldırgan tutumunu sürdürüyordu.

Nick onun bu sözlerindeki meydan okumaya aldırış etmeyerek, "Hayır, biri içeri girip seni görür diye," dedi. O sırada genç kadının yüzündeki ifadeyi fark edince sesi yumuşadı. "Eğer böyle bir şey olursa, bürodaki durumunun nasıl kötüleşeceğini düşünebiliyor musun, Lucilla? Herkes dedikoduya başlayacak, arkandan bir şeyler söyleyecek."

Lucilla bu sözlerin etkisiyle kıpkırmızı kesildi. Geçmişte birçok kez kendisini kabul ettirmek, başarılı bir aktris haline gelmesini sağlayacak bir rol alabilmek için cinselliğini kullanmakla suçlanmıştı. Ancak, Nick söz konusu olduğunda böyle bir şeye katlanması mümkün değildi. Çünkü genç adamın yakınında bulunmayı istemesinin işle hiçbir ilgisi yoktu.

Genç kadın ürkek bir sesle, "Öbür sebep neydi?" diye sordu.

Bir an için Nick bu soruya cevap vermeyecekmiş gibi sessiz kaldı. Lucilla bütün vücudunun endişeyle gerildiğini hissediyordu.

Genç adam sonunda, "İkinci neden güven ve dürüstlükten kaynaklanıyor," dedikten sonra Lucilla'nın yüzündeki ifadeyi fark ederek, "Tanrı aşkına, Lucilla, benim diğer erkekler gibi olduğumu mu sanıyorsun?" diye sözlerine devam etti. "Kendi bencilliğime ve senin arkasına saklanmaya çalıştığın sahte görüntüye aldanacak kadar aptal mıyım? Eğer sevişecek olursak, bu ancak senin beni, tıpkı benim seni sevdiğim kadar sevmen halinde gerçekleşebilir. Ve bunun da büromda olmayacağına dair söz veririm. Orada her an biri içeri girip, bizi rahatsız edebilir. İlk sevişmemiz için böyle bir şey istemem."

Lucilla şaşkınlıkla ona baktı. Şimdiye kadar genç adamdan neden böylesine şüphe ettiğini anlayamıyordu. Bütün gerçek Nick'in sözlerinden, söylediklerinden, dudaklarındaki gülümsemeden belli oluyordu. Ama es-

ki alışkanlıklar hemen kaybolmuyordu. Bu yüzden genç kadın alaycı bir ifadeyle, "Böyle bir şey başka bir zamanda da olamaz. Sana çok teşekkür ederim, ama ben sevişmek için pamuklu çarşaflar ve şampanya isterim..." demekten kendini alamadı.

Nick aniden onun sözünü keserek, "Tanrım, eğer bana böyle bakmaktan vazgeçmezsen, yemin ederim, Lucilla, seni kollarımın arasına alacağım ve hemen şimdi burada seninle sevişeceğim."

Genç kadının kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki bir an için kalp krizi geçireceğini sandı. Ancak buna rağmen gözlerini Nick'e dikmekten kendini alamıyordu. O anda büyülenmiş gibiydi ve kendisine hâkim olamıyordu.

O sırada genç adam sert bir sesle, "Lucilla," dedi.

Ardından kolları Lucilla'ya dolandı ve dudakları genç kadınınkilere dokunmadan önce, "Seni seviyorum, Lucilla," diye fısıldadı.

Genç kadın sabah geç saatlere kadar uyudu. Ancak Nick kahvaltısını getirip onu öptüğünde uyandı.

Genç adam mutluluk dolu bir sesle, "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordu. Lucilla onun gözlerindeki hafif şüphe bulutunu fark edince uzanarak kollarını sevgiyle ona doladı.

Gece bütün korkularını ve kuşkularını silip götürmüştü. Artık Nick'in de kendisini sevdiğini, aşkının sandığı gibi karşılıksız olmadığını biliyordu. Bütün korkuları, endişeleri, hayal kırıklıkları geçmişte kalmış, ikisini de şaşırtan bir tutkuyla kendisini genç adama vermişti.

Şu anda Nick'in gözlerinde gördüğü ifade, bundan böyle geriye dönmesinin mümkün olmadığını açıkça gösteriyordu.

Uzun uzun öpüştükten sonra genç adam tereddüt dolu bir sesle, "Benimle evlenmeni istiyorum, Lucilla," dedi.

Genç kadın kısaca, "Evet," diye cevap verdi. Artık uzun bir mesafe katetmiş, Nick'e karşı inancı ve güveni sonsuz hale gelmişti. Onun kendisini gerçekten sevdiğinden emindi. Bu yüzden, duygularım saklamaya çalışması için bir neden yoktu. "Ancak, ben Bea değilim, Nick ve hiçbir zaman da olmayacağım. Onun gibi eve kapanıp, bütün zamanımı ev işleriyle geçiremem. Senin karın olmak ve çocuklarımızı doğurmak istiyorum, ama çalışmaktan vazgeçmeye de niyetim yok. Kendi adıma bir şeyler yapmak istiyorum. Buna kendini ispatlamak da diyebilirsin."

Nick kararlı bir ifadeyle, "Bunu kabul ediyorum," dedi. "Ajansın başında kalıp, orayı idare etmeyi sürdürebilirsin. Ben menajerlikten hiç anlamam. Ayrıca kendime ait bir işim var ve şimdiden işlerimi fazlasıyla ihmal ettim. Bir an önce asıl işimin başına dönmem gerekir. Aslında, başlangıçta ajansı devralıp, başına orayı idare edecek birini getirmekten başka bir düşüncem yoktu. Sürekli ajansta çalışma niyetinde değildim."

"Ama ben ajansta çalışmayı sürdürür, sen de Amerika'ya işinin başına gidersen..."

Genç adam telaşla onun sözünü kesti. "Bunu yapmak zorunda değilim. Amerika'da oturmamın tek nedeni ailemin orada oluşuydu. Ancak, artık orada bulunmam için hiçbir neden yok. Kolaylıkla Londra'ya yerleşebilirim. Aslında bu birçok bakımdan hoşuma gider. Belki de liseyi ve üniversiteyi burada okuduğum için bunu tercih ederim. Ya da Hollywood benim için hâlâ üzücü anılar taşıdığı için. Orada bulunduğum sürece yaşadığım mutsuzlukları unutmam mümkün değil. Babamın yaşadığı acılar sanki hâlâ Hollywood'daki havada asılı gibi görünüyor."

Lucilla, "Babanın uçağı isteyerek düşürdüğüne inanıyor musun?" diye sordu. Bunun nedeni merak değildi. Sadece o anda genç adamın bu konu hakkında konuşmaya ihtiyaç duyduğunu, içini boşaltmayı arzuladığını hissediyordu.

Nick bir müddet düşündükten sonra, “Bunu gerçekten de tam olarak bilmiyorum,” dedi. “Onun böyle bir şeyi yapabilecek durumda olduğunu biliyorum. Bazen aynı gücün, cesaretin kendimde de var olduğunu hissediyorum. Ancak babamın annemle kendisini bilerek öldürdüğünden emin olamıyorum. Annem onu boşanmakla tehdit ediyordu, ama babam birçok bakımdan iradeli ve dengeli bir insandı. Kolay kolay pes etmez, kaybettiğini kabullenmezdi. Sanırım içinde bulundukları “çağın düşmesi gerçek bir kazaydı. Ancak, bundan asla tam anlamıyla emin olmamız mümkün değil.”

“Tıpkı annemin gerçekten benim dolaba kilitlendiğime inanmadığını mı, yoksa buna aldırış etmediğini mi bilemeyeceğim gibi.”

Nick düşünceli bir ifadeyle, “Doğru,” dedi. “İnsan bazı şeyler hakkında hayatı boyunca emin olamıyor. Ancak, artık annemle babamın ölümünün kaza mı yoksa kasti mi olduğu benim için önem taşımıyor. Çünkü uzun zamandan beri kendimi onların ölümü yüzünden suçlu hissetmiyorum. Bu olay benim için artık geçmişte kalmış üzücü bir anıdan başka bir anlam ifade etmiyor.”

Genç adam bu sözlerinin ardından onu tekrar öpmek için eğildi. O anda yatak örtüleri kaydı ve Lucilla'nın çıplak vücudu ortaya çıktı. Genç kadın birdenbire kıpkırmızı kesilerek, üstünü örtmek amacıyla telaşla yatak örtüsüne uzandı.

Nick onun bu halini görünce bir kahkaha atarak, “Utangaç bir dişi şeytan!” diye alay etti. “Beni arzuladığını görmeme izin vermekten utanma, Lucilla. Vücudun bundan utanç duymuyor.”

Genç adam bu sözlerin ardından yatak örtüsünü açtı ve eğilerek dudaklarını Lucilla'nın vücudunda dolaştırmaya başladı.

Nick'in dudaklarının teması genç kadının büyük bir arzuyla dolmasına neden oldu. Bunun sonucunda kollarını genç adama doladı.

Sonunda uzun yıllar boyunca onu etkisi altına almış olan tatminsiz istekleri dinmişti. Bundan böyle olmadığı biri gibi görünmeye çalışmasına gerek yoktu. Artık sadece kendisi olabilecekti ve bu da Nick'i sevmek, bütün hayatını onunla birlikte geçirmek demekti.

Bu hafta gazetecinizde iki Beyaz Dizi romanı daha sizi bekliyor...

615
Zehirli Kalem
M.L. Gamble

Yaşam gerilim romanlarına [illegible]arma[illegible]sırtır bazen.

"Zehirli Kalem"'in ünlü yazarı aslı[illegible]aşkasının eserini çalan bir saht[illegible]âr mıdır? Kahram[illegible]larımız Claire ve [illegible]erçeğin peşinde ölümle burun buruna gelirler.

616
Altın Şehir
Margaret Mayo

Peru ormanlarında aşk, nefret ve heyecan...

Charley, Altın Şehir'i ararken kaybolan babasının izini bulmaya kararlıdır. Ünlü antropolog Braden de ona yardım edecektir. Tüm sorun Charley'nin çok güzel bir genç kız olmasından kaynaklanır.